

UNITED NATIONS
LAO PDR

ກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລື ຄັ້ງທີ 2: ການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ

ການກຳນົດຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ

ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ຄັ້ງທີ IX (2021-
2025)

ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ
ໂດຍການສະໜັບສະໜູນຈາກອົງການ ສະຫະປະຊາຊາດ ປະຈຳ ສປປ ລາວ
ພະຈິກ 2021
ສາລະບານ

ພາກແນະນຳ: ການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ	3
ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແຫ່ງຊາດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX (2021-2025).....	3
ຄວາມເປັນມາ	3
ພາບລວມຂອງຂະບວນການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ	3
ໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນ: ການຕົກລົງເຫັນດີກ່ຽວກັບ ວິທີການເຮັດວຽກ ແລະ ການອອກແບບການຄົ້ນຄວ້າ	7
ໄລຍະການວິເຄາະດ້ານການເງິນ: ການສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຂໍ້ຈຳກັດດ້ານແຫຼ່ງທຶນ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການດ້ານທຶນຮອນ	8
ໄລຍະການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ	9
ການປັບປຸງຜົນການຄົ້ນຄວ້າຈາກການວິເຄາະດ້ານການເງິນ ໂດຍອີງໃສ່ຜົນຂອງກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຄັ້ງທີ 1	11
ການສະໜອງແຫຼ່ງທຶນເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບຸລິມະສິດການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ	11
ການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການເງິນໃຫ້ແກ່ບຸລິມະສິດການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ	19
ຂອບເຂດຂອງຍຸດທະສາດການເງິນ ແລະ ຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນທີ່ເປັນໄປໄດ້.....	29
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 1 – ຖາມ ແລະ ຕອບ.....	40
ບໍລິບົດ	40
ແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ ສຳລັບ ສປປ ລາວ.....	42
ແຜນງານຮ່ວມຂອງອົງການ ສປຊ ວ່າດ້ວຍການເພີ່ມທະວີປະສິດທິພາບດ້ານການເງິນ	45

ພາກແນະນຳ: ການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແຫ່ງຊາດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX (2021-2025)

ຄວາມເປັນມາ

ສປປ ລາວ ກຳລັງກ້າວເຂົ້າສູ່ໄລຍະສຳຄັນຂອງການພັດທະນາປະເທດ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX (2021-2025) ທີ່ໄດ້ຜ່ານການຮັບຮອງແລ້ວ ເຊິ່ງຈະນຳປະເທດຍັບເຂົ້າໃກ້ກຳນົດເວລາການບັນລຸເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ (ປພຍ) ໃນປີ 2030 ແລະ ການຫຼຸດຜົນອອກຈາກສະຖານະພາບປະເທດດ້ອຍພັດທະນາຕາມທ້ວງແຜນໄວ້ໃນປີ 2026. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອເລັ່ງລັດຄວາມຄືບໜ້າດ້ານການພັດທະນາ ເປັນສິ່ງທ້າທາຍທີ່ນັບມື້ນັບສູງຂຶ້ນ ເນື່ອງຈາກລະດັບໜີ້ສິນທີ່ສູງ, ການເກັບລາຍຮັບໄດ້ຕໍ່າກວ່າຄາດໝາຍ, ການປະກອບສ່ວນຈາກພາກເອກະຊົນເຂົ້າໃນວຽກງານການພັດທະນາທີ່ຈຳກັດ, ທ່າອ່ຽງຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ (ODA) ທີ່ຫຼຸດລົງ ແລະ ຜົນກະທົບຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ເຊິ່ງໄດ້ເພີ່ມທະວີພາລະໃຫ້ແກ່ຂີດຄວາມສາມາດໃນການຮັບມື. ດ້ວຍເຫດນີ້, ລັດຖະບານ ສປປ ລາວ ໂດຍໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານວິຊາການຈາກ ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ, ໄດ້ເລີ່ມດຳເນີນການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນທີ່ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ ແລະ ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບສະພາບຄວາມເປັນຈິງ ເພື່ອຮັບປະກັນການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນການພັດທະນາ ເພື່ອຮັບໃຊ້ເຂົ້າໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX.

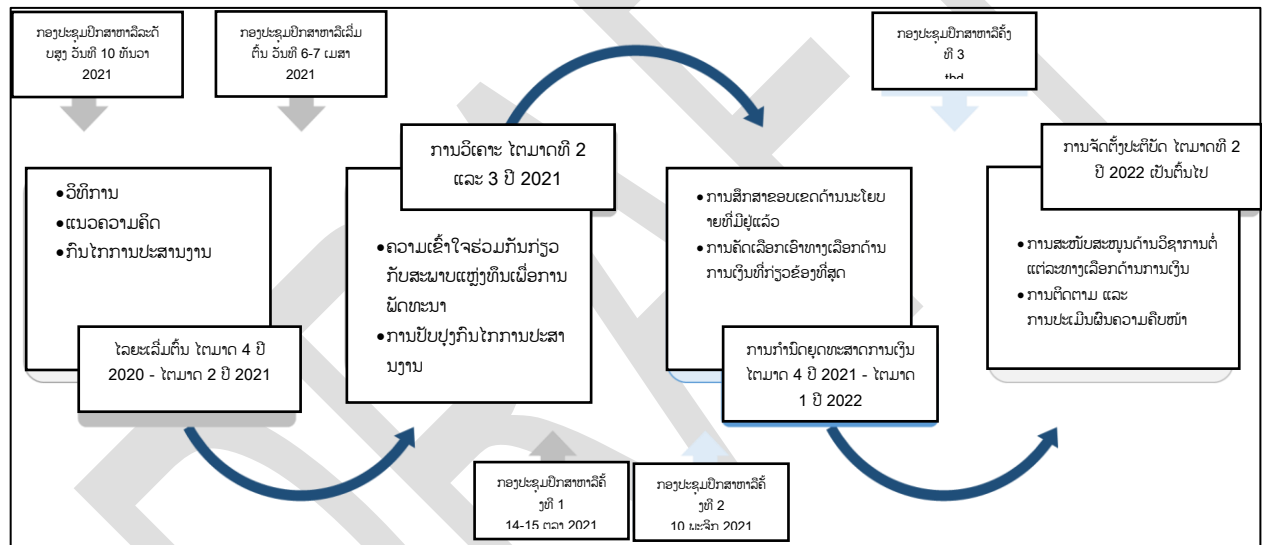
ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນ ຈຸດປະສົງຂອງການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນດັ່ງກ່າວ ບໍ່ມີຈຸດປະສົງເພື່ອປ່ຽນແທນຂອບວຽກ, ນະໂຍບາຍ ແລະ ໂຄງການທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ໃນການແກ້ໄຂຂໍ້ຈຳກັດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການດ້ານທຶນຮອນ ເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ. ການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນດັ່ງກ່າວ ຈະເປັນການເສີມສ້າງໃຫ້ແກ່ຄວາມພະຍາຍາມເຫຼົ່ານີ້ ໂດຍການ (1) ສະເໜີວິການແບບເຊື່ອມສານ ແລະ ກວມລວມ ດ້ວຍການຜິຈາລະນາທຸກແຫຼ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາ, ນອກເໜືອຈາກງົບປະມານແຫ່ງລັດ ແລະ ODA ເພື່ອຮັບໃຊ້ເຂົ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບຸລິມະສິດດ້ານການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ ແລະ (2) ວິທີການເຮັດວຽກແບບມີສ່ວນຮ່ວມຈາກທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນຫົວຂໍ້ສຳຄັນຂອງການສະໜອງທຶນເຂົ້າໃນການພັດທະນາ.

ການສ້າງຍຸດທະສາດການເງິນ ແມ່ນນຳພາໂດຍກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ (ກຜທ), ໂດຍໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນດ້ານວິຊາການ ແລະ ການປະສານງານຈາກ ແຜນງານຮ່ວມມືອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ວ່າດ້ວຍການເພີ່ມປະສິດທິພາບການເງິນ ພ້ອມດ້ວຍການປະສານສົມທົບຢ່າງປົກກະຕິກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕົ້ນຕໍ ເຊັ່ນ: ກະຊວງການເງິນ, ທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ, ບັນດາສະຖາບັນການເງິນສາກົນ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາອື່ນໆ.

ພາບລວມຂອງຂບວນການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ

ແຜນວາດລຸ່ມນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຜາບລວມຂອງຂະບວນການທັງໝົດ ແລະ ກຳນົດເວລາ ໃນການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ ເພື່ອຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX ເຊິ່ງມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບສະພາບຄວາມເປັນຈິງຂອງ ສປປ ລາວ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບ 4 ໄລຍະຂອງ ຂອບວຽກການເງິນແຫ່ງຊາດແບບເຊື່ອມສານ (INFF).

ໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນ (ໄລຍະ 0) ໄດ້ສະໜັບສະໜູນການເຜີຍແຜ່ກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດ ແລະ ວິທີການຕ່າງໆທີ່ສຳຄັນ ພ້ອມທັງການພັດທະນາກົນໄກການປະສານງານທີ່ເໝາະສົມ. ໄລຍະການວິເຄາະດ້ານການເງິນ (ໄລຍະທີ 1) ໄດ້ສະໜັບສະໜູນການວິເຄາະ ແລະ ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ່ເຂັ້ມແຂງ ເພື່ອເປັນບ່ອນອີງໃຫ້ແກ່ການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ. ໄລຍະການກຳນົດນະໂຍບາຍ (ໄລຍະທີ 2) ເນັ້ນໃສ່ການສຶກສາ ແລະ ການປັບປຸງທາງເລືອກດ້ານການເງິນທີ່ເປັນໄປໄດ້ ໂດຍພິຈາລະນາບັນດານະໂຍບາຍ ແລະ ໂຄງການທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ອີງໃສ່ຜົນ ການວິເຄາະດ້ານການເງິນ. ພາຍຫຼັງສຳເລັດການສ້າງຍຸດທະສາດການເງິນແລ້ວ, ແມ່ນໄລຍະຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ແລະ ການຕິດຕາມ ແລະ ການປະເມີນຜົນ.

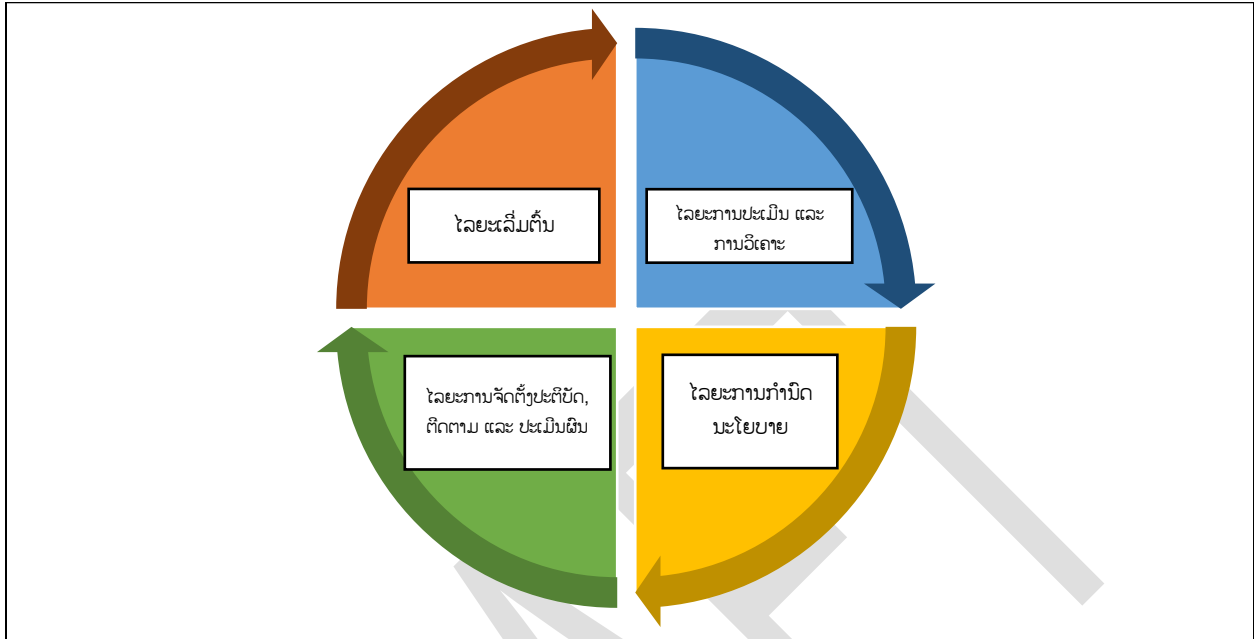

ຮູບທີ 1 – ການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ ເພື່ອຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX

ການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນແມ່ນໄດ້ອີງໃສ່ແນວທາງພາຍໃຕ້ ຂອບວຽກການເງິນແຫ່ງຊາດແບບເຊື່ອມສານ (INFF). INFF ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ໃນປີ 2015 ແລະ ແລະ ຮັບຮອງໂດຍບັນດາປະເທດສະມາຊິກ ໃນກອງປະຊຸມອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ວ່າດ້ວຍການສະໜອງທຶນເພື່ອການພັດທະນາ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງມືໃນການແກ້ໄຂ 2 ບັນຫາຕົ້ນຕໍຄື:

1. ການຂາດການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງການວາງແຜນ ແລະ ການສະໜອງທຶນເພື່ອການພັດທະນາ: ແຜນການແຫ່ງຊາດສ່ວນໃຫຍ່ຂາດຍຸດທະສາດໃນການສະໜອງທຶນເພື່ອຮັບໃຊ້ເຂົ້າໃນບຸລິມະສິດດ້ານການພັດທະນາ, ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຈຳເປັນຕ້ອງມີຍຸດທະສາດການເງິນທີ່ຜ່ານການປຶກສາຫາລືຢ່າງຮອບດ້ານ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນໃຫ້ແກ່ແຜນການແຫ່ງຊາດ.

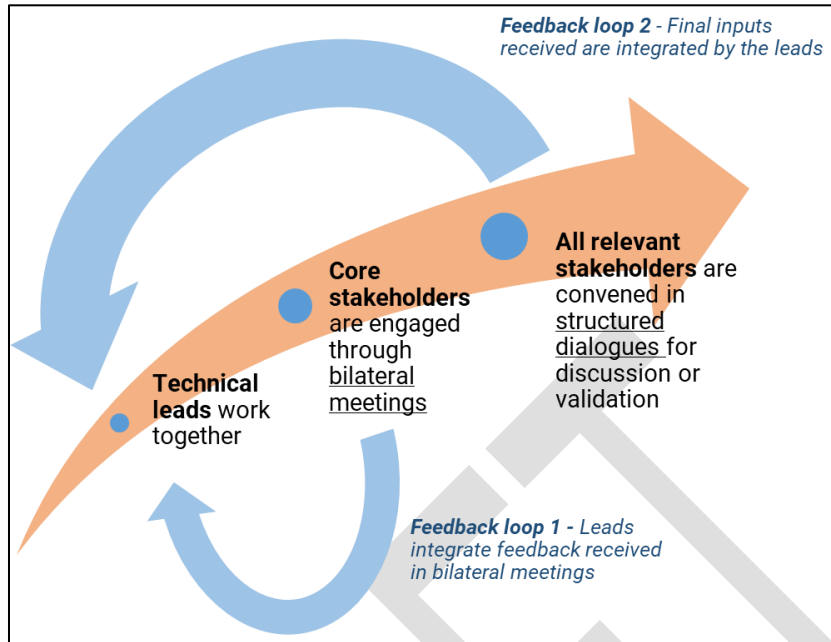
2. ຊ່ອງວ່າງດ້ານການສະໜອງທຶນເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ (ປພຍ) ແລະ ບຸລິມະສິດດ້ານການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບ ປພຍ, ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າທຸກແຫຼ່ງທຶນ ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງສາມາດປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການບັນລຸ ປພຍ ໄດ້ດີຂຶ້ນ.

ຮູບທີ 2 – ຂະບວນການຂອງ INFF

ຂະບວນການຂອງ INFF ເລີ່ມຈາກ ໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນ ໄປສູ່ການວິເຄາະດ້ານການເງິນທີ່ເຂັ້ມແຂງກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ກາລະໂອກາດຕ່າງໆທາງດ້ານການເງິນ, ການກຳນົດນະໂຍບາຍ, ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ (ເບິ່ງຂ້າງເທິງ). ນອກນັ້ນ, ຍັງໄດ້ກຳນົດກ່ຽວກັບວິທີການເຮັດວຽກ ເຊິ່ງສັງລວມໃນແຜນວາດດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- **ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງວຽກງານການວິເຄາະດ້ານການເງິນ** ເຊິ່ງນຳພາຕົ້ນຕໍໂດຍບັນດາກະຊວງ ແລະ ອົງການຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ມີການປະສານສົມທົບຢ່າງເໝາະສົມກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ.
- **ວິທີການທີ່ເຊື່ອມສານ ແລະ ກວມລວມ ກ່ຽວກັບວຽກງານການເງິນເພື່ອການພັດທະນາ:** ໂດຍການພິຈາລະນາທຸກແຫຼ່ງທຶນ ເຊັ່ນ: ງົບປະມານພາກລັດ, ແຫຼ່ງທຶນພາກລັດຈາກຕ່າງປະເທດ (ODA ແລະ ແຫຼ່ງທຶນທາງການອື່ນໆ), ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນຈາກຕ່າງປະເທດ (FDI ແລະ ເງິນໂອນຈາກຕ່າງປະເທດ).
- **ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂະບວນການ:** ສົ່ງເສີມການປຶກສາຫາລືກັບທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນແຕ່ລະແຫຼ່ງທຶນ. ຂະບວນການດັ່ງກ່າວແມ່ນປະຕິບັດຕາມວິທີການເຮັດວຽກທີ່ປະກອບດ້ວຍ 3 ຂັ້ນຕອນ ແລະ ການປະກອບຄຳຄິດເຫັນ 2 ຄັ້ງ, ໂດຍເລີ່ມຈາກ ໜ່ວຍງານດ້ານວິຊາການ (ເຊັ່ນ: ກົມແຜນການ (DoP) ແລະ UNDP) ດຳເນີນການກະກຽມວຽກງານດ້ານວິຊາການ ເຊິ່ງຈະຖືກນຳໄປປຶກສາຫາລືກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທີ່ສຸດແບບສອງຝ່າຍ ແລະ ເປັນກຸ່ມ (ເຊັ່ນ: ສະຖາບັນການເງິນສາກົນ, MoF, BoL). ກອງປະຊຸມເຫຼົ່ານີ້ ເປັນໂອກາດໃຫ້ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ປະກອບຄຳຄິດເຫັນໃນຮອບວຽນທຳອິດ ໂດຍການສະໜອງຂໍ້ມູນດ້ານວິຊາການ ເຊິ່ງຈະຖືກນຳເອົາໄປປັບປຸງເຂົ້າໃນເອກະສານ. ຫຼັງຈາກທີ່ພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຕົ້ນຕໍ ເຫັນດີກັບຜົນການຄົ້ນຄວ້າແລ້ວ ກໍ່ຈະໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລື (structured dialogue) ກັບບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນວົງກວ້າງຫຼາຍຂຶ້ນ

ເພື່ອລະດົມຄວາມຄິດ, ປຶກສາຫາລື ແລະ ເຫັນດີເປັນເອກະພາບກ່ຽວກັບຜົນການຄົ້ນຄວ້າ. ການຈັດກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລື ເປັນໂອກາດໃນການປະກອບຄໍາຄິດເຫັນໃນຮອບວຽນທີ 2, ເຫັນດີເປັນເອກະພາບ ແລະ ສະຫຼຸບສັງລວມກ່ຽວກັບຜົນການຄົ້ນຄວ້າຂອງໄລຍະໃດໜຶ່ງ (ເບິ່ງຕາຕະລາງທີ 1)

ການປະກອບຄໍາຄິດເຫັນ ຮອບວຽນທີ 2 - ໜ່ວຍງານດ້ານວິຊາການສັງລວມຄໍາຄິດເຫັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ

ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງໝົດ ຖືກເຊີນເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລື ເພື່ອສືບທະນາ ແລະ ເຫັນດີເປັນເອກະພາບຕໍ່ຜົນການຄົ້ນຄວ້າ

ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕົ້ນຕໍ ປຶກສາຫາລືແບບສອງຝ່າຍ

ໜ່ວຍງານນໍາພາດ້ານວິຊາການ ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ

ການປະກອບຄໍາເຫັນ ຮອບວຽນທີ 1 - ໜ່ວຍງານດ້ານວິຊາການສັງລວມຄໍາຄິດເຫັນຈາກການປຶກສາຫາລືແບບສອງຝ່າຍ

ຮູບທີ 2 – ວິທີການເຮັດວຽກ

ຕາຕະລາງທີ 1 –ກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລື

	ວັນທີ	ຫົວຂໍ້ປຶກສາຫາລື	ສະຖານະ ແລະ ໝາຍເຫດ
ກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລື ເລີ່ມຕົ້ນ	ວັນທີ 6-7 ເມສາ 2021	<ul style="list-style-type: none"> ວິທີການ ແລະ ແນວຄວາມຄິດ (ຂອບ INFF) ກົນໄກການປະສານງານ 	<ul style="list-style-type: none"> ສໍາເລັດແລ້ວ ການປຶກສາຫາລືແບບສອງຝ່າຍລະຫວ່າງ MPI ແລະ ສປຊ ກ່ຽວກັບວິທີການ ແລະ ແນວຄວາມຄິດ
ກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຄັ້ງທີ 1: ການວິເຄາະດ້ານການເງິນ	ວັນທີ 14-15 ຕຸລາ 2021	<ul style="list-style-type: none"> ຄວາມຕ້ອງການດ້ານການລົງທຶນ ບັນດາເປົ້າໝາຍ ແຜນການ 5 ປີ ແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນ 	<ul style="list-style-type: none"> ສໍາເລັດແລ້ວ ການປຶກສາຫາລືແບບສອງຝ່າຍ ແລະ ຫຼາຍຝ່າຍ ຮ່ວມກັບ ສປຊ, MPI, MoF, BoL ກ່ອນກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລື
ກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຄັ້ງທີ 2: ການກຳນົດ ນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ	ວັນທີ 10 ພະຈິກ 2021	<ul style="list-style-type: none"> ຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ 	<ul style="list-style-type: none"> ກຳລັງດຳເນີນການ ການປຶກສາຫາລືຮ່ວມກັບພາກລັດໃນຕອນເຊົ້າຂອງວັນທີ 28 ຕຸລາ ການປຶກສາຫາລືຮ່ວມກັບ ທະນາຄານໂລກ, EU, IMF, ADB, UN ໃນຕອນປາຍຂອງວັນທີ 28 ຕຸລາ
ກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຄັ້ງທີ 3: ສະຫຼຸບສັງລວມການກຳນົດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ	ໄຕມາດທີ 1 ປີ 2022	<ul style="list-style-type: none"> ທາງເລືອກນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນທີ່ໄດ້ຜ່ານການປຶກສາຫາລື 	<ul style="list-style-type: none">

ໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນ: ການຕົກລົງເຫັນດີກ່ຽວກັບ ວິທີການເຮັດວຽກ ແລະ ການອອກແບບການຄົ້ນຄວ້າ

ຈຸດປະສົງຂອງໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນແມ່ນເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ແກ່ການສ້າງຍຸດທະສາດການເງິນໄດ້ຢ່າງມີຜົນສໍາເລັດ ເຊັ່ນ: ສ້າງກົນໄກການປະສານງານ, ເຫັນດີເປັນເອກະພາບກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນ ແລະ ກຳນົດເວລາ ແລະ ຝຶກລະບົບກ່ຽວກັບວິທີການ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຕົ້ນຕໍ.

ກອງປະຊຸມເລີ່ມຕົ້ນ ໄດ້ຈັດຂຶ້ນທີ່ ວັງວຽງ ໃນເດືອນເມສາ 2021 ເພື່ອປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບວິທີການ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຕົ້ນຕໍ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ແນວຄວາມຄິດ, ວິທີການທີ່ກວມລວມ ແລະ 4 ໄລຍະຂອງຂອບ INFF, ພ້ອມທັງວິທີການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍຕ່າງໆ. ກ່ອນການຈັດກອງປະຊຸມດັ່ງກ່າວ, ອົງຕາມການສະເໜີຂອງ ຮອງລັດຖະມົນຕີກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ການເຫັນດີຂອງ ຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ, ໜ່ວຍງານດ້ານວິຊາການໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນຕົ້ນປີນີ້ ໂດຍການເຂົ້າຮ່ວມຂອງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ນອກນີ້, ຄະນະກຳມະການຊີ້ນຳແຜນງານຮ່ວມອົງການສະຫະປະຊາຊາດ

ພ້ອມດ້ວຍຄະນະບໍລິຫານ ປະກອບມີ MPI, MoF ແລະ MoH ໂດຍການເຂົ້າຮ່ວມເພີ່ມເຕີມຈາກ MoFA ແລະ LSB, ກໍ່ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມ ໃນເດືອນກໍລະກົດ 2021 ເພື່ອປະສານງານວຽກງານການສະໜັບສະໜູນດ້ານວິຊາການຂອງ ສປຊ ແລະ ເຫັນດີເປັນເອກະພາບກ່ຽວກັບແຜນວຽກໃນການສ້າງຍຸດທະສາດການເງິນ.

ໄລຍະການວິເຄາະດ້ານການເງິນ: ການສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຂໍ້ຈຳກັດດ້ານແຫຼ່ງທຶນ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການດ້ານທຶນຮອນ

ໄລຍະນີ້ແມ່ນແນໃສ່ສະໜອງຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ່ສຳຄັນ ເພື່ອເປັນພື້ນຖານທາງດ້ານການວິເຄາະໃຫ້ແກ່ການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ ທີ່ທຸກພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງສາມາດເຫັນດີເປັນເອກະພາບນຳກັນ, ພ້ອມທັງເຫັນດີເປັນເອກະພາບກ່ຽວກັບວິທີການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ.

ການວິເຄາະດ້ານການເງິນ ໄດ້ແບ່ງອອກເປັນ 2 ປະເພດ ທີ່ສະໜັບສະໜູນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ເພື່ອໃຫ້ເຫັນພາບລວມທີ່ຊັດເຈນສະພາບແຫຼ່ງທຶນເພື່ອຮັບໃຊ້ເຂົ້າໃນການບັນລຸແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX ດັ່ງນີ້:

- **ຄວາມຕ້ອງການດ້ານການລົງທຶນ** ຫຼື ເອີ້ນວ່າ **“ການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ”** ແມ່ນໄດ້ຄາດຄະເນຄິດໄລ່ແບບສົມທຽບໃສ່ກັບບົດຮຽນວິທີການຈາກສາກົນ ຜ່ານເອກະສານການປະເມີນ 6 ສະບັບ ສຳລັບການຄາດຄະເນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍບັນດາ 6 ເປົ້າໝາຍຂອງແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX, ແລະ ນອກນັ້ນ ຍັງມີການລົງເລິກການລົງທຶນຕົວແບບສຳລັບຂະແໜງສາທາລະນະສຸກ. ເນື່ອງຈາກຂໍ້ຈຳກັດ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ໃນເວລາດຳເນີນການຈຳລອງການຄິດໄລ່ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບແຕ່ລະເປົ້າໝາຍຂອງແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX, ຈຶ່ງໄດ້ມີການສ້າງບົດລາຍງານ ກ່ຽວກັບ ຊ່ອງຫວ່າງ ແລະ ບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍຕ່າງໆ ລວມທັງວິທີແກ້ໄຂທີ່ເປັນໄປໄດ້ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ສາມາດດຳເນີນການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃຫ້ແກ່ບຸລິມະສິດດ້ານນະໂຍບາຍໃນອະນາຄົດໄດ້.
- **ສະພາບແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນ** ຫຼື ເອີ້ນວ່າ **“ແຫຼ່ງທຶນ”**, ແມ່ນໄດ້ປະເມີນຜ່ານ ການປະເມີນດ້ານການເງິນເພື່ອການພັດທະນາ (DFA) ເຊິ່ງໄດ້ວິເຄາະ 4 ແຫຼ່ງທຶນ, ຕາມວິທີການຂອງລະຫວ່າງປະຕິບັດງານ Addis Ababa, ຄື: ງົບປະມານແຫ່ງລັດ, ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນພາຍໃນ, ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນຈາກຕ່າງປະເທດ, ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ (ODA). ນອກນັ້ນ, ຍັງໄດ້ມີການປະເມີນເພີ່ມເຕີມໃນ 2 ເອກະສານ ກ່ຽວກັບ ພັນທະບັດລັດຖະບານ ແລະ ການເງິນສຳລັບວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ເພື່ອເປັນຂໍ້ມູນທີ່ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ແກ່ການປະເມີນ DFA.

ການປະເມີນທັງສອງນີ້ - ການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ແຫຼ່ງທຶນ - ເມື່ອລວມກັນແລ້ວ, ຊ່ວຍໃຫ້ເຫັນເຖິງ ຊ່ອງຫວ່າງດ້ານການເງິນ ຫຼື ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນຊັບພະຍາກອນທີ່ຂາດແຄນ ເພື່ອຮັບໃຊ້ເຂົ້າໃນການບັນລຸບຸລິມະສິດດ້ານການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ.

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າຈາກບັນດາການປະເມີນເຫຼົ່ານີ້ ໄດ້ນຳສະເໜີ ແລະ ເຫັນດີເປັນເອກະພາບ (ໂດຍມີການປັບປຸງບາງຂໍ້ມູນທີ່ຈຳເປັນ) ໃນກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຄັ້ງທີ 1 ຈັດຂຶ້ນໃນວັນທີ 14-15 ຕຸລາ 2021 ທີ່ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ໂດຍການເຂົ້າຮ່ວມຂອງຕາງໜ້າຈາກ MPI, MoF, MoH, BoL ແລະ ບັນດາກະຊວງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ທະນາຄານໂລກ, IMF, EU, ບັນດາສະຖານທຸດ ແລະ ອົງການ ສປຊ.

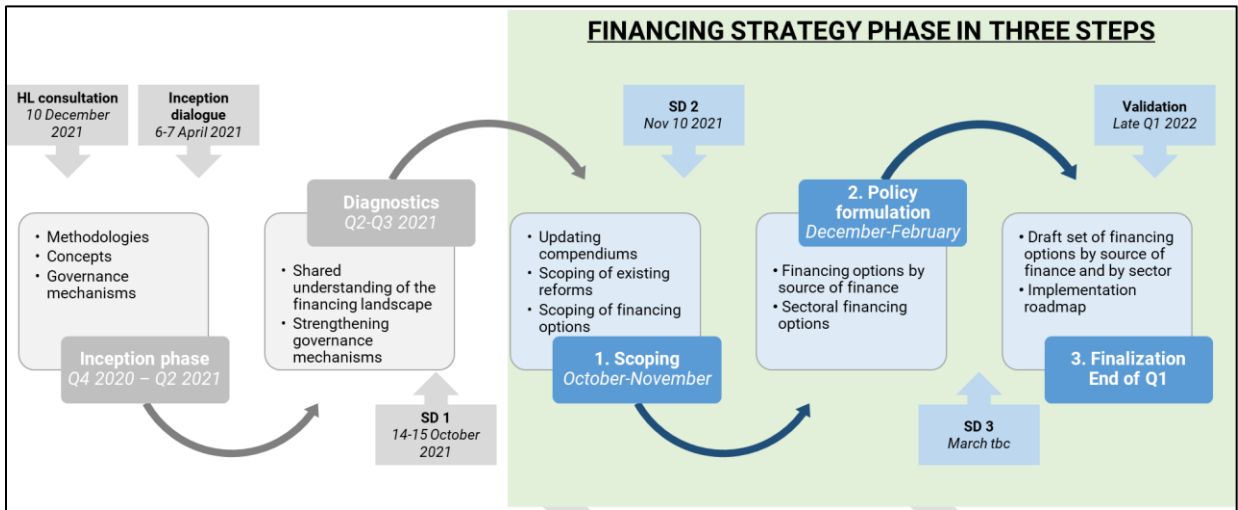
ໄລຍະການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ

ການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນແມ່ນໄລຍະທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງຂະບວນການເຮັດວຽກດັ່ງກ່າວ. ມີ 2 ຈຸດປະສົງຕົ້ນຕໍ ຄື: ເພື່ອກຳນົດ (1) ທາງເລືອກນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນທີ່ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງທີ່ສຸດ ແລະ ຮັບປະກັນໃຫ້ບັນດານະໂຍບາຍ, ເຄື່ອງມື ແລະ ຂອບລະບຽບການຕ່າງໆ ມີຄວາມສອດຄ່ອງ, ຍືນຍົງ ແລະ ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມສ່ຽງຕ່າງໆ, ແລະ (2) ຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ກາລະໂອກາດດ້ານການຊ່ວຍເຫຼືອທາງວິຊາການ ແລະ ການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດ ທີ່ຈຳເປັນເພື່ອສະໜັບສະໜູນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດການເງິນໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ.

ການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ (ໄລຍະທີ 2) ຈະໄດ້ດຳເນີນລະຫວ່າງໄຕມາດທີ 4 ປີ 2021 ໄປຈົນເຖິງໄຕມາດທີ 1 ຂອງປີ 2022 ແລະ ປະກອບມີ 3 ຂັ້ນຕອນທີ່ຊັດເຈນ ດັ່ງລຸ່ມນີ້ (ເບິ່ງຮູບທີ 3):

- **ຂັ້ນຕອນການສຶກສາທາງເລືອກທີ່ເປັນໄປໄດ້** ເພື່ອກຳນົດ ແລະ ປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບຮ່າງຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ ໂດຍອີງໃສ່ຜົນການວິເຄາະດ້ານການເງິນ ທີ່ໄດ້ຮັບຈາກໄລຍະທີ 1. ຂັ້ນຕອນນີ້ຈະ ດຳເນີນ ໃນລະຫວ່າງເດືອນຕຸລາ ແລະ ພະຈິກ 2021, ເຊິ່ງໃນນີ້ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືໃນຂັ້ນວິຊາການ ກ່ຽວກັບຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ ແລະ ນະໂຍບາຍ ແລະ ການປັບປຸງຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ, ແລະ ກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລື ຄັ້ງທີ 2 ທີ່ຈັດຂຶ້ນກ່ອນ ກອງປະຊຸມໂຕະມິນລະດັບສູງ, ເພື່ອເຫັນດີເປັນເອກະພາບກັບບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ກ່ຽວກັບໂຄງຮ່າງຂອງຍຸດທະສາດການເງິນ. ຈຸດປະສົງຮອງລົງມາຂອງຂັ້ນຕອນນີ້ ແມ່ນເພື່ອເພີ່ມທະວີການປະສານງານ ແລະ ວິທີການເຮັດວຽກລະຫວ່າງບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕົ້ນຕໍ ໃນຊ່ວງເລີ່ມຕົ້ນຂອງໄລຍະການກຳນົດນະໂຍບາຍ.
- **ຂັ້ນຕອນການກຳນົດນະໂຍບາຍ,** ເພື່ອປັບປຸງບັນດາທາງເລືອກດ້ານນະໂຍບາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ຂັ້ນຕອນນີ້ ປະກອບມີການປຶກສາຫາລືເພີ່ມເຕີມເປັນກຸ່ມນ້ອຍ ພາຍໃຕ້ແຕ່ລະຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ ເພື່ອກຳນົດທາງເລືອກນະໂຍບາຍທີ່ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້. ກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຄັ້ງທີ 3 (ເບິ່ງຂ້າງເທິງ)ເຊິ່ງຈະລົງເລິກຢ່າງຮອບດ້ານຂັ້ນຕົ້ມ ຈະໄດ້ຈັດຂຶ້ນເພື່ອເຫັນດີເປັນເອກະພາບ ໃນລະດັບວິຊາການ ກ່ຽວກັບຍຸດທະສາດການເງິນ.
- **ຂັ້ນຕອນການຕົກລົງເຫັນດີເປັນເອກະພາບ** ເພື່ອປັບປຸງເອກະສານອີງໃສ່ຄຳເຫັນໃນລະດັບວິຊາການຄັ້ງສຸດທ້າຍ ແລະ ກ້າວໄປສູ່ການຮັບຮອງເອົາຍຸດທະສາດການເງິນໃນລະດັບສູງ.

ຮູບທີ 3 – ໄລຍະການກຳນົດນະໂຍບາຍ (ສີຂຽວ)

DRAFT

ການປັບປຸງຜົນການຄົ້ນຄວ້າຈາກການວິເຄາະດ້ານການເງິນ ໂດຍອີງໃສ່ຜົນຂອງກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຄັ້ງທີ 1

ໃນຕົ້ນເດືອນພະຈິກ 2021, ບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຮ່ວມກັນກ່ຽວກັບຂໍ້ຈຳກັດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານການເງິນເພື່ອການພັດທະນາ. ໃນພາກນີ້ໄດ້ສະຫຼຸບຜົນການຄົ້ນຄວ້າຕົ້ນຕໍຈາກການວິເຄາະດ້ານການເງິນ, ເຊິ່ງໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ໂດຍອີງໃສ່ຄຳຄິດເຫັນຈາກບັນດາຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຄັ້ງທີ 1, ແລະ ກຳນົດກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປໃນການປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງຜົນການວິເຄາະເຫຼົ່ານີ້.

ການສະໜອງແຫຼ່ງທຶນເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບຸລິມະສິດການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ

ເອກະສານບົດສະຫຼຸບຫຍໍ້

- ການປະເມີນດ້ານການເງິນເພື່ອການພັດທະນາ (DFA)
 - ແຫຼ່ງທຶນງົບປະມານພາກລັດ
 - ແຫຼ່ງທຶນຈາກການລົງທຶນໂດຍກົງຈາກຕ່າງປະເທດ (FDI)
 - ແຫຼ່ງທຶນຈາກການຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ (ODA)
 - ແຫຼ່ງທຶນຈາກການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນອື່ນໆ
- ການວິເຄາະກ່ຽວກັບຜົນທະບັດທີ່ອອກໂດຍລັດຖະບານ ແລະ ລັດວິສາຫະກິດຂອງ ສປປ ລາວ
- ບົດສະຫຼຸບການວິເຄາະການເງິນສຳລັບວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ

A. ການປະເມີນດ້ານການເງິນເພື່ອການພັດທະນາ (DFA)

- ຈຸດປະສົງ

ບົດສະຫຼຸບກ່ຽວກັບການປະເມີນດ້ານການເງິນເພື່ອການພັດທະນາ (DFA), ພັດທະນາໂດຍ UNDP, ໃຫ້ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບບົດບາດຂອງເຄື່ອງມືໃນການວິເຄາະດັ່ງກ່າວ ແລະ ຂອບວຽກງານເງິນແຫ່ງຊາດແບບເຊື່ອມສານ (INFF, ເບິ່ງຂໍ້ມູນນີ້). ວິທີການດັ່ງກ່າວ, ເຊິ່ງກຳລັງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນເກືອບ 50 ປະເທດ, ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ແກ້ໄລຍະການດຳເນີນການວິເຄາະດ້ານການເງິນ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ, ວິທີການດັ່ງກ່າວເປັນຜູ້ຖານທາງດ້ານການວິເຄາະໃຫ້ແກ້ໄລທະສາດການເງິນ. DFA ນຳສະເໜີຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ່ສຳຄັນ ແລະ ທິດທາງໃຫ້ແກ້ໄລບັນດາຜູ້ກຳນົດນະໂຍບາຍ ໃນການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ ໂດຍການຄົ້ນຄວ້າທ່າອ່ຽງຂອງສະພາບແຫຼ່ງທຶນຈາກ 4 ແຫຼ່ງທຶນຕົ້ນຕໍ ຄື: ງົບປະມານພາກລັດ, ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນພາຍໃນ, ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນຕ່າງປະເທດ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ (ODA), ແລະ ມູນຄ່າຂອງແຫຼ່ງທຶນເຫຼົ່ານີ້ໃນລະບົບເສດຖະກິດ.

• **ວິທີການ, ຂອບເຂດ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດ**

INFF ນຳໃຊ້ວິທີການຈັດປະເພດແຫຼ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາເຂົ້າເປັນກຸ່ມຕ່າງໆດັ່ງນີ້: ແຫຼ່ງທຶນພາກລັດພາຍໃນ, ແຫຼ່ງທຶນພາກລັດຕ່າງປະເທດ, ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນຕ່າງປະເທດ (ເບິ່ງຕາຕະລາງລຸ່ມນີ້).

ເຫດຜົນໃນການນຳໃຊ້ວິທີການດັ່ງກ່າວຂອງຂອບ INFF ມີຢູ່ 3 ປະການ. ອັນທຳອິດ, ການຮັບຮອງເອົາວິທີການຂອງຂອບ INFF ຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍຕົ້ນຕໍ ສາມາດພິຈາລະນາໄດ້ຢ່າງຮອບດ້ານກ່ຽວກັບແຫຼ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາ (4 ແຫຼ່ງທຶນທີ່ກວມເອົາລະບົບເສດຖະກິດທັງໝົດ), ໂດຍອີງຕາມປະເພດແຫຼ່ງທຶນທີ່ກຳນົດແບບງ່າຍດາຍ (ພາຍໃນ/ສາກົນ ແລະ ລັດ/ເອກະຊົນ), ເພື່ອກຳນົດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນຢ່າງຮອບດ້ານທີ່ສຸດ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ນະໂຍບາຍເພື່ອສະໜັບສະໜູນ FDI ໃນການສົ່ງເສີມການເຕີບໂຕສີຂຽວ (ຕົວຢ່າງ: ສິ່ງຈູງໃຈທາງດ້ານງົບປະມານ) ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກນະໂຍບາຍເພື່ອສະໜັບສະໜູນການລົງທຶນຂອງລັດ (ຕົວຢ່າງ: ການປັບປຸງການຈັດສັນງົບປະມານ), ODA (ຕົວຢ່າງ: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການປະສານງານ ແລະ ການວາງແຜນຍຸດທະສາດຮ່ວມກັບຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ) ຫຼື ການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນພາຍໃນ (ຕົວຢ່າງ: ທຶນກູ້ຢືມສຳລັບ SME) ເພື່ອສົ່ງເສີມການເຕີບໂຕສີຂຽວ. ອັນທີສອງ, ໃນພາກປະຕິບັດ, ການຈັດປະເພດຂອງສາກົນນີ້ໄດ້ຮັບການຕົກລົງເຫັນດີໃນກອງປະຊຸມອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ວ່າດ້ວຍການເງິນເພື່ອການພັດທະນາ ປີ 2015, ໃນເວລາດຽວກັນກັບການຮັບຮອງເອົາ ວາລະການປະຕິບັດງານອາດີສອາບາບາ (AAAA). ການຮັບຮອງເອົາວິທີການດ້ານການເງິນເພື່ອການພັດທະນານີ້

ຈະຊ່ວຍໃຫ້ສາມາດດຳເນີນການສົມທຽບລະຫວ່າງປະເທດກັບຫຼາຍໆປະເທດທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຫຼື ກຳລັງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ DFA. ອັນທີສາມ, ການຮັບຮອງເອົາວິທີການນີ້ໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ, ໃນເວລາດຽວກັນກໍ່ສອດຄ່ອງກັບຮູບແບບການຈັດປະເພດແຫຼ່ງທຶນໃນປັດຈຸບັນຂອງລັດຖະບານ ດັ່ງທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX. ຕາຕະລາງລຸ່ມນີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການສົມທຽບແຫຼ່ງທຶນ ລະຫວ່າງວິທີການຕາມຂອບວຽກ INFF ແລະ ການກຳນົດໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX.

INFF	ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX
1. ແຫຼ່ງທຶນພາກລັດພາຍໃນ <ul style="list-style-type: none"> ລາຍຮັບຈາກອາກອນ (ໂດຍກົງ, ທາງອ້ອມ) ລາຍຮັບທີ່ບໍ່ແມ່ນອາກອນ ການກູ້ຢືມຂອງລັດຖະບານ (ເງິນກູ້, ພັນທະບັດ) ລາຍຮັບຂອງລັດວິສາຫະກິດ 	1. ງົບປະມານພາກລັດ <ul style="list-style-type: none"> ລາຍຈ່າຍປົກກະຕິຂອງກະຊວງ ແລະ ແຂວງ ລາຍຈ່າຍລົງທຶນຂອງກະຊວງ ແລະ ແຂວງ ລາຍຈ່າຍຊຳລະໜີ້ຂອງລັດຖະບານ
2. ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນພາຍໃນ <ul style="list-style-type: none"> ທຶນຂອງພາກເອກະຊົນ - ການສະສົມທຶນຄົງທີ່ລວມຍອດ ການກູ້ຢືມພາຍໃນ ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດຖະບານ, ມູນນິທິ, ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອແຫ່ງຊາດ 	2. ການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ <ul style="list-style-type: none"> ທຶນພາກເອກະຊົນ - ການສະສົມທຶນຄົງທີ່ລວມຍອດ ການກູ້ຢືມຈາກຕ່າງປະເທດຂອງພາກເອກະຊົນ ການລົງທຶນໂດຍກົງຈາກຕ່າງປະເທດ (FDI) <ul style="list-style-type: none"> ກະແສເງິນ ການນຳເຂົ້າສິນຄ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ການລົງທຶນຈາກຕ່າງປະເທດໃນຫຼັກຊັບ (FPI) - immaterial
3. ແຫຼ່ງທຶນພາກລັດຕ່າງປະເທດ <ul style="list-style-type: none"> ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ODA 	3. ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ <ul style="list-style-type: none"> ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ODA

<ul style="list-style-type: none"> • ທຶນກູ້ຢືມ ODA • ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອອື່ນໆພາຍໃຕ້ ຂອບການຮ່ວມມືໃຕ້-ໃຕ້ 	<ul style="list-style-type: none"> • ທຶນກູ້ຢືມ ODA • ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອອື່ນໆພາຍໃຕ້ ຂອບການຮ່ວມມືໃຕ້-ໃຕ້
4. ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນຕ່າງປະເທດ	4. ການລົງທຶນອື່ນໆ
<ul style="list-style-type: none"> • ການລົງທຶນໂດຍກົງຈາກຕ່າງປະເທດ (FDI) • ການລົງທຶນຈາກຕ່າງປະເທດໃນຫຼັກຊັບ (FPI) – <i>immaterial</i> • ການກູ້ຢືມຈາກຕ່າງປະເທດ • ເງິນໂອນຈາກຕ່າງປະເທດ • ອົງການ NGO ສາກົນ, ມູນນິທິ, ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ມີສັດທາ 	<ul style="list-style-type: none"> • ເງິນໂອນຈາກຕ່າງປະເທດ • ສິນເຊື້ອຈາກສະຖາບັນການເງິນຈຸນລະພາກ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນຂອງຊຸມຊົນ (ຂະແໜງການເງິນ, ຂະແໜງທີ່ບໍ່ແມ່ນທະນາຄານ) • ການປະກອບສ່ວນຂອງຊຸມຊົນ

ຂໍ້ຈຳກັດສ່ວນໃຫຍ່ໃນການດຳເນີນ DFA ແມ່ນຕິດຜັນກັບບັນຫາຄວາມພ້ອມທາງດ້ານຂໍ້ມູນ: ຊຸດຂໍ້ມູນຕົ້ນຕໍຈຳນວນໜຶ່ງ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ ເຊັ່ນ: ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບການຈັດສັນງົບປະມານພາກລັດ ຫຼື ທຶນ ODA.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜົນການຄົ້ນຄວ້າຕົ້ນຕໍຕາມລາຍລະອຽດລຸ່ມນີ້ ແມ່ນຖືວ່າເປັນຂໍ້ມູນທີ່ເຂັ້ມແຂງ ໂດຍຄຳນຶງເຖິງຂໍ້ຜິດພາດ ຫຼື ຂໍ້ມູນທີ່ຂາດຫາຍໃນການປັບປຸງຂໍ້ມູນ. ຂໍ້ມູນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຜ່ານການປຶກສາຫາລືກັບບັນດາກະຊວງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາແບບສອງຝ່າຍ ແລະ ໄດ້ເຫັນດີເປັນເອກະພາບໃນກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຄັ້ງທີ 1.

• ຜົນການຄົ້ນຄວ້າຕົ້ນຕໍ

ງົບປະມານພາກລັດພາຍໃນ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ຈຳເປັນຕ້ອງເພີ່ມລາຍຮັບພາກລັດໃນລະດັບທີ່ສູງເພື່ອສາມາດບັນລຸບຸລິມະສິດຂອງແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ 9 2. ດ້ານລາຍຈ່າຍ ເຫັນວ່າການຈັດສັນງົບປະມານໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ບຸລິມະສິດຂອງແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ 9 ແມ່ນບໍ່ສອດຄ່ອງກັນ ເຊິ່ງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ.
ແຫຼ່ງທຶນພາກລັດຕ່າງປະເທດ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ODA ປະກອບສ່ວນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເຂົ້າໃນຂະແໜງສັງຄົມ ແລະ ຄວນສືບຕໍ່ເປັນຕົວຂັບເຂື່ອນໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາໃນໄລຍະແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX. 2. ກະດານລາຍງານ (Dashboard) ຂອງລະບົບຂໍ້ມູນການຄຸ້ມຄອງ ODA (ODA-MIS) ຕ້ອງໄດ້ຮັບການປັບປຸງຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ເພື່ອສະໜອງຂໍ້ມູນໃຫ້ລັດຖະບານ ກ່ຽວກັບ ຂອບເຂດ, ກຳນົດເວລາ ແລະ ຈຸດສຸມຂອງການລົງທຶນ ODA. 3. ຂີດຄວາມສາມາດຈຳກັດໃນການຄຸ້ມຄອງ ODA ຂອງຂະແໜງການອາດທ່ວງດຶງການເພີ່ມທະວີ ODA, ເຊິ່ງເປັນໜຶ່ງໃນເງື່ອນໄຂສຳຄັນທີ່ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ບໍ່ຈາລະນາໃນເວລາອານຸມັດການຊ່ວຍເຫຼືອ.

	<p>4. ການພິຈາລະນາກ່ຽວກັບການອອກຈາກສະຖານະພາບ LDC ເຊິ່ງອາດມີຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າເຖິງ ODA ໃນຕໍ່ໜ້າ, ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງຍຸດທະສາດການຂ້າມຜ່ານການອອກຈາກ LDC ແລະ ຍຸດທະສາດການເງິນ ແມ່ນສິ່ງສໍາຄັນ.</p>
<p>ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນຕ່າງ ປະເທດ</p>	<p>1. ຈໍາເປັນຕ້ອງມີການປະຕິຮູບນະໂຍບາຍທີ່ສໍາຄັນເພື່ອຄຸ້ມຄອງ FDI ໃນ ອະນາຄົດເພື່ອສະໜັບສະໜູນຂະແໜງສັງຄົມຫຼາຍຂຶ້ນ ໃນໄລຍະແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX.</p> <p>2. ການໄຫຼເຂົ້າຂອງທຶນ FDI ມີທ່າອ່ຽງຈະສືບຕໍ່ໂດຍສອດຄ່ອງກັບສະພາບການຂະຫຍາຍຕົວທາງເສດຖະກິດໃນພາກ ຝື້ນ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກການລົງທຶນຂອງ ຈີນ.</p> <p>3. ການເອື້ອອົງໃສ່ແຫຼ່ງການລົງທຶນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ມາຈາກປະເທດດຽວ, ໂດຍບໍ່ມີກົນໄກການປະສານງານ ແລະ ການຮັບປະກັນຄວາມໂປ່ງໄສທີ່ຊັດເຈນ, ເຮັດໃຫ້ ສປປ ລາວ ມີຄວາມສ່ຽງທາງດ້ານເສດຖະກິດ ຖ້າຫາກເສດຖະກິດຂອງປະເທດຕົ້ນທາງແຫຼ່ງທຶນດັ່ງກ່າວ ສະລົດ ຫຼື ການພົວພັນລະຫວ່າງສອງປະເທດມີການປ່ຽນແປງ.</p> <p>4. ການລົງທຶນໃນຫຼັກຊັບຂອງນັກລົງທຶນຕ່າງປະເທດ (FPI) ມີການເໜັງຕີງ ຫຼາຍພໍສົມຄວນໃນໄລຍະແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ VIII (2016-2020). FPI ມີການເໜັງຕີງໃນລະດັບສູງ, ສະນັ້ນ ຈຶ່ງມີຄວາມຕ້ອງການຕະຫຼາດທຶນທີ່ໜັ້ນຄົງ ເພື່ອທີ່ຈະເປັນແຫຼ່ງການເງິນເພື່ອການພັດທະນາທີ່ມີປະສິດທິພາບ. FPI ອາດດໍາເນີນໃນຮູບແບບການຂາຍຫຸ້ນໃນລັດວິສາຫະກິດ (SOEs) ເຊິ່ງສະໜັບສະໜູນໃຫ້ແກ່ນະໂຍບາຍຂອງ ສປປ ລາວ ໃນການປະຕິຮູບ ແລະ ການປັບປຸງ/ການຮ່ວມທຶນໃນລັດວິສາຫະກິດ; ແລະ/ຫຼື ການຊໍາລະໜີ້ສິນຂອງລັດ. ການຂາຍຊັບສິນ SOE ຍັງສະໜັບສະໜູນການຊໍາລະໜີ້ສິນ.</p> <p>5. ການໂອນເງິນຈາກຕ່າງປະເທດ ສ່ວນໃຫຍ່ເປັນເງິນໃຊ້ຈ່າຍໃນຄົວເຮືອນ ແລະ ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ແກ່ການບັນລຸຄາດໝາຍທີ່ຕິດພັນກັບການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງຊຸມຊົນ ທີ່ກໍານົດໃນແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX. ເນື່ອງຈາກເງິນ ໂອນຈາກຕ່າງປະເທດ ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ແກ່ການບໍລິໂພກໃນຄົວເຮືອນ, ສະນັ້ນ ອາດສົ່ງເສີມນະໂຍບາຍເພື່ອການບໍລິໂພກແບບມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຍືນຍົງ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX.</p>

	<p>6. ການຄົ້ນຄວ້າເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບວິທີການກຳຈັດການເງິນທີ່ຜິດກົດໝາຍ ເປັນສິ່ງສຳຄັນ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງສະພາບແວດລ້ອມການດຳເນີນທຸລະກິດ ແລະ ສ້າງຄວາມດຶງດູດທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງ ສປປ ລາວ.</p>
ການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນພາຍໃນ	<p>1. ການລົງທຶນພາກເອກະຊົນພາຍໃນ ເປັນແຫຼ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາທີ່ສຳຄັນ ແຕ່ສ່ວນໃຫຍ່ຍັງບໍ່ຖືກນຳໃຊ້.</p> <p>2. ນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການລົງທຶນປັດຈຸບັນຂອງ ສປປ ລາວ ແມ່ນເນັ້ນໃສ່ການດຶງດູດ ແລະ ສົ່ງເສີມນັກລົງທຶນຕ່າງປະເທດ.</p> <p>3. ຈຳເປັນຕ້ອງຊຸກຍູ້ການລົງທຶນພາກເອກະຊົນພາຍໃນ ໂດຍຜ່ານນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການພັດທະນາ SME, ທຸລະກິດເລີ່ມຕົ້ນ (start-up) ແລະ ການເຂົ້າເຖິງສິນເຊື້ອທີ່ມີປະສິດທິພາບກວ່າເກົ່າ ເພື່ອສົ່ງເສີມການລົງທຶນ. ນະໂຍບາຍການປ່ອຍສິນເຊື້ອເພື່ອສົ່ງເສີມການລົງທຶນພາກເອກະຊົນພາຍໃນ ຈະຕ້ອງພິຈາລະນາບຸລິມະສິດໃນການຮັບປະກັນສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານເສດຖະກິດ ມະຫາພາກ.</p> <p>4. ຈະມີການກຳນົດຂໍ້ມູນຕົວແທນ (proxy) ທີ່ດີກວ່າ ອັດຕາການສະສົມທຶນຄົງທີ່ລວມຍອດ (GFCF) ສຳລັບການຄາດຄະເນລະດັບການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນພາຍໃນ.</p>

1. ແຫຼ່ງທຶນພາກລັດພາຍໃນ	15.7%	1. ງົບປະມານພາກລັດ	15.7%
2. ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນພາຍໃນ	21.0%	2. ການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ	27.1%
3. ແຫຼ່ງທຶນພາກລັດສາກົນ	3.1%	3. ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ	3.1%
4. ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນສາກົນ	7.5%	4. ການລົງທຶນອື່ນໆ	1.4%
ລວມທັງໝົດຕາມປະເພດແຫຼ່ງທຶນຂອງ INFF	47.30%	ລວມທັງໝົດຕາມປະເພດແຫຼ່ງທຶນໃນ NSEDIP ຄັ້ງທີ 9	47.30%

B. ການວິເຄາະພັນທະບັດທີ່ອອກໂດຍລັດຖະບານ ແລະ ລັດວິສາຫະກິດ (UNCDF)

- ຈຸດປະສົງ

ການທົບທວນກ່ຽວກັບພັນທະບັດຂອງ ສປປ ລາວ ໄດ້ວິເຄາະພັນທະບັດຕ່າງໆທີ່ອອກໂດຍລັດຖະບານ ແລະ ລັດວິສາຫະກິດ ໃນປີ 2020. ບົດລາຍງານດັ່ງກ່າວ ສະໜອງຂໍ້ມູນພາບລວມໂດຍຫຍໍ້ກ່ຽວກັບໜີ້ສາທາລະນະສະສົມ ແລະ ສຶກສາຄວາມສົນໃຈຂອງບັນດານັກລົງທຶນ ທີ່ໜີ້ສິນຂອງລັດຖະບານລາວ. ບົດທົບທວນນີ້ເປັນສ່ວນເສີມໃຫ້ແກ່ການວິເຄາະພາຍໃຕ້ DFA ກ່ຽວກັບການເງິນພາກລັດພາຍໃນ (ງົບປະມານແຫ່ງລັດ).

- ວິທີການ, ຂອບເຂດ, ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດ

ບົດລາຍງານນີ້ໄດ້ອີງໃສ່ການນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນຈາກຫຼາຍແຫຼ່ງຂອງພາກລັດຖະບານ ແລະ ພາຍນອກ, ເຊິ່ງລວມທັງຂໍ້ມູນຈາກ MoF, BoL, ສະມາຄົມຕະຫຼາດພັນທະບັດແຫ່ງປະເທດໄທ (TBMA), ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບລາວ (LSX), ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບສິງກະໂປ (SGX) ແລະ ບັນດາອົງກອນຈັດອັນດັບຄວາມໜ້າເຊື່ອຖື. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມບໍ່ພ້ອມທາງດ້ານຂໍ້ມູນ ແລະ ຄວາມບໍ່ສອງຄ່ອງຂອງຂໍ້ມູນລະຫວ່າງຫຼາຍແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ ຖືວ່າເປັນຂໍ້ຈຳກັດທີ່ສຳຄັນ. ການວິເຄາະດັ່ງກ່າວ ໄດ້ອີງໃສ່ຂໍ້ສົມມຸດຖານຈຳນວນໜຶ່ງ, ໂດຍສະເພາະ: ສປປ ລາວ ຈະສາມາດຕອບສະໜອງພັນທະການຊຳລະໜີ້ສິນຂອງຕົນ, ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX ຈຳເປັນຕ້ອງມີການລົງທຶນໃນລະດັບສູງ, ແລະ ລັດຖະບານ ສປປ ລາວ ຈະສາມາດຫຼີກລ້ຽງການຖືກຫຼຸດອັນດັບຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືລົງຕື່ມອີກ.

- ຜົນການຄົ້ນຄວ້າຕົ້ນຕໍ

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ 1: ການຊຳລະຕົ້ນທຶນ ແລະ ດອກເບ້ຍພັນທະບັດຕ່າງໆ ມີຜົນກະທົບທີ່ສຳຄັນ ໂດຍສະເພາະ ພັນທະບັດທີ່ຈະຄົບກຳນົດຊຳລະໃນໄລຍະແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX ຈຳນວນຫຼາຍກວ່າ 1,700 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ທີ່ລັດຖະບານຈະຕ້ອງໄດ້ຊຳລະ (ຕົວເລກນີ້ບໍ່ໄດ້ລວມພັນທະບັດທີ່ບໍ່ຢູ່ໃນບັນຊີພັດທະບັດອອກໂດຍລັດຖະບານ ແລະ ລັດວິສາຫະກິດອື່ນໆ ນອກເໜືອຈາກ EDL-Gen). ນອກນີ້, ຄວາມກົດດັນດ້ານລາຍຮັບທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມກົດດັນຈາກການຊຳລະໜີ້ສິນເພີ່ມຂຶ້ນ.

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ 2: ການຈັດລຳດັບຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືໃນການອອກພັນທະບັດຂອງສປປ ລາວ ຫຼຸດລົງຈາກ B3 ເປັນ Caa2 ໂດຍ Moody ໃນເດືອນສິງຫາ 2020 ເຮັດໃຫ້ປັດຈຸບັນ ສປປ ລາວ ມີອັນດັບຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືຕໍ່າທີ່ສຸດໃນຂົງເຂດອາຊີ ໂດຍທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ມີການຜິດຜິດນັດຊຳລະໜີ້. ພັນທະບັດທີ່ຖືກຈັດ ເປັນປະເພດ Caa2 ໃນລະດັບອາຊີ ຖືວ່າເປັນທີ່ຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດ ໃນປະເທດໄທ, ສິງກະໂປ ແລະ ຮ່ອງກົງ, ເຊິ່ງຈະຈຳກັດການກູ້ຢືມຕື່ມອີກໃນຕໍ່ໜ້າ.

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ 3: ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຕໍ່ໜີ້ສິນຂອງ ສປປ ລາວ ໃນຕະຫຼາດທຶນແມ່ນມີໜ້ອຍ ເຊິ່ງຕິດພັນກັບການຈັດອັນດັບຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ການຜິດນັດຊໍາລະທີ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ສູງ. ໜີ້ສິນ ແລະ ຕົ້ນທຶນການຊໍາລະທີ່ຢູ່ໃນລະດັບທີ່ສູງ ຈໍາເປັນຕ້ອງມີການຄຸ້ມຄອງບັນຜັນຖານຂອງຄວາມຍືນຍົງ.

C. ການເງິນສໍາລັບວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ (UNDESA)

- ຈຸດປະສົງ

ການວິເຄາະສະພາບການເງິນສໍາລັບວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ໃນ ສປປ ລາວ ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບແຫຼ່ງທຶນ ແລະ ກໍານົດ ກ່ຽວກັບ ບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ກາລະໂອກາດຕ່າງໆໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂໍ້ລິເລີ່ມດ້ານການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດ ເພື່ອການລະດົມແຫຼ່ງທຶນສໍາລັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດໄດ້ດີຂຶ້ນ.

ບົດວິເຄາະນີ້ເປັນສ່ວນເສີມໃຫ້ແກ່ການວິເຄາະພາຍໃຕ້ DFA.

- ວິທີການ, ຂອບເຂດ, ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດ

ບົດວິເຄາະນີ້ ໄດ້ອີງໃສ່ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການສໍາພາດບັນດາພາກທີ່ສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຂໍ້ມູນຈາກການທົບທວນບັນດາເອກະສານຕ່າງໆ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ສປປ ລາວ ຍັງບໍ່ທັນມີຖານຂໍ້ມູນລວມສູນ ກ່ຽວກັບການເງິນສໍາລັບວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ, ດັ່ງນັ້ນ ຂໍ້ມູນດ້ານປະລິມານຂອງບົດສຶກສານີ້ ຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ອີງໃສ່ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນຈາກສາກົນ ເປັນສ່ວນໃຫຍ່.

- ຜົນການຄົ້ນຄວ້າຕົ້ນຕໍ

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ 1: ການເງິນສໍາລັບວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດໃນ ສປປ ລາວ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນທຶນສໍາລັບການປັບຕົວ (71%) ແລະ ເປັນທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ.

ສະພາບດັ່ງກ່າວແມ່ນສອດຄ່ອງກັບທໍາອ່ຽງໂດຍລວມຂອງບັນດາປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບທຶນການຊ່ວຍເຫຼືອສໍາລັບການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ທີ່ເນັ້ນໃສ່ຂົງເຂດການປັບຕົວ.

ສ່ວນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງ ແມ່ນເນັ້ນໃສ່ ການລົງທຶນດ້ານການຫຼຸດຜ່ອນທາດອາຍເຮືອນແກ້ວ (mitigation finance).

ສໍາລັບ ສປປ ລາວ, ເນື່ອງຈາກອັດຕາສ່ວນໜີ້ສິນຕໍ່ GDP ຢູ່ໃນລະດັບທີ່ສູງ, ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ຈະສືບຕໍ່ເປັນບຸລິມະສິດສໍາລັບການລະດົມທຶນໃນເຂດຂົງການເງິນສໍາລັບວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ.

ຕໍ່ສະພາບການດັ່ງກ່າວນີ້, ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຊອກຫາກົນໄກແບບໃໝ່ ເພື່ອສ້າງຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດຈາກທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ເຊິ່ງໜຶ່ງໃນທາງເລືອກທີ່ເປັນໄປໄດ້ ແມ່ນພິຈາລະນາການນໍາໃຊ້ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ

ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນ ໃນບັນດາຂະແໜງການທີ່ເປັນບຸລິມະສິດທີ່ກໍານົດໄວ້ໃນເອກະສານ ແຜນງານແຫ່ງຊາດການປະກອບສ່ວນແກ້ໄຂບັນຫາການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ (NDC).

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ 2: ບົດສຶກສານີ້ໃຫ້ຮູ້ວ່າ ໂຄງການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດສ່ວນໃຫຍ່ໃນ ສປປ ລາວ ແມ່ນໄດ້ຮັບທຶນຈາກ ກອງທຶນຫຼາຍຝ່າຍ - ທັງກອງທຶນພາຍໃຕ້ ຂອບສິນທິສັນຍາວ່າດ້ວຍການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ (UNFCCC) ແລະ ກອງທຶນທີ່ບໍ່ນອນໃນຂອບສິນທິສັນຍາດັ່ງກ່າວ (non UNFCCC) ເຊິ່ງແນໃສ່ສະໜັບສະໜູນບັນດາປະເທດດ້ອຍພັດທະນາໃນການກ້າວໄປສູ່ການພັດທະນາແບບຍືນຍານ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນການປ່ອຍອາຍຝິດ. ກອງທຶນທີ່ ສປປ ລາວ ຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າເຖິງ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນກອງທຶນທີ່ບໍ່ໄດ້ແນໃສ່ປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ ແລະ/ຫຼື ກອງທຶນທີ່ບໍ່ມີຊ່ອງທາງການເຂົ້າເຖິງຢູ່ນອກປະເທດເຈົ້າພາບ.

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ 3: ໃນການເຂົ້າເຖິງກອງທຶນຫຼາຍຝ່າຍ, ສປປ ລາວ ອີງໃສ່ຄຸ້ມຄອງພັດທະນາ ທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮອງຈາກ ບັນດາກອງທຶນ ເຊັ່ນ: ກອງທຶນສີຂຽວດ້ານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ (GCF), ກອງທຶນສຳລັບການປັບຕົວ (AF) ແລະ ກອງທຶນສິ່ງແວດລ້ອມໂລກ/ກອງທຶນສຳລັບປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ. ໃນນີ້, ບາງກອງທຶນ ໄດ້ກຳນົດເງື່ອນໄຂໃຫ້ລັດຖະບານຕ້ອງໄດ້ຮ່ວມເຮັດວຽກກັບຄຸ້ມຄອງຂອງກອງທຶນ ເນື່ອງຈາກຂີດຄວາມສາມາດ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທີ່ຈຳກັດຂອງລັດຖະບານ ໃນການຕອບສະໜອງໃຫ້ໄດ້ຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ກຳນົດໄວ້. ການສ້າງບົດສະເໜີໂຄງການ ຫາບັນດາກອງທຶນຂອງ UNFCCC ແມ່ນຕ້ອງໃຊ້ເວລາ ແລະ ຊັບພະຍາກອນຈຳນວນຫຼາຍ.

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ 4: ການຕິດຕາມ ແລະ ການລາຍງານ ກ່ຽວກັບການເງິນວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ຄວນເປັນໜຶ່ງໃນວຽກບຸລິມະສິດທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່. ຂໍ້ມູນຂອງການໄດ້ຮັບ ແລະ ການນຳໃຊ້ທຶນ ສຳລັບວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດທີ່ຊັດເຈນ ຈະຊ່ວຍໃນການຈັດສັນຊັບພະຍາກອນ ແລະ ການວາງແຜນກິດຈະກຳຢ່າງເໝາະສົມ ເພື່ອບັນລຸແຜນງານ NDC.

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ 5: ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງເສີມສ້າງຂີດຄວາມສາມາດໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານ ໃນການລະດົມທຶນສຳລັບວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ໂດຍການສະໜັບສະໜູນກິດຈະກຳ ໄລຍະຍາວ, ເປັນລະບົບ, ມີການວາງແຜນຍຸດທະສາດ ແລະ ມີລັກສະນະຕໍ່ເນື່ອງ.

ການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການເງິນໃຫ້ແກ່ບຸລິມະສິດການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ

ເອກະສານບົດສະຫຼຸບຫຍໍ້

- ການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍແຜນການແຫ່ງຊາດ: ວິທີການ, ບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ກາລະໂອກາດ
- ບົດຄົ້ນຄວ້າການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ 6 ສະບັບ ກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການດ້ານທຶນຮອນເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປົ້າໝາຍຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ຄັ້ງທີ IX
 1. ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ມີຄຸນນະພາບ, ໜັ້ນໜຽງ ແລະ ຍືນຍົງ
 2. ຊັບພະຍາກອນມະນຸດມີຄຸນນະພາບສູງຂຶ້ນ ທີ່ສາມາດຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງການພັດທະນາ, ມີຄວາມສາມາດຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດ-ເຕັກໂນໂລຊີ ເພື່ອຍົກສູງປະສິດທະພາບ ແລະ ສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມການຜະລິດ ແລະ ການບໍລິການ
 3. ຊີວິດການເປັນຢູ່ທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ຈິດໃຈຂອງປະຊາຊົນໄດ້ຮັບການຍົກລະດັບໃຫ້ດີຂຶ້ນເທື່ອລະກ້າວ
 4. ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ມີຄວາມສົມດຸນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຈາກໄພພິບັດຕ່າງໆ
 5. ການສ້າງໂຄງລ່າງພື້ນຖານທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ນຳໃຊ້ທ່າແຮງ, ກາລະໂອກາດທີ່ຕັ້ງ, ເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການຮ່ວມມື ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ຢ່າງເປັນເຈົ້າການ
 6. ການຄຸ້ມຄອງ-ບໍລິຫານລັດມີປະສິດທິພາບ, ສັງຄົມມີຄວາມສະໝັ້ນພາບ, ຢູ່ຕີທຳ ແລະ ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຕາມທິດການປົກຄອງດ້ວຍກົດໝາຍທີ່ສັກສິດ ແລະ ເຂັ້ມງວດ
- ກໍລະນີຕົວແບບການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການລົງທຶນຂອງຂະແໜງສາທາລະນະສຸກ (ພາກທີ 1 ກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການດ້ານການລົງທຶນ)

A. ວິທີການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການເງິນບຸລິມະສິດການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ (UNDP-DOP)

▪ ຈຸດປະສົງ

ໃນເບື້ອງຕົ້ນແມ່ນມີເປົ້າໝາຍໃນການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການເງິນ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX (ຕ້ອງໃຊ້ທຶນຈຳນວນເທົ່າໃດເພື່ອບັນລຸບຸລິມະສິດດ້ານການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ?) ເຊິ່ງວິທີນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງສາມາດສົມທຽບຕົວເລກຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ກັບຈຳນວນແຫຼ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາທັງໝົດທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ, ເພື່ອກຳນົດຊ່ອງຫວ່າງດ້ານທຶນຮອນ ເປັນຂໍ້ມູນໃຫ້ແກ່ການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເນື່ອງຈາກຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານຂໍ້ມູນ ແລະ ເວລາໃນການສຳເລັດ ຂອບວຽກດ້ານການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ ຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX, ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ບັນດາໜ່ວຍງານດ້ານເຕັກນິກຈຶ່ງຮັບຮູ້ໄດ້ເຖິງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການປະເມີນຜົນ ແລະ ການຄາດຄະເນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການເງິນທີ່ເຂັ້ມແຂງພຽງພໍ.

ດັ່ງນັ້ນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປົ້າໝາຍໃນການສະໜອງຂໍ້ມູນໃຫ້ແກ່ການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນດຳເນີນຕໍ່ໄປໄດ້, ຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈເພື່ອສະໜັບສະໜູນຄວາມພະຍາຍາມໃນການຈຳລອງການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການເງິນ ດ້ວຍການເຮັດບົດຄົ້ນຄວ້າການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ (literature reviews) ແບບວິທີສົມທຽບໃສ່ກັບບົດຮຽນຈາກສາກົນ, ພາກພື້ນ ແລະ ພາກປະຕິບັດທີ່ຕ່າງໆ ແຍກຕາມແຕ່ລະຂະແໜງການຕິດພັນກັບ 6 ເປົ້າໝາຍຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ- ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX (ເບິ່ງລາຍລະອຽດລຸ່ມນີ້).

ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍທີ່ພົບພໍ້ໃນເວລາສ້າງແບບຈຳລອງການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ເພື່ອພັດທະນາຂີດຄວາມສາມາດແຫ່ງຊາດໃນການກຳນົດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການເງິນ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບຸລິມະສິດດ້ານການພັດທະນາແຫ່ງຊາດໃນຮອບວຽນການວາງແຜນຄັ້ງຕໍ່ໄປ, ບົດລາຍງານສະບັບນີ້ຈຶ່ງໄດ້ກຳນົດ (1) ພາກປະຕິບັດ ແລະ ວິທີການທີ່ຕ່າງໆ ໃນການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍແຜນງານແຫ່ງຊາດ (2) ບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດດ້ານຂໍ້ມູນ ແລະ ຂີດຄວາມສາມາດໃນປັດຈຸບັນ, ແລະ (3) ວິທີແກ້ໄຂບັນຫາໃນທາງປະຕິບັດ ເພື່ອປັບປຸງຂີດຄວາມສາມາດ.

▪ **ວິທີການ, ຂອບເຂດ, ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດ**

ບົດລາຍງານສະບັບນີ້ປະກອບມີ 3 ພາກ. ພາກທຳອິດເວົ້າກ່ຽວກັບ ພາກປະຕິບັດ ແລະ ວິທີການທີ່ດີ, ໂດຍອີງຕາມວິທີການຕ່າງໆທີ່ມີການເຫັນດີ ແລະ ຮັບຮູ້ໃນລະດັບສາກົນ ແລະ ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນບັນດາປະເທດກຳລັງພັດທະນາອື່ນໆ. ພາກທີ 2 ເວົ້າເຖິງບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດ, ໂດຍສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງວຽກງານການຮ່ວມມືດ້ານວິຊາການລະຫວ່າງ UNDP ແລະ ກົມແຜນການ (DoP) ໃນຊ່ວງຫົກເດືອນທຳອິດຂອງປີ 2021. ພາກທີ 3 ເວົ້າກ່ຽວກັບການສົມທຽບຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງ ພາກປະຕິບັດທີ່ດີ ແລະ ຂີດຄວາມສາມາດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍ ເພື່ອກຳນົດວິທີການທີ່ປະຕິບັດໄດ້ໃນຕໍ່ໜ້າ.

▪ **ຜົນການຄົ້ນຄວ້າຕົ້ນຕໍ**

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ 1: ບັນດາວິທີການເຕັກນິກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທີ່ສຸດ ສຳລັບການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແຜນພັດທະນາແຫ່ງຊາດແມ່ນບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ໃນກໍລະນີຂອງ ສປປ ລາວ, ເນື່ອງຈາກບັນຫາດ້ານຄວາມພ້ອມຂອງຂໍ້ມູນ. ການຄາດຄະເນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕົວຈິງ ໄດ້ອີງໃສ່ບາງກິດຈະກຳດ້ານການພັດທະນາເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ກວມເອົາບຸລິມະສິດດ້ານເປົ້າໝາຍ ແລະ ແຜນວຽກຈຸດສຸມຂອງແຜນການແຫ່ງຊາດຢ່າງຄົບຖ້ວນ.

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ 2: ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນຕ້ອງໄດ້ເລີ່ມການດຳເນີນການກ່ຽວກັບການກຳນົດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຢ່າງຮອບຄອບໃນຮອບວຽນການວາງແຜນ, ໂດຍສະເພາະໃຫ້ເລີ່ມໃນໄລຍະ ກ່ອນ ແລະ ຕະຫຼອດໄລຍະຂອງການກຳນົດນະໂຍບາຍ, ແລະ

ສ້າງຄວາມເປັນເອກະພາບກ່ຽວກັບຄວາມສໍາຄັນຂອງການກຳນົດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ
ເພື່ອຮັບປະກັນເປັນຂໍ້ມູນທີ່ສໍາຄັນໃຫ້ແກ່ການຈັດລຽງບຸລິມະສິດໃນການຈັດສັນຊັບພະຍາກອນ.

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ 3: ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນຕ້ອງກຳນົດ, ກ່ອນເລີ່ມວຽກງານການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ, ດ້ານຂອບເຂດ (ບຸລິມະສິດໃດທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງກຳນົດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ, ໃນລະດັບຊາດ ແລະ ລະດັບທ້ອງຖິ່ນ, ຫຼື ທັງສອງ) ແລະ ລະບຸຕົວກຳນົດທີ່ສໍາຄັນຢ່າງຊັດເຈນ (ເຊັ່ນວ່າ: ຄຳນິຍາມຂອງ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ).

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ 4: ການທົບທວນແຜນງານ ແລະ ການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຜ່ານມາ ສາມາດຊ່ວຍປັບປຸງຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືໃຫ້ແກ່ການກຳນົດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ.

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ 5: ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນຕ້ອງໃຫ້ຜູ້ຊ່ຽວຊານ ແລະ ບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ມີສ່ວນຮ່ວມຕັ້ງແຕ່ທົ່ວທິໃນວຽກງານການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ເພື່ອເກັບກຳຂໍ້ມູນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບຜົນການຄົ້ນຄວ້າ, ແລະ ກຳນົດກ່ຽວກັບບັນຊີປະກອບທີ່ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັນ ແລະ ທົດແທນກັນ.

**B. ການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການດ້ານການເງິນ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-
ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX (UNDP-DOP)**

▪ **ຈຸດປະສົງ**

ໂດຍຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຈຳລອງການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX, UNDP ແລະ UNRCO, ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງ MPI, ໄດ້ດຳເນີນການຄົ້ນຄວ້າໂດຍວິທີສົມທຽບໃສ່ກັບບົດຮຽນວິທີການຈາກສາກົນ, ພາກພື້ນ ແລະ ລະດັບຊາດ ໃນຊ່ວງລະດູຮ້ອນປີ 2021 ໃນການປະເມີນຜົນ, ທັງໃນຮູບແບບປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ, ເພື່ອຄາດຄະເນຄວາມຕ້ອງການລົງທຶນພາຍໃຕ້ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX. ວຽກງານນີ້ແນະໃສ່ສະໜອງຂໍ້ມູນພື້ນຖານທີ່ເໝາະສົມກ່ຽວກັບການກຳນົດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການເງິນ ໃຫ້ແກ່ບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ລວມທັງປະເພດຂອງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ໄດ້ກຳນົດໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX, ເພື່ອເປັນຂໍ້ມູນໃຫ້ແກ່ການສ້າງຍຸດທະສາດການເງິນ ແລະ ສິ່ງເສີມການສົນທະນາກ່ຽວກັບຂົງເຂດທີ່ຕ້ອງການທຶນຮອນຫຼາຍທີ່ສຸດ, ແລະ ຍ້ອນຫຍັງ.

▪ **ວິທີການ, ຂອບເຂດ, ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດ**

ຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ “ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ”: ບົດສັງລວມກ່ຽວກັບການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໄດ້ທົບທວນ 2 ອົງປະກອບຄື: ອົງປະກອບທຳອິດແມ່ນການກຳນົດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການເງິນ, ຫຼື ທີ່ເອີ້ນວ່າຄວາມຕ້ອງການດ້ານທຶນຮອນ. ເວົ້າອີກວິໄນຶ່ງກໍ່ຄື ມູນຄ່າດ້ານການເງິນຂອງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ເພື່ອບັນລຸບູລິມະສິດດ້ານນະໂຍບາຍອັນສະເພາະ (ຍົກຕົວຢ່າງ: ການບັນລຸບັນດາຄາດໝາຍການຫຼຸດຜ່ອນທາດອາຍເຮືອນແກ້ວຂອງປະເທດ ຈະມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຢູ່ 2% ຂອງ GDP). ບົດຄົ້ນຄວ້າດັ່ງກ່າວນີ້ ບໍ່ໄດ້ທົບທວນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທາງດ້ານເສດຖະກິດ (ຍົກຕົວຢ່າງ: ການປ່ຽນແປງຂອງສະພາບດິນຝ້າອາກາດເຮັດໃຫ້ທຸກປີ ສປປ ລາວ ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຢູ່ X% ຂອງ GDP), ຄ່າເສຍໂອກາດ, ຄ່າເສຍຫາຍຈາກການບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດ (ຍົກຕົວຢ່າງ: ການບໍ່ລົງທຶນໃນການຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຈາກການປ່ຽນແປງດິນຝ້າອາກາດເຮັດໃຫ້ໃນອີກ 10 ປີ ສປປ ລາວ ຈະມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຢູ່ X% ຂອງ GDP), ຫຼື ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ (ຍົກຕົວຢ່າງ: ການປ່ຽນແປງດິນຝ້າອາກາດກໍ່ໃຫ້ເກີດມີຈຳນວນຜູ້ເສຍຊີວິດເພີ່ມຂຶ້ນຈຳນວນ X ຄົນ ອັນເນື່ອງມາຈາກສະພາບອາກາດທີ່ຮ້າຍແຮງ).

ຄວາມໝາຍຄຳວ່າ ລັກສະນະຂອງ “ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ”: ບົດຄົ້ນຄວ້າການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ຊ່ວຍໃນການສົມທຽບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX. ບົດຄົ້ນຄວ້າເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ກຳນົດບັນດາແຜນວຽກຈຸດສຸມ ແລະ ຂະແໜງການ ທີ່ມີບູລິມະສິດດ້ານນະໂຍບາຍສະເພາະທີ່ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການເງິນໃນລະດັບທີ່ຕໍ່າ ເນື່ອງຈາກຕິດພັນກັບ, ຍົກຕົວຢ່າງ, ການປ່ຽນແປງດ້ານລະບຽບການ ຫຼື ກົດໝາຍ ຫຼາຍກວ່າການປ່ຽນແປງດ້ານອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ການກໍ່ສ້າງໂຄງລ່າງພື້ນຖານ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍບາງອັນ ໂດຍລັກສະນະຕົວຈິງແລ້ວ ແມ່ນຮັບຜິດຊອບໂດຍພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃດໜຶ່ງ. ການຄຸ້ມຄອງ-ບໍລິຫານລັດ, ຍົກຕົວຢ່າງ, ແມ່ນຕິດພັນກັບວຽກງານການປັບປຸງການປົກຄອງຫຼາຍກວ່າ.

ວິທີສະແດງ “ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ”: ໃນກໍລະນີທີ່ເປັນໄປໄດ້, ບົດຄົ້ນຄວ້າການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໄດ້ສະແດງຕົວເລກຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເປັນ % ຂອງ GDP ຕໍ່ປີ ໃນໄລຍະແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX, ເພື່ອໃຫ້ງ່າຍໃນການສົມທຽບ.

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ບົດຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບ ສປປ ລາວ ແບບສະເພາະ ມີຂໍ້ມູນໃນບາງຂົງເຂດຫຼາຍກວ່າຂົງເຂດອື່ນໆ. ມີບົດຄົ້ນຄວ້າຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ສາມາດຄາດຄະເນລະດັບຄວາມຕ້ອງການລົງທຶນຂອງບາງຂະແໜງການ ເຊັ່ນ: ຂະແໜງສຶກສາ ຫຼື ສາທາລະນະສຸກ, ຫຼື ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຈາກການປ່ຽນແປງດິນຝ້າອາກາດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ສຳລັບຂະແໜງການທີ່ມີຂໍ້ມູນຈຳກັດກ່ຽວກັບ ສປປ ລາວ, ແມ່ນໄດ້ນຳໃຊ້ວິທີສົມທຽບໃສ່ກັບການປະເມີນຂອງສາກົນ ຫຼື ພາກພື້ນ ໃນການປະເມີນ.

ວິທີການທີ່ໄດ້ນຳໃຊ້ - ບົດຄົ້ນຄວ້າການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ (literature reviews) - ໃນການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໄດ້ສ້າງຂໍ້ຈຳກັດໃຫ້ແກ່ຂອບເຂດ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງການກຳນົດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການເງິນ, ໂດຍສະເພາະ:

ການປະເມີນຈາກສາກົນ: ການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຈາກສາກົນ ຫຼື ຈາກປະເທດອື່ນ ມີປະໂຫຍດໃນການເປັນຂໍ້ມູນໃຫ້ແກ່ການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໂດຍປະມານໃນລະດັບປະເທດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜົນການປະເມີນດັ່ງກ່າວເປັນພຽງຂໍ້ມູນໂດຍສະເຫຼ່ຍເທົ່ານັ້ນ. ຕົວຢ່າງ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການບັນລຸບຸລິມະສິດດ້ານການປ່ຽນແປງ ດິນຟ້າອາກາດໃນຂອບເຂດທົ່ວໂລກ ແມ່ນແຕກຕ່າງກັນສໍາລັບແຕ່ລະປະເທດ ອັນເນື່ອງມາຈາກລະດັບຄວາມບອບບາງ ແລະ ຄວາມສ່ຽງ, ມົນລະພິດ ແລະ ອື່ນໆ ພ້ອມທັງປະສິດທິພາບໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດງົບປະມານດ້ານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ.

ການລວມຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ: ເນື່ອງຈາກຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານຂໍ້ມູນ ແລະ ວິທີການນຳໃຊ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນສໍາລັບການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍແຕ່ລະເປົ້າໝາຍຂອງແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX, ຈຶ່ງເປັນສິ່ງທ້າທາຍທາງດ້ານເຕັກນິກ ໃນການລວມຕົວເລກຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງຂະແໜງການຕ່າງໆເຂົ້າກັນ ໃຫ້ໄດ້ຕົວເລກດຽວສໍາລັບແຕ່ລະເປົ້າໝາຍຂອງແຜນການ ແລະ ຈະເປັນຂໍ້ມູນທີ່ບໍ່ໜ້າເຊື່ອຖື. ບັນຫາທີ່ໜຶ່ງ, ສໍາລັບແຕ່ລະເປົ້າໝາຍ, ໄດ້ນຳໃຊ້ການປະເມີນຈາກລະດັບປະເທດ ແລະ ສາກົນ. ບັນຫາທີສອງ, ໄດ້ມີຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະສະແດງຕົວເລກເປັນ ອັດຕາສ່ວນຮ້ອຍຂອງ GDP, ແຕ່ໃນບາງກໍລະນີແມ່ນ ຕົວຫານ (denominator) ອາດແຕກຕ່າງກັນ.

ຊ່ອງຫວ່າງດ້ານການເງິນ/ທຶນຮອນ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການດ້ານການເງິນ/ທຶນຮອນທັງໝົດ: ຊ່ອງຫວ່າງດ້ານການເງິນ ໝາຍເຖິງຈໍານວນດ້ານການເງິນທີ່ຕ້ອງການເພີ່ມເຕີມ ເມື່ອບັນລຸຄາດໝາຍໃດໜຶ່ງທີ່ກຳນົດໄວ້, ນອກເໜືອຈາກຄາດຄະເນລະດັບການລົງທຶນໃນປັດຈຸບັນ. ສ່ວນຄວາມຕ້ອງການດ້ານທຶນຮອນ ທັງໝົດໝາຍເຖິງການລວມຈໍານວນຄາດຄະເນລະດັບການລົງທຶນໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ການລົງທຶນເພີ່ມເຕີມທີ່ຕ້ອງການເຂົ້າກັນ.

▪ ຜົນການຄົ້ນຄວ້າຕົ້ນຕໍ

ເປົ້າໝາຍທີ 1	<ul style="list-style-type: none"> • ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເພື່ອບັນລຸບັນດາແຜນວຽກຈຸກສຸມຂອງເປົ້າໝາຍທີ 1 ແມ່ນຕິດພັນກັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການປະຕິຮູບດ້ານການບໍລິຫານ, ການປັບປຸງລະບົບຕ່າງໆ ແລະ ການລົງທຶນ, ພ້ອມທັງບົດບາດຂອງ SOEs. ເມື່ອສົມທຽບກັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການເງິນໂດຍລວມຂອງ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ 9, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການປະຕິຮູບນະໂຍບາຍຕ່າງໆແມ່ນຍັງຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າ ຫາປານກາງ, ການປະຕິຮູບ SOEs ອາດມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງ, ຕົວຢ່າງ ຂະແໜງຜະລິງງານ, ແລະ ມີສິ່ງທ້າທາຍທາງດ້ານເຕັກນິກ. • ການບັນລຸເປົ້າໝາຍທີ 1 ຈະຕ້ອງໃຊ້ທຶນຈໍານວນຫຼາຍກວ່າງົບປະມານ ລັດສາມາດສະໜອງໄດ້, ແລະ ການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນມີບົດບາດສໍາຄັນໃນການຊຸກຍູ້ການເຕີບໂຕ. ມາດຕະການທີ່ເປັນໄປໄດ້ ເພື່ອຊຸກຍູ້ການລົງທຶນ ອາດສະໜັບສະໜູນການເພີ່ມແຫຼ່ງທຶນໃຫ້ແກ່ງົບປະມານແຫ່ງລັດ. • ຈໍາເປັນຕ້ອງມີຂໍ້ມູນການປະເມີນທີ່ອັບເດດໃໝ່ ແລະ ຊັດເຈນກ່ຽວກັບຈໍານວນການລົງທຶນລວມ ເພື່ອການຈໍາລອງສາຍພົວພັນລະຫວ່າງອັດຕາການລົງທຶນລວມ ແລະ ການຂະຫຍາຍຕົວຜ່ານມາ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການດ້ານທຶນຮອນໂດຍປະມານ. ໄດ້ມີການເວົ້າເຖິງສິ່ງທ້າທາຍໃນການນຳໃຊ້ ອັດຕາການສະສົມທຶນຄົງທີ່ລວມຍອດ (GFCF) ເພື່ອຄາດຄະເນລະດັບການລົງທຶນ (ເຊິ່ງໄດ້ຢຸດນໍາໃຊ້ແລ້ວ).
-----------------	--

<p>ເປົ້າໝາຍທີ 2</p>	<ul style="list-style-type: none"> ສໍາລັບ ສປປ ລາວ, ແຜນຂອງຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ແລະ ການສຶກສາ, ເຊິ່ງສອດຄ່ອງກັບ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດຄັ້ງທີ IX, ໄດ້ສະໜອງຂໍ້ມູນການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຄາດຄະເນໄວ້ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາຂໍ້ລິເລີ່ມ ເພື່ອບັນລຸວຽກຈຸດສຸມທີ່ເປັນບຸລິມະສິດ. ຄວາມຕ້ອງການລົງທຶນດ້ານສາທາລະນະສຸກ ແລະ ການສຶກສາ ທັງໝົດແມ່ນປະມານ 4,4% ຂອງ GDP ຕໍ່ປີ ເຊິ່ງຕໍ່າກວ່າວິທີການຄາດຄະເນຂອງສາກົນ ເພື່ອບັນລຸ SDGs ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ສໍາລັບບັນດາປະເທດໃນອາຊີ-ປາຊີຟິກ, ຄາດວ່າຈະຕ້ອງໃຊ້ຈ່າຍດ້ານສຸຂະພາບໂດຍສະເລ່ຍ 4,7% ຂອງ GDP. ຂອບແຜນງານການສຶກສາປີ 2030 ໄດ້ກໍານົດມາດຕະຖານການເງິນດ້ານການສຶກສາ 2 ອັນ ເຊິ່ງລັດຖະບານຕ້ອງ ຈັດສັນງົບປະມານ 4-6% ຂອງ GDP ໃຫ້ແກ່ ສຶກສາ ແລະ/ຫຼື ຈັດສັນ 15-20% ຂອງລາຍຈ່າຍສາທາລະນະ ເຂົ້າໃນຂະແໜງສຶກສາ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເພື່ອບັນລຸ ແຜນວຽກຈຸດສຸມທີ່ຕິດພັນກັບການພັດທະນາສີມິແຮງງານ, ແລະ ວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ ແມ່ນຕໍ່າກວ່າຫຼາຍ.
<p>ເປົ້າໝາຍທີ 3</p>	<ul style="list-style-type: none"> ຜົນການຄົ້ນຄວ້າຂອງ UNFPA (ເບິ່ງລາຍລະອຽດລຸ່ມນີ້) ພົບວ່າການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເຕັມຮູບແບບວຽກງານສຸຂະພາບທາງເພດ ແລະ ສຸຂະພາບຈະເລີນພັນ, ໂຟຊະນາການ, ແມ່, ເດັກເກີດໃໝ່, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ໄວໜຸ່ມ (SRHNMNACH) ອາດຕ້ອງການຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເພີ່ມເຕີມໃນລະດັບ 109 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ເຊິ່ງຫຼາຍກວ່າລາຍຈ່າຍປົກກະຕິ (ສະຖານະການພື້ນຖານ) ໃນໄລຍະປີ 2021-2030. ຍຸດທະສາດສ່ວນໃຫຍ່ເພື່ອບັນລຸຄວາມສະເໝີພາບ ຍິງ-ຊາຍ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການລົງທຶນທາງດ້ານການເງິນ ແລະ ການປ່ຽນແປງທາງດ້ານນິຕິກຳ, ລະບຽບການຕ່າງໆດ້ານການບໍລິຫານ ແລະ ການເມືອງ, ທັດສະນະຄະຕິຂອງສັງຄົມ ແລະ ມາດຕະຖານ. ILO ໄດ້ດຳເນີນການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມ, ເຊິ່ງໄດ້ພົບວ່າແຜນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຈະໃຊ້ຈ່າຍປະມານ 0.1-0.15 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງ GDP ຕໍ່ປີ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຕິດພັນກັບ UXO ມີມູນຄ່າ 525 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດໃນໄລຍະ 5 ປີຕໍ່ໜ້າ, ຫຼື 105 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ຕໍ່ປີ, ປະມານ 0.5 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງ GDP ຕໍ່ປີ.
<p>ເປົ້າໝາຍທີ 4</p>	<ul style="list-style-type: none"> ອີງຕາມການປະເມີນຈາກສາກົນ, ລ່າງພື້ນຖານສີຂຽວ ແລະ ທົນທານ ອາດໃຊ້ທຶນສະເລ່ຍ 4-5% ຂອງ GDP ຕໍ່ປີ ສໍາລັບປະເທດ LMIC. ສໍາລັບ ສປປ ລາວ, ຄິດໄລ່ເປັນມູນຄ່າປະມານ 1 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ ຕໍ່ປີ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການປົກປ້ອງຊີວະນາໆພັນ ຕາມວິທີການສາກົນເທົ່າກັບ 0.3% ຂອງ GDP ຕໍ່ປີ. ສໍາລັບສປປ ລາວ ແມ່ນເທົ່າກັບ 60 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ຕໍ່ປີ ໃນປີ 2020.

	<ul style="list-style-type: none"> • ແຜນງານ NDC 2021 ຂອງ ສປປ ລາວ ຄາດຄະເນວ່າການລົງທຶນດ້ານການຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຈາກການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ແມ່ນປະມານ 500 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີ (2.5% GDP ຕໍ່ປີ). • ເປົ້າໝາຍທີ 4 ລວມທັງການປັບປຸງດ້ານການປົກ ຄອງ ລວມທັງ ດ້ານນິຕິກຳ ແລະ ລະບຽບການ ແລະ ການລົງທຶນ ເພື່ອສົ່ງເສີມການຫັນປ່ຽນຮູບແບບການຜະລິດ ແລະ ການບໍລິໂພກ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນມົນລະພິດສິ່ງແວດລ້ອມ ເຊິ່ງອາດມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໜ້ອຍກວ່າ. ວຽກງານເຫຼົ່ານີ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ລັດຖະບານຕ້ອງມີການລົງທຶນຢ່າງຮີບດ່ວນ ພ້ອມທັງອອກມາດຕະການຕ່າງໆ ເພື່ອ (1) ຮອງຮັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆທີ່ຕິດພັນກັບມົນລະພິດ ແລະ (2) ເປີດໂອກາດໃຫ້ແກ່ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນ ແລະ ສິ່ງເສີມໃຫ້ພາກເອກະຊົນສະໜັບສະໜູນບັນດາເປົ້າໝາຍດ້ານຄວາມຍືນຍົງ. ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງວິຊາການ ແລະ ການຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້ແມ່ນສໍາຄັນໃນການສະໜັບສະໜູນແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນດ້ານການເງິນ, ເຊິ່ງສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນມາຈາກພາກລັດ (ທັງຈາກງົບປະມານລັດ ແລະ ODA).
ເປົ້າໝາຍທີ 5	<ul style="list-style-type: none"> • ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍບຸລິມະສິດການຫັນປ່ຽນ ພາຍໃຕ້ເປົ້າໝາຍນີ້ແມ່ນມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງທີ່ສຸດໃນແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ 9. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ເປັນໄປໄດ້ຂອງສະເພາະ ເປົ້າໝາຍທີ 5 ແມ່ນມີມູນຄ່າສູງເກີນກວ່າລາຍຈ່າຍງົບປະມານແຫ່ງລັດ ແລະ ODA ທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເຫຼົ່ານີ້ສາມາດກຳນົດຂອບເຂດສໍາລັບການປະກອບສ່ວນຫຼາຍຂຶ້ນຈາກແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທັງໝົດຈຶ່ງຈະບໍ່ຕົກເປັນພາລະໂດຍກົງຂອງງົບປະມານພາກລັດພຽງຝ່າຍດຽວ. ສິ່ງສໍາຄັນຕ້ອງຮັບຮູ້ການທົດແທນກັນ (trade-offs) ລະຫວ່າງການໃຫ້ສໍາປະທານເພື່ອດຶງດູດການລົງທຶນຂອງພາກເອກະຊົນ, ແລະ ຄວາມຈໍາເປັນໃນການຮັກສາສະຖຽນລະພາບຂອງເສດຖະກິດມະຫາພາກທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນເປົ້າໝາຍທີ 1. • ສາກົນຄາດຄະເນ ຄວາມຕ້ອງການດ້ານການລົງທຶນ ໂຄງລ່າງພື້ນຖານໃນ ສປປ ລາວ ແມ່ນຢູ່ລະຫວ່າງ 1 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ ຫຼື 5% ຂອງ GDP ປີ 2020 (ການຄາດຄະເນຂອງທະນາຄານໂລກ) ຫາ 2 ຕື້ໂດລາ ຫຼື 10% ຂອງ GDP ຕໍ່ປີ (ການຄາດຄະເນຂອງ IMF) ໃນໄລຍະ ແຜນການ ຄັ້ງທີ 9.
ເປົ້າໝາຍທີ 6	<ul style="list-style-type: none"> • ບຸລິມະສິດຂອງ ຂອງເປົ້າໝາຍທີ 6 ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການປັບປຸງປະສິດທິ ພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນຂອງພາກລັດ, ສະນັ້ນ ຈຶ່ງ ໃຫ້ເຫັນເຖິງການອົງໃສ່ການລົງທຶນຂອງພາກລັດ (ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ) ຢ່າງປົກກະຕິ. • ເພື່ອບັນລຸບຸລິມະສິດດ້ານການຄຸ້ມຄອງ-ບໍລິຫານລັດ ຂອງແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ 9 ຄາດຄະເນວ່າຕ້ອງການ ການລົງທຶນ 6% ຂອງ GDP ຕໍ່ປີ ຫຼື ເທົ່າກັບ 1,2 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ ໃນປີ 2020 ໃນ ສປປ ລາວ. • ສໍາລັບບັນດາປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ, ການບັນລຸຄາດໝາຍຄວາມຍຸຕິທໍາ ຈະໃຊ້ຈ່າຍ 20 USD/ຕໍ່ຄົນ ເພື່ອສະໜອງ ການບໍລິການດ້ານຍຸຕິທໍາຂັ້ນພື້ນຖານ, ສໍາລັບບັນດາປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງຈະເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 64 USD/ຄົນ. ສໍາລັບ ສປປ ລາວ, ຈະເປັນມູນຄ່າ 146-467 ລ້ານ USD/ປີ, ເຊິ່ງກວມເອົາປະມານ 0.7-2.5% ຂອງ GDP.

	<ul style="list-style-type: none"> ບຸລິມະສິດດ້ານນະໂຍບາຍຫຼາຍອັນ ແມ່ນຖືວ່າມີຄວາມຕ້ອງການດ້ານການລົງທຶນໃນລະດັບທີ່ຕໍ່າ ຍ້ອນວ່າບຸລິມະສິດເຫຼົ່ານີ້ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນວຽກງານການປັບປຸງດ້ານນິຕິກຳ ແລະ ລະບຽບການ, ແຕ່ມີຄວາມທ້າທາຍທາງດ້ານວິຊາການ.
--	---

C. ກໍລະນີການລົງທຶນຕົວແບບສໍາລັບຂະແໜງສາທາລະນະສຸກ (UNFPA-MOH)

- ຈຸດປະສົງ

ຂັ້ນຕອນການດຳເນີນວຽກນີ້ປະກອບມີ 2 ເປົ້າໝາຍຫຼັກຄື: ບໍ່ພຽງແຕ່ລະບຸມາດຕະການແຊກແຊງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທີ່ສຸດໃນຂະແໜງການທີ່ສໍາຄັນສໍາລັບ ສປປ ລາວ, ແຕ່ຍັງແນໃສ່ສ້າງໂຕແບບໃຫ້ແກ່ການສ້າງນະໂຍບາຍທີ່ອີງໃສ່ຫຼັກຖານ, ໃນກໍລະນີທີ່ການວິເຄາະທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງມາດຕະການແຊກແຊງໃນຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ແລະ ຜົນຕອບແທນດ້ານການພັດທະນາ, ເປັນໂຕກຳນົດບຸລິມະສິດ. ໂດຍສະເພາະ, ໂຄງການນີ້ແນໃສ່ປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ, ຜົນກະທົບຕໍ່ຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ, ແລະ ຜົນກະທົບທາງເສດຖະກິດຂອງການເສີມຂະຫຍາຍມາດຕະການແຊກແຊງໃນຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ (ການວິເຄາະ), ກ່ອນຈະສ້າງຍຸດທະສາດການກຳນົດບຸລິມະສິດຂຶ້ນມາ, ທັງໃນລະດັບຊາດ ແລະ ຂັ້ນແຂວງ. ມາຮອດເດືອນກັນຍາ 2021, ໄດ້ສໍາເລັດໄລຍະການວິເຄາະແລ້ວ ແລະ ມີແຜນທີ່ຈະສະໜອງຂໍ້ມູນເຂົ້າໃນການປຶກສາຫາລືໃນວົງກວ້າງກ່ຽວກັບຍຸດທະສາດການເງິນ, ໂດຍສະເພາະການສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ແນວໜ້າຂອງຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ.

- ວິທີການ, ຂອບເຂດ, ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດ

ກໍລະນີການລົງທຶນມີເປົ້າໝາຍທີ່ຈະຄາດຄະເນຄວາມຕ້ອງການດ້ານການເງິນ, ຜົນປະໂຫຍດດ້ານສຸຂະພາບ, ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ອັດຕາສ່ວນຜົນປະໂຫຍດດ້ານການລົງທຶນໃນຂອບເຂດຂອງສຸຂະພາບທາງເພດ ແລະ ສຸຂະພາບຈະເລີນພັນ (SRH), ພ້ອມທັງປະຕິບັດການຕ່າງໆດ້ານໂພຊະນາການ, ແມ່, ເດັກເກີດໃໝ່, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ໄວໜຸ່ມ (NMNCAH). ເຖິງແມ່ນວ່າຈະຢູ່ນອກເໜືອຂອບເຂດຂອງກໍລະນີການລົງທຶນນີ້, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ສະເໜີໃນບົດສະຫຼຸບຫຍໍ້ນີ້ກໍ່ລວມເຖິງ ການໃຫ້ວັກຊີນກັນພະຍາດ, ພະຍາດບໍ່ຕິດຕໍ່ (NCD) ແລະ ພະຍາດຕິດຕໍ່ (CD) ໄດ້ມາໂດຍກົງຈາກການຄິດໄລ່ລາຄາ ບົດລາຍງານຊຸດບໍລິການສຸຂະພາບທີ່ຈຳເປັນ. ບົດຄົ້ນຄວ້າດັ່ງກ່າວໄດ້ນຳໃຊ້ວິທີການທັງທາງດ້ານຄຸນນະພາບ ແລະ ປະລິມານ ເພື່ອລະບຸຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງປະຕິບັດການຕ່າງໆໃນຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກທີ່ຖືກຄັດເລືອກມາ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ຫົວໜ່ວຍໄດ້ຖືກຄິດໄລ່ ໂດຍນຳໃຊ້ວິທີການທີ່ອີງໃສ່ອົງປະກອບຕ່າງໆ, ໃນຂະນະທີ່ຂະໜາດຂອງຜົນກະທົບຂອງປະຕິບັດການຕ່າງໆແມ່ນອີງໃສ່ບົດວິໄຈຂອງທົ່ວໂລກ. ບົດສັງລວມຂໍ້ມູນນີ້ໄດ້ພິຈາລະນາຜົນໄດ້ ແລະ ຜົນເສຍຕະຫຼອດຮອດປີ 2030, ເຊິ່ງເປັນກຳນົດການສໍາລັບ ປພຍ, ຫຼາຍກວ່າຈະແນໃສ່ພຽງແຕ່ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດສັງຄົມແຫ່ງຊາດ 5 ປີຄັ້ງທີ 9 ເທົ່ານັ້ນ.

ຕ້ອງໄດ້ພິຈາລະນາຂໍ້ຈຳກັດຫຼາຍອັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ບັນຫາດ້ານຂໍ້ມູນ: ຂໍ້ມູນສໍາລັບບາງໂຕຊີ້ວັດດ້ານສຸຂະພາບ, ຄວາມປົກຫຸ້ມ, ແລະ ຜົນປະໂຫຍດທາງເສດຖະກິດແມ່ນມີຜ່ອມສະໜອງໃຫ້ໃນລະດັບຊາດເທົ່ານັ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຂະໜາດຂອງຜົນກະທົບຂອງມາດຕະການແຊກແຊງແມ່ນອີງໃສ່ບົດວິໄຈຂອງທົ່ວໂລກ, ໃນຂະນະທີ່ຜົນກະທົບໂຕຈິງຂອງມາດຕະການແຊກແຊງແມ່ນຈະຂຶ້ນກັບຄຸນນະພາບຂອງການເອົາໃຈໃສ່, ເຊິ່ງຍາກທີ່ຈະວັດແທກໄດ້.

ການສະໜອງທຶນໃນຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ: ໃຫ້ສັງເກດວ່າແຫຼ່ງທຶນພາຍນອກໄດ້ສະໜອງທຶນຈໍານວນຫຼາຍ ເພື່ອຮັບຮອງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງແຜນງານສາທາລະນະສຸກ, ການວິເຄາະພື້ນທີ່ງົບປະມານຢ່າງຮອບດ້ານສໍາລັບຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກແມ່ນຢູ່ນອກເໜືອຂອບເຂດຂອງກໍລະນີການລົງທຶນ ແລະ ບົດສັງລວມຂໍ້ມູນນີ້. ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ດໍາເນີນການວິເຄາະດັ່ງກ່າວ ໂດຍພິຈາລະນານໍາໃຊ້ທຶນຈາກ ODA ແລະ ການລົງທຶນພາກເອກະຊົນ.

ຜົນກະທົບຂອງ ພະຍາດໂຄວິດ-19: ຜົນກະທົບທີ່ມີຕໍ່ຄວາມປົກຫຸ້ມຂອງການບໍລິການແມ່ນຍັງບໍ່ທັນເປັນທີ່ແນ່ນອນເທື່ອ, ແລະ ຫຼັກຖານທີ່ເກັບກໍາໄດ້ໃໝ່, ໃນທ້າຍທີ່ສຸດແລ້ວ, ກໍ່ອາດປ່ຽນແປງການຄາດຄະເນກ່ຽວກັບຜົນກະທົບດັ່ງກ່າວໄດ້.

▪ **ຜົນການຄົ້ນພົບຕົ້ນຕໍ**

ຜົນການຄົ້ນພົບທີ 1: ການຜັນຂະຫຍາຍເຕັມຮູບແບບຂອງປະຕິບັດການດ້ານ ສຸຂະພາບທາງເພດ ແລະ ສຸຂະພາບຈະເລີນຜັນ, ໂພຊະນາການ, ແມ່, ເດັກເກີດໃໝ່, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ໄວໜຸ່ມ (SRHNMNACH) ອາດມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເພີ່ມຕື່ມ 109.0 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ຫຼາຍກວ່າທຸລະກິດປົກກະຕິ (ສະຖານະການພື້ນຖານ) ໃນໄລຍະປີ 2021-2030.

ຜົນການຄົ້ນພົບທີ 2: ມາດຕະການດັ່ງກ່າວຈະຊ່ວຍ ປ້ອງກັນການຖືພາໂດຍບໍ່ຕັ້ງໃຈ 1,044,000 ຄົນ, ປ້ອງກັນການຕາຍຂອງແມ່ 286 ຄົນ, ການຕາຍຂອງເດັກ 6,866 ຄົນ ແລະ ການຕາຍເກີດ 5,070 ຄົນ, ຫຼຸດຜ່ອນອັດຕາການຂາດສານອາຫານຊໍາເຮື້ອໃນເດັກຕໍ່າກວ່າ 5 ປີລົງໂດຍ 5,6 ຈຸດສ່ວນຮ້ອຍ, ແລະ ສ້າງຜົນປະໂຫຍດທາງເສດຖະກິດ 661.5 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ພາຍໃນປີ 2030. ອັດຕາສ່ວນຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ຕົ້ນທຶນ = 6.0.

ຜົນການຄົ້ນພົບທີ 3: ຜົນຕອບແທນອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ສຸດຈາກການລົງທຶນ, ໃນບັນດາປະຕິບັດການ SRHNMNACH, ຈະມາຈາກການລົງທຶນໃສ່ການວາງແຜນຄອບຄົວ. ຜົນກະທົບທີ່ເປັນເອກະພາບກັນ ອາດຈະບັນລຸໄດ້ໂດຍການປັບປຸງອັດຕາການປົກຄຸມປະຕິບັດການຂອງ NMNACH ຄຽງຄູ່ກັບອັດຕາການຄຸມກໍາເນີດທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ, ເພາະວ່າການຫຼຸດຜ່ອນການຖືພາທີ່ບໍ່ຕັ້ງໃຈ ສາມາດຕັດຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງການບໍລິການສຸຂະພາບອື່ນໄດ້.

ຜົນການຄົ້ນພົບທີ 4: ການລົງທຶນໃສ່ສຸຂະພາບແມ່ ສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນປະໂຫຍດທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍກວ່າ ການຫຼຸດລົງຂອງອັດຕາການຕາຍ ພຽງຢ່າງດຽວ, ເຊິ່ງນໍາໄປສູ່ການຫຼຸດລົງຂອງອັດຕາການເຈັບເປັນ ແລະ ອາການແຊກຊ້ອນດ້ານສຸຂະພາບທີ່ຕິດຜັນກັບ ການເກີດລູກ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ຍັງສາມາດຫຼຸດຕົ້ນທຶນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສະພາບການດ້ານສຸຂະພາບເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຫຼີກລ່ຽງອາການແຊກຊ້ອນເຊັ່ນ: ການສູນເສຍລາຍຮັບ, ເຖິງແມ່ນວ່າຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດັ່ງກ່າວອາດມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຈະຄິດໄລ່ໄດ້.

ຜົນການຄົ້ນພົບທີ 5: ບຸລິມະສິດຄວນແມ່ນການຮັບປະກັນການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການວາງແຜນຄອບຄົວໃນແຕ່ລະແຂວງ. ນອກ ເໜືອ ຈາກການວາງແຜນຄອບຄົວ, ການຂະຫຍາຍການໃຫ້ວັກຊີນ, ການສົ່ງເສີມການລ້ຽງລູກດ້ວຍນົມແມ່ ແລະ ປະຕິບັດການສໍາລັບ HIV ໃນແຕ່ລະແຂວງ ຈະມີຜົນກະທົບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ຜົນຕອບແທນສູງສຸດແມ່ນມາຈາກການລົງທຶນຢູ່ໃນແຂວງ ທີ່ມີອັດຕາການຕາຍສູງສຸດ.

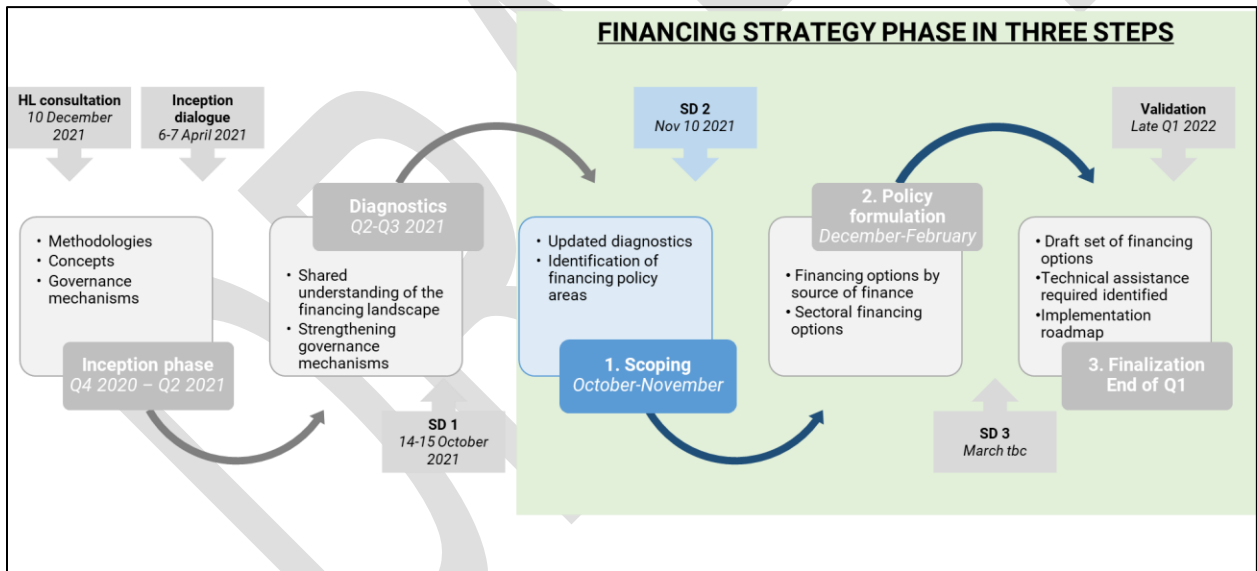
ຂອບເຂດຂອງຍຸດທະສາດການເງິນ ແລະ ຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນທີ່ເປັນໄປໄດ້

ຂັ້ນຕອນການສຶກສາທາງເລືອກດ້ານການເງິນ

ຂອງໄລຍະການກຳນົດນະໂຍບາຍ

ແມ່ນເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ມີການປ່ຽນຜ່ານຢ່າງມີຜົນສຳເລັດ ລະຫວ່າງໄລຍະທີ 1 (ການວິເຄາະດ້ານການເງິນ) ແລະ ໄລຍະທີ 2 (ການກຳນົດນະໂຍບາຍ) ໂດຍການ:

- ກຳນົດ ແລະ ປຶກສາຫາລືກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງໝົດ ກ່ຽວກັບຮ່າງຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ ໂດຍອີງໃສ່ 2 ອົງປະກອບສຳຄັນຄື: ຜົນການວິເຄາະດ້ານການເງິນ ຈາກໄລຍະທີ 1 ແລະ ນະໂຍບາຍ ແລະ ໂຄງການທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ. ໝາຍເຖິງວ່າ ໃນຕອນທ້າຍຂອງຂັ້ນຕອນນີ້ ບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ເຫັນດີຮ່ວມກັນກ່ຽວກັບ ໂຄງຮ່າງຂອງຍຸດທະສາດການເງິນ.
- ເພີ່ມທະວີການປະສານງານ ແລະ ວິທີການເຮັດວຽກລະຫວ່າງບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕົ້ນຕໍ ໃນໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນຂອງການກຳນົດນະໂຍບາຍ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ກົນໄກການປະສານງານມີປະສິດທິພາບ ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງໝົດ ມີໂອກາດໃນການແລກປ່ຽນຄວາມຊຽ່ວຊານ ແລະ ຄຳຄິດເຫັນ ໃນຂະບວນການປຶກສາຫາລືດັ່ງກ່າວ ໂດຍການພິຈາລະນາທຸກແຫຼ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາ.

ຮູບທີ 4 - ຂັ້ນຕອນການສຶກສາທາງເລືອກດ້ານການເງິນ

A. ການປຶກສາຫາລື ເພື່ອກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ

ຂັ້ນຕອນການກຳນົດທາງເລືອດດ້ານການເງິນ ໄດ້ດຳເນີນການໃນ 3 ລະດັບ ຄື:

1. ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ໂດຍໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນດ້ານວິຊາການຈາກອົງການ ສປຊ, ໄດ້ກຳນົດຮ່າງເບື້ອງຕົ້ນກ່ຽວກັບຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ, ຫຼື ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ ໂຄງຮ່າງຂອງຍຸດທະສາດການເງິນ ໂດຍອີງໃສ່ຜົນການວິເຄາະດ້ານການເງິນທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີກ່ອນໜ້ານີ້. ຜົນການຄົ້ນຄວ້າ ກ່ຽວກັບແຕ່ລະແຫຼ່ງທຶນ ແມ່ນໄດ້ນຳສະເໜີໃນກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຄັ້ງທີ 1.
2. ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ອົງການ ສປຊ ໄດ້ຈັດກອງຊຸມປຶກສາຫາລືຂັ້ນວິຊາການ ໃນວັນທີ 28 ຕຸລາ 2021 ເພື່ອນຳສະເໜີຮ່າງຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນດັ່ງກ່າວ ຕໍ່ບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອປະກອບຄຳຄິດເຫັນ ໂດຍການເຂົ້າຮ່ວມຈາກພາກລັດຖະບານ ໃນພາກເຊົ້າ ເຊັ່ນ: MPI, MoF, MoNRE, MoES, MoH, MoIC ແລະ ອື່ນໆ, ແລະ ໃນພາກບ່າຍ ໄດ້ປຶກສາຫາລືແບບສອງຝ່າຍຮ່ວມກັບ ທະນາຄານໂລກ, IMF, ADB, EU ແລະ ບັນດາອົງການຂອງ ສປຊ (WHO, UNFPA, UNCDF, UNODC). ໂດຍອີງໃສ່ບັນດາຄຳເຫັນທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການປຶກສາຫາລືຄັ້ງນີ້, ໄດ້ມີການປັບປຸງຮ່າງຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນດັ່ງກ່າວ.
3. ກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລື ຄັ້ງທີ 2 ຈະຈັດຂຶ້ນໃນວັນທີ 10 ພະຈິກ 2021 ແນໃສ່ເພື່ອໃຫ້ບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ມີຄວາມເຫັນດີເປັນເອກະພາບ ກ່ຽວກັບຮ່າງເບື້ອງຕົ້ນຂອງຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ ເພື່ອສືບຕໍ່ການຄົ້ນຄວ້າພິຈາລະນາເພີ່ມເຕີມ ໂດຍອີງໃສ່ຜົນການວິເຄາະດ້ານການເງິນ ຈາກໄລຍະທີ 1 ແລະ ຮັບປະກັນຄວາມສອດຄ່ອງກັບບັນດານະໂຍບາຍ ແລະ ໂຄງການທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ.

B. ຈຸດປະສົງ ແລະ ຂອບເຂດຂອງຍຸດທະສາດການເງິນ

ຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງຍຸດທະສາດການເງິນ ແມ່ນເພື່ອຮັບປະກັນການສະໜອງແຫຼ່ງທຶນ ເພື່ອຮັບໃຊ້ເຂົ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບຸລິມະສິດດ້ານການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ

ພາຍໃນໄລຍະເວລາຂອງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ 5 ປີຄັ້ງທີ IX (2021-2025).

ບົນພື້ນຖານຄວາມເຂົ້າໃຈຮ່ວມກັນ ໃນໄລຍະທີ 1 ຜ່ານມາ, ບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແນໃສ່:

1. ການກຳນົດຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ ແລະ ທາງເລືອກດ້ານການເງິນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທີ່ສຸດ, ແລະ ຮັບປະກັນວ່າ ບັນດານະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ, ເຄື່ອງມື ແລະ ຂອບລະບຽບການ ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັນ, ຍືນຍົງ ແລະ ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມສ່ຽງຕ່າງໆ;

2. ກຳນົດກ່ຽວກັບໂອກາດຕ່າງໆໃນການເຂົ້າເຖິງການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານວິຊາການ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດ ຈາກຄູ່ຮ່ວມຜັດທະນາ.

ບັນດາຈຸດປະສົງທີ່ເຫັນດີຮ່ວມກັນເຫຼົ່ານີ້ ມີຫຼາຍຄວາມໝາຍ ດັ່ງນີ້:

ຍຸດທະສາດການເງິນດັ່ງກ່າວ ບໍ່ມີຈຸດປະສົງເພື່ອປ່ຽນແທນຂອບວຽກ, ນະໂຍບາຍ, ແລະ ໂຄງການຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ: ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນພາກແນະນຳຂອງເອກະສານສະບັບນີ້, ຍຸດທະສາດການເງິນ ແມ່ນອີງໃສ່ບັນດານະໂຍບາຍ, ໂຄງການ ແລະ ຂໍ້ລິເລີ່ມຕ່າງໆທີ່ຕິດພັນກັບການເງິນເພື່ອການຜັດທະນາທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ທີ່ນຳພາໂດຍພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງທີ່ສຳຄັນ ເພື່ອກຳນົດຊ່ອງໜ່ວງດ້ານນະໂຍບາຍ ແລະ ບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍຕ່າງໆ ແລະ ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມສອດຄ່ອງລະຫວ່າງນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນຕ່າງໆ ເພື່ອບັນລຸບຸລິມະສິດດ້ານການຜັດທະນາແຫ່ງຊາດ ພາຍໃນຂອບເຂດໄລຍະເວລາທີ່ຄາດໝາຍໄວ້.

ຍຸດທະສາດການເງິນ ແນໃສ່ສະໜັບສະໜູນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນຜັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX: ຍຸດທະສາດນີ້ໄດ້ພິຈາລະນາຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ ແລະ ທາງເລືອກຕ່າງໆທີ່ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ ແລະ ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບສະພາບຄວາມເປັນຈິງ ເພື່ອບັນລຸບັນດາບຸລິມະສິດດ້ານນະໂຍບາຍທີ່ກຳນົດໃນແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX. ປີ 2021 ເປັນປີທຳອິດຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX ແລະ ອີງໃສ່ແຜນທີ່ຈະສຳເລັດການສ້າງຍຸດທະສາດການເງິນໃນຊ່ວງກາງປີ 2022, ສປປ ລາວ ກໍ່ຈະຍັງເຫຼືອເວລາອີກ 3 ປີເຄິ່ງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX.

ຍຸດທະສາດການເງິນຈະຕ້ອງກຳນົດທາງເລືອກດ້ານການເງິນທີ່ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ງ່າຍ ແລະ ໄວ: ອີງໃສ່ຈຸດປະສົງຂອງຍຸດທະສາດການເງິນໃນການຮັບປະກັນການບັນລຸບຸລິມະສິດດ້ານນະໂຍບາຍຂອງແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX, ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນຕ້ອງສຸມໃສ່ຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອຮັບໃຊ້ເຂົ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວິທີແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆຢ່າງຮີບດ່ວນ ໂດຍບໍ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ແຜນການສິ່ງເສີມຄວາມຍືນຍົງດ້ານການເງິນໃນໄລຍະຍາວ, ແຕ່ຊ່ວຍໃຫ້ສາມາດເພີ່ມຈຳນວນແຫຼ່ງທຶນຮອນທີ່ມີ ແລະ/ຫຼື ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນໄດ້ມີປະສິດທິຜົນຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ຍຸດທະສາດການໃນແມ່ນຄວາມພະຍາຍາມຮ່ວມກັນ: ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມຂອງໜ່ວຍງານວິຊາການ ທີ່ຈັດຂຶ້ນກ່ອນກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ ວັງວຽງ ໃນເດືອນເມສາ 2021. ໜ່ວຍງານວິຊາການດັ່ງກ່າວປະກອບມີບັນດາກະຊວງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ (ເຊັ່ນ: ກະຊວງການເງິນ ແລະ ທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ) ພ້ອມທັງບັນດາສະຖາບັນການເງິນສາກົນ (ເຊັ່ນ: ທະນາຄານໂລກ, ADB) ແລະ ຄູ່ຮ່ວມຜັດທະນາຕົ້ນຕໍ (ອີຢູ, ບັນດາອົງການຂອງ ສປຊ). ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ອີງໃສ່ແນວທາງວິທີການແບບກວມລວມທີ່ ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ອົງການ ສປຊ ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການກຳນົດຍຸດທະສາດການເງິນ, ຈຶ່ງມີຄວາມຈຳເປັນໃນການຮັບປະກັນໃຫ້ບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງໝົດເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມ. ມາຮອດປັດຈຸບັນ,

ໄດ້ມີຄວາມຄືບໜ້າຫຼາຍຢ່າງ ໂດຍສະເພາະການເຂົ້າຮ່ວມຂອງກະຊວງອື່ນໆ (ເຊັ່ນ: MoES, MoH, MoNRE, MoIC) ແລະ ກົມກອງໃໝ່ຂອງບັນດາກະຊວງຫຼັກ (ເຊັ່ນ: ກົມສ່ວຍສາອາກອນ ຂອງ MoF). ການມີສ່ວນຮ່ວມເພີ່ມເຕີມຄວນສືບຕໍ່

ໂດຍສະເພາະອີງໃສ່ຄວາມສໍາຄັນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຂອງບົດບາດຂອງແຫຼ່ງທຶນຈາກພາກເອກະຊົນ ໃນຍຸດທະສາດການເງິນດັ່ງກ່າວ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມຂອງພາກເອກະຊົນໃນຂະບວນການ ໂດຍຜ່ານສະພາອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າເປັນຕົ້ນ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນເພື່ອຮັບປະກັນວ່າໄດ້ພິຈາລະນາທຸກໆຄໍາຄິດເຫັນ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີແນະ ພ້ອມທັງຮັບປະກັນວ່ານະໂຍບາຍທີ່ນໍາສະເໜີ ແມ່ນມີຄວາມເໝາະສົມ ແລະ ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຍຸດທະສາດການເງິນຈະພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າແຕ່ລະແຫຼ່ງທຶນ

ຈະສາມາດປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບຸລິມະສິດດ້ານການພັດທະນາແຫ່ງຊາດໄດ້ຄືແນວໃດ:

ການກຳນົດທາງເລືອກດ້ານການເງິນ ຈະສືບຕໍ່ດໍາເນີນຕາມວິທີການຂອງຂອບວຽກ INFF ແລະ ລັກສະນະທີ່ມີຄວາມກວມລວມ, ເຊື່ອມສານ ແລະ ຄວາມເປັນເຈົ້າການແຫ່ງຊາດ. ລັກສະນະກວມລວມສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າແຫຼ່ງທຶນທັງໝົດ - ພາກລັດພາຍໃນ, ພາກລັດຕ່າງປະເທດ, ພາກເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ພາກເອກະຊົນຕ່າງປະເທດ - ແມ່ນໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາ. 4 ແຫຼ່ງທຶນຕົ້ນຕໍນີ້ ຈະຖືກກຳນົດເປັນ 4 ພາກທໍາອິດໃນເອກະສານຍຸດທະສາດການເງິນ.

3 ອົງປະກອບເພີ່ມເຕີມລຸ່ມນີ້ ໄດ້ມີການປຶກສາຫາລື ແລະ ປະກອບຄໍາຄິດເຫັນຈາກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕົ້ນຕໍ:

ຍຸດທະສາດການເງິນຈະຕ້ອງພະຍາຍາມຈັດລຽງບຸລິມະສິດ ໃນບັນດານະໂຍບາຍທີ່ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ງ່າຍ ໂດຍສຸມໃສ່ກຳນົດນະໂຍບາຍທີ່ມີຈໍາເປັນອັນຮີບດ່ວນ: ເນື່ອງຈາກວ່າຍຸດທະສາດການເງິນດັ່ງກ່າວ ແມ່ນພະຍາຍາມຮັບປະກັນຄວາມຮອບດ້ານ ແລະ ກວມເອົາທຸກແຫຼ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາ, ສະນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບຫຼາຍຂົງເຂດນະໂຍບາຍ ແລະ ທາງເລືອກດ້ານນະໂຍບາຍຕ່າງໆ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາ, ຍຸດທະສາດການເງິນນີ້ ຈະຕ້ອງກຳນົດພຽງແຕ່ບັນດາທາງເລືອກທີ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແນໃສ່ສະໜັບສະໜູນການບັນລຸແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນຊ່ວງທ້າຍຂອງໄຕມາດທີ 1 ປີ 2022, ສິ່ງສໍາຄັນຈະຕ້ອງມີການກຳນົດທາງເລືອກນະໂຍບາຍທີ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງຕື່ມ, ໂດຍຈັດລຽງຕາມລໍາດັບຄວາມຮີບດ່ວນທີ່ສຸດ ແລະ ມີປະສິດທິພາບທີ່ສຸດ ໃນການສະໜອງແຫຼ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາ ເພື່ອຮັບໃຊ້ເຂົ້າໃນແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX.

ບາງຂະແໜງການຕົ້ນຕໍ ຕ້ອງມີການເອົາໃຈໃສ່ສະເພາະ ແລະ ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນຕື່ມ: ເປັນທີ່ຮັບຮູ້ໃນບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງວ່າ ບາງຂະແໜງການສະເພາະ ເຊັ່ນ: ຂະແໜງສາທາລະນະສຸກ, ສຶກສາ, ແລະ ການຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ, ຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈຂໍ້ມູນຂະແໜງການທີ່ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນຕື່ມ ເນື່ອງຈາກວ່າຂະແໜງການເຫຼົ່ານີ້ກໍາລັງປະເຊີນກັບບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍ ສະເພາະ ທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ (ຕົວຢ່າງ: ການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນສໍາລັບວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ມີການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດໃຫ້ແກ່ພະນັກງານກ່ຽວຂ້ອງ), ແລະ

ການບັນລຸບູລິມະສິດດ້ານການສ້າງທຶນມະນຸດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ກຳນົດໃນແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX ເປັນໜ້າວຽກທີ່ສຳຄັນ ໃນການບັນລຸບູລິມະສິດດ້ານການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ. ໄດ້ມີການແນະນຳໃຫ້ມີພາກສະເພາະ ໃນຍຸດທະສາດການເງິນ ກ່ຽວກັບບັນດາຂະແໜງການທີ່ສຳຄັນ.

ບາງບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍແມ່ນພົວພັນກັບຫຼາຍຂະແໜງການ ເຊັ່ນ: ການຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນ, ຂ່າວສານ ແລະ ການປະສານງານ: ເຖິງແມ່ນວ່າຍຸດທະສາດການເງິນຈະມີໂຄງສ້າງທີ່ສອດຄ່ອງກັບ 4 ແຫຼ່ງທຶນຕົ້ນຕໍເພື່ອການພັດທະນາກໍຕາມ, ບາງບັນຫາສຳຄັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການພິຈາລະນາໂດຍທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເຊັ່ນ: ການເກັບກຳຂໍ້ມູນ (ຕົວຢ່າງ: ການຕິດຕາມສະພາບແຫຼ່ງທຶນຕ່າງໆໃນລະບົບເສດຖະກິດ), ການປະສານງານ (ຕົວຢ່າງ: ຈະມີວິທີການຄຸ້ມຄອງໃດເພື່ອຮັກສາກິນໄກການປະສານງານທີ່ມີປະສິດທິພາບລະຫວ່າງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງໝົດ ໃນທົ່ວລະບົບການເງິນເພື່ອການພັດທະນາທັງໝົດ ໃນໄລຍະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ) ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ (ຕົວຢ່າງ: ຂໍ້ມູນຂອງກະຊວງໃດໜຶ່ງ ຈະປະກອບເປັນຂໍ້ມູນເພື່ອພິຈາລະນາເຂົ້າໃນການກຳນົດນະໂຍບາຍໂດຍອີກກະຊວງໜຶ່ງ ໄດ້ຄືແນວໃດ). ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ຄວນມີການກຳນົດໃນພາກສຸດທ້າຍຂອງຍຸດທະສາດການເງິນ.

C. ຮ່າງຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ

ຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ ໝາຍເຖິງຫົວຂໍ້ຂອງນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນທີ່ບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ວ່າມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ເພີ່ມຕື່ມໃນໄລຍະການກຳນົດນະໂຍບາຍ. ພາຍໃຕ້ຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນເຫຼົ່ານີ້, ໂດຍອີງໃສ່ຈຸດປະສົງໃນການບັນລຸບູລິມະສິດດ້ານການພັດທະນາແຫ່ງຊາດທີ່ກຳນົດໄວ້ພາຍໃນປີ 2025, ບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຈະຕ້ອງໄດ້ກຳນົດທາງເລືອກດ້ານການເງິນ ທີ່ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ໃນໄລຍະສັ້ນ ເພື່ອຮັບປະກັນການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ຄວາມຜ່ອມທາງດ້ານແຫຼ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາເພີ່ມຂຶ້ນ ຫຼື ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທີ່ມີຢູ່ໃຫ້ມີປະສິດທິພາບສູງຂຶ້ນ.

ໂດຍສອດຄ່ອງກັບວິທີການຂອງຂະບວນການ ໃນການກຳນົດຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ, ຕາຕະລາງລຸ່ມນີ້ ໄດ້ສັງລວມໂຄງຮ່າງທີ່ເປັນໄປໄດ້ຂອງຍຸດທະສາດການເງິນ ເຊິ່ງໄດ້ກຳນົດຮ່າງຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ ອີງໃສ່ຜົນການວິເຄາະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ພາຍໃຕ້ແຕ່ລະແຫຼ່ງທຶນ ພ້ອມດ້ວຍຄຳອະທິບາຍໂດຍຫຍໍ້ກ່ຽວກັບເຫດຜົນໃນການກຳນົດແຕ່ລະຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນເຂົ້າໃນຍຸດທະສາດ. ຂໍ້ມູນທີ່ປະກອບໃນຕາຕະລາງລຸ່ມນີ້ແມ່ນຜົນຂອງການເຮັດວຽກເປັນເວລາເກືອບ 1 ປີ ເຊິ່ງໄດ້ສັງລວມເອົາຜົນການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ການວິເຄາະ, ການປຶກສາຫາລືແບບສອງຝ່າຍ ແລະ ຫຼາຍຝ່າຍ, ກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືກັບທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ແລະ ການປຶກສາຫາລືຂັ້ນວິຊາການ ໃນວັນທີ 28 ຕຸລາ 2021 ແລະ ການປັບປຸງຕາມຄຳເຫັນທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການປຶກສາຫາລື, ກ່ອນ ແລະ ຫຼັງ ການປຶກສາຫາລືຂັ້ນວິຊາການ, ໂດຍກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ. ບັນດາຜົນການວິເຄາະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນຕາຕະລາງລຸ່ມນີ້ ແມ່ນໄດ້ດັດປັບໃຫ້ມີເນື້ອໃນສັ້ນລົງ (ສຳລັບເນື້ອໃນລະອຽດຂອງຜົນການວິເຄາະ ສາມາດເບິ່ງໃນພາກສະເພາະກ່ຽວກັບຜົນການວິເຄາະດ້ານການເງິນຂອງເອກະສານສະບັບນີ້).

ຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ	ຜົນການວິເຄາະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ	ເຫດຜົນໃນການກຳນົດເຂົ້າໃນໂຄງຮ່າງຍຸດທະສາດການເງິນ
1. ງົບປະມານພາກລັດພາຍໃນ		
<p>ເພີ່ມທະວີການລະດົມທຶນພາຍໃນຢ່າງຮີບດ່ວນ</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ ຈຳເປັນຕ້ອງເພີ່ມລາຍຮັບພາກລັດ ▪ ການກູ້ຢືມເພີ່ມເຕີມໃນຕໍ່ໜ້າຖືກຈຳກັດ 	<p>ການຊອກຫາວິທີເພື່ອເພີ່ມອັດຕາສ່ວນຂອງລາຍຮັບຕໍ່ GDP (ໂດຍສະເພາະ, ອັດຕາສ່ວນອາກອນ ຕໍ່ GDP) ຢ່າງຮີບດ່ວນ ຈະຊ່ວຍສ້າງສະພາບຄ່ອງໃຫ້ແກ່ການເງິນພາກລັດ ແລະ ຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການລົງທຶນຂອງພາກລັດໃນຂະແໜງການບຸລິມະສິດ. ນອກນັ້ນ, ແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX ໄດ້ເນັ້ນໜັກການດຸ່ນດ່ຽງງົບປະມານພາກລັດເປັນໜ້າວຽກບຸລິມະສິດທີ່ຈະຕ້ອງບັນລຸໃຫ້ໄດ້ພາຍໃນຮອບວຽນຂອງແຜນການດັ່ງກ່າວ.</p> <p>ລາຍຮັບຈາກຂະແໜງພະລັງງານ ແລະ ບໍ່ແຮ່ (ລາຍຮັບທີ່ບໍ່ແມ່ນອາກອນ) ບໍ່ແມ່ນທາງເລືອກທີ່ມີຄວາມຍືນຍົງ ເນື່ອງຈາກວ່າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບບຸລິມະສິດແຫ່ງຊາດ ແລະ ຜົນທະຕໍ່ສາກົນ ທີ່ຕິດຜັນກັບການຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ.</p> <p>ການປ່ຽນແປງນະໂຍບາຍການເງິນ, ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວຈະໃຊ້ເວລາຍາວນານ, ດັ່ງນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ກຳນົດນະໂຍບາຍທີ່ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ງ່າຍ</p> <p>ດ້ານການຄຸ້ມຄອງລາຍຮັບອາກອນ, ການປະຕິຮູບການບໍລິຫານການເກັບອາກອນ, ແລະ ການຄຸ້ມຄອງລາຍຮັບທີ່ບໍ່ແມ່ນອາກອນ.</p>
<p>ປັບປຸງການຄຸ້ມຄອງລາຍຈ່າຍ: ປັບປຸງການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນຂອງລັດ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບບຸລິມະສິດຂອງແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການເຊື່ອມໂຍງການວາງແຜນ ແລະ ການຈັດສັນງົບປະມານ</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ ຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງກັນລະຫວ່າງການຈັດສັນງົບປະມານໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ບຸລິມະສິດດ້ານນະໂຍບາຍຂອງ ແຜນການ 5 ປີ 	<p>ການລົງທຶນໃນໄລຍະ ແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX ຈະຕ້ອງໄດ້ຈັດບຸລິມະສິດໃຫ້ແກ່ຂະແໜງການສະເພາະ (ການສ້າງທຶນມະນຸດ, ສິ່ງແວດລ້ອມ) ແລະ ກິດຈະກຳສະເພາະ ທີ່ຂາດແຄນຊັບພະຍາກອນໃນປັດຈຸບັນ</p> <p><u>ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຍຸດທະສາດການຜື່ນຕົວຈາກຜົນກະທົບພະຍາດໂຄວິດ-19 ທີ່ລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮວມພັດທະນາກຳລັງສ້າງຂຶ້ນ.</u></p> <p>ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງການວາງແຜນ ແລະ ການຈັດສັນງົບປະມານ</p>

		<p>ດ້ວຍການປັບປຸງການຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນ, ກົນໄກການປະສານງານ ແລະ ເຄື່ອງມື ສະເພາະ (IFMIS, ການຕິດຕາມການຈ່າຍງົບປະມານ) ຈະສະໜັບສະໜູນການຈັດສັນງົບປະມານ ທີ່ອີງໃສ່ຫຼັກຖານ ແລະ ຜ່ານການປຶກສາຫາລືກັນຢ່າງຮອບຄອບ. ຂະແໜງສັງຄົມໄດ້ລະບຸບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍດ້ານການຈັດສັນງົບປະມານ, ເຊິ່ງໃນປັດຈຸບັນແມ່ນຕໍ່າກວ່າຄາດໝາຍ. ນອກນັ້ນ, ແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX ຍັງໄດ້ເນັ້ນການດຸ່ນດ່ຽງງົບປະມານ ເປັນໜ້າວຽກບຸລິມະສິດທີ່ຕ້ອງບັນລຸພາຍໃນຮອບວຽນຂອງແຜນການ 5 ປີດັ່ງກ່າວ.</p>
<p>ການຄຸ້ມຄອງໜີ້ສິນ ແລະ ການກູ້ຢືມ, ລວມທັງສໍາລັບ SOE</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ ການກູ້ຢືມເພີ່ມເຕີມໃນຕໍ່ໜ້າຖືກຈຳກັດ ▪ ຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງລະຫວ່າງການຈັດສັນງົບປະມານ ແລະ ບຸລິມະສິດດ້ານນະໂຍບາຍ ▪ ການລົງທຶນໃນຫຼັກຊັບຂອງນັກລົງທຶນຕ່າງປະເທດ (FPI) ສາມາດຊ່ວຍໃນການຄຸ້ມຄອງ SOE 	<p>ການຊໍາລະໜີ້ສິນໄດ້ກາຍເປັນອັດຕາສ່ວນທີ່ສູງຂອງລາຍຈ່າຍງົບປະມານພາກລັດ. ຄວາມສາມາດໃນການກູ້ຢືມເພີ່ມເຕີມໃນຕໍ່ໜ້າໄດ້ຖືກຈຳກັດ ແຕ່ສາມາດເບິ່ງຄວາມເປັນໄປໄດ້ແຫຼ່ງທຶນໂດຍຜ່ານຜົນທະບັດສະເພາະ. ອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກເອກະຊົນໃນ SOE ຈຳນວນໜຶ່ງ ແລະ ການຫັນໄປສູ່ລັດຮ່ວມທຶນກັບເອກະຊົນສໍາລັບລັດວິສາຫະກິດຈຳນວນໜຶ່ງ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງ SOE ເພື່ອສົ່ງເສີມປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນ ເຊິ່ງໄດ້ກຳນົດເປັນບຸລິມະສິດດ້ານນະໂຍບາຍໃນແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX.</p>
<p>2. ແຫຼ່ງທຶນພາກລັດຕ່າງປະເທດ</p>		
<p>ປັບປຸງຄວາມສາມາດໃນການຄາດການ, ປະສິດ ທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນຂອງ ODA</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ ODA ປະກອບສ່ວນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເຂົ້າໃນຂະແໜງສັງຄົມ ▪ ການປັບປຸງຂໍ້ມູນ ODA ໃຫ້ດີຂຶ້ນ ຈະສະໜັບສະໜູນການຄຸ້ມຄອງ ODA ມີປະສິດທິພາບດີຂຶ້ນ ▪ ຂີດຄວາມສາມາດໃນຄຸ້ມຄອງ ODA ໄດ້ຈຳກັດປະສິດ ທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນຂອງ ODA 	<p>ODA ປະກອບສ່ວນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເຂົ້າໃນການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຍັງສາມາດປັບປຸງ ປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນຂອງ ODA ໃຫ້ດີຂຶ້ນຕື່ມໂດຍການປະສານງານທີ່ດີຂຶ້ນ ແລະ ການຈັດບຸລິມະສິດຂະແໜງການໃນການລົງທຶນແບບມີຍຸດທະສາດ ໂດຍອີງໃສ່ທໍາແຮງຂອງແຕ່ລະຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ. ການພິຈາລະນາຂີດຄວາມສາມາດໃນການຄຸ້ມຄອງ ODA ໃນການຈັດບຸລິມະສິດຂະແໜງການ ຈະຊ່ວຍຮັບປະກັນໃຫ້ຜົນຂອງການພັດທະນາມີຄວາມຍືນຍົງ.</p>

		ລັດຖະບານຍັງໄດ້ເນັ້ນໜັກວ່າການປັບປຸງຄວາມສາມາດໃນການຄາດຄະເນທ່າອ່ຽງທຶນ ODA ແລະ ຂົງເຂດຈຸດສຸມຂອງການລົງທຶນ ຈະຊ່ວຍໃນການຈັດບຸລິມະສິດດ້ານຍຸດທະສາດ.
ນຳໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກສະຖານະພາບດ້ອຍພັດທະນາ (LDC) ແລະ ຄຸ້ມຄອງຜົນກະທົບຕໍ່ ODA ທີ່ເກີດຈາກການອອກຈາກ LDC	<ul style="list-style-type: none"> ຕ້ອງມີການຄຸ້ມຄອງຜົນກະທົບທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນຈາກການອອກຈາກ LDC ຕໍ່ ODA 	ສປປ ລາວ ຍັງສືບຕໍ່ເປັນປະເທດ LDC ໄປຈົນເຖິງການສິ້ນສຸດການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX, ເຊິ່ງແນະນຳໃຫ້ໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກແຫຼ່ງກູ້ຢືມແບບຜ່ອນຜັນທີ່ສະໜອງໃຫ້ສະເພາະປະເທດ LDC, ໄປພ້ອມກັນກັບການກະກຽມແຜນການ 5 ປີຮອບວຽນຕໍ່ໄປ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງທ່າອ່ຽງຫຼຸດລົງຂອງ ODA ທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນພາຍຫຼັງການອອກຈາກ LDC.
3. ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນພາຍໃນ		
ປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມການດຳເນີນທຸລະກິດ ເພື່ອເປີດໂອກາດແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນ ເຂົ້າໃນຂະແໜງ ສີຂຽວ ແລະ ຂະແໜງສັງຄົມ	<ul style="list-style-type: none"> ການລົງທຶນພາກເອກະຊົນພາຍໃນສາມາດເປັນແຫຼ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາທີ່ສຳຄັນ ແຕ່ສ່ວນໃຫຍ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເທື່ອ 	ການຮັບຮູ້ເຖິງບົດບາດທີ່ສຳຄັນຂອງພາກເອກະຊົນພາຍໃນ ໃນການສະໜັບສະໜູນບຸລິມະສິດດ້ານນະໂຍບາຍຂອງແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX, ການປັບປຸງກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການສາມາດສົ່ງເສີມການລົງທຶນໃນຂະແໜງການຕົ້ນຕໍໄດ້. ການລະດົມການລົງທຶນພາກເອກະຊົນເພື່ອສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາປະເທດ ແມ່ນຂະບວນການໄລຍະຍາວ ແຕ່ການກຳນົດທາງເລືອກນະໂຍບາຍທີ່ປະຕິບັດໄດ້ໃນໄລຍະສັ້ນ ບໍ່ພຽງແຕ່ຈະເປີດໂອກາດດ້ານແຫຼ່ງການເງິນທີ່ປັນໄປໄດ້ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເປັນການສະໜັບສະໜູນບຸລິມະສິດດ້ານນະໂຍບາຍຂອງ ແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX ທີ່ຕິດພັນກັບການພັດທະນາພາກເອກະຊົນ, ການເຕີບໂຕ, ແລະ ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ.
ສະໜັບສະໜູນຂະແໜງການເງິນຂອງພາກເອກະຊົນທີ່ມີຄວາມຍືນຍົງ ເພື່ອຊຸກຍູ້ເສດຖະກິດ	<ul style="list-style-type: none"> ນະໂຍບາຍສິນເຊື້ອຈະຕ້ອງພິຈາລະນາຄວາມຈຳເປັນຮັບປະກັນສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກ 	ຂະແໜງການເງິນມີບົດບາດທີ່ສຳຄັນຫຼາຍ, ແຕ່ຍັງມີຄວາມເປັນຫວ່ງກ່ຽວກັບການຮັບປະກັນສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກ ແລະ ຄວາມຍືນຍົງຂອງຂະແໜງການເງິນ. ການກຳນົດນະໂຍບາຍການເງິນໃນໄລຍະສັ້ນທີ່ສະໜັບສະໜູນການລົງທຶນໃນຂະແໜງການທີ່ສຳຄັນ ໄປຄຽງຄູ່ກັບການຮັບປະກັນຄວາມຍືນຍົງ ແລະ

		ຄວາມໝັ້ນຄົງໃນໄລຍະຍາວໃຫ້ແກ່ຂະແໜງການເງິນ ແມ່ນສິ່ງສໍາຄັນ.
4. ແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນຕ່າງປະເທດ		
ຂະຫຍາຍແຫຼ່ງການລົງທຶນ FDI ທີ່ມາຈາກຫຼາຍປະເທດ ແລະ ປັບປຸງການຄຸ້ມຄອງ FDI ເພື່ອສະໜັບສະໜູນຂະແໜງການຕົ້ນຕໍ	<ul style="list-style-type: none"> ▪ ຕ້ອງປັບປຸງການຄຸ້ມຄອງ FDI ເພື່ອສະໜັບສະໜູນຂະແໜງສັງຄົມ ▪ ຕ້ອງຂະຫຍາຍແຫຼ່ງການລົງທຶນທີ່ມາຈາກຫຼາຍປະເທດ 	ການຮັບຮູ້ເຖິງການປະກອບສ່ວນທີ່ຈໍາກັດຂອງ FDI ຕໍ່ບຸລິມະສິດດ້ານນະໂຍບາຍຂອງແຜນການ 5 ປີ, ແລະ ໂດຍສະເພາະການປະກອບສ່ວນທີ່ຈໍາກັດໃນຂະແໜງສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດສີຂຽວ, ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຈໍາເປັນຕ້ອງປະຕິຮູບດ້ານນະໂຍບາຍ. ນອກນີ້, ການປັບປຸງລະບຽບການ ແລະ ນິຕິກຳ ຈະຊ່ວຍຊຸກຍູ້ການລົງທຶນໃນຂະແໜງການຕົ້ນຕໍ.
ຄຸ້ມຄອງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ (SEZ) ເພື່ອໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດຈາກການດຶງດູດການລົງທຶນ ດຸ່ນດ່ຽງກັບການສູນເສຍລາຍຮັບງົບປະມານ	<ul style="list-style-type: none"> ▪ ຈໍາເປັນຕ້ອງເພີ່ມລາຍຮັບງົບປະມານ ▪ ຕ້ອງປັບປຸງການຄຸ້ມຄອງ FDI ເພື່ອສະໜັບສະໜູນຂະແໜງສັງຄົມ ▪ ຕ້ອງຂະຫຍາຍແຫຼ່ງການລົງທຶນທີ່ມາຈາກຫຼາຍປະເທດ 	SEZ ຊ່ວຍດຶງດູດການລົງທຶນໃຫ້ແກ່ ສປປ ລາວ ແຕ່ເພື່ອ ສະໜັບສະໜູນແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX ໄດ້ດີຂຶ້ນ ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບປະກັນການຄຸ້ມຄອງ FDI ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການເຕີບໂຕທີ່ກວມລວມຫຼາຍຂຶ້ນ ເພື່ອສ້າງວຽກເຮັດງານທຳໃຫ້ແກ່ພົນລະເມືອງລາວ. ນອກຈາກນັ້ນ, SEZ ຍັງໄດ້ສ້າງການສູນເສຍລາຍຮັບງົບປະມານ ຈາກນະໂຍບາຍການຍົກເວັ້ນອາກອນຕ່າງໆ. ການທົບທວນການຄຸ້ມຄອງ SEZ ລວມທັງການຍົກເວັ້ນອາກອນ ສາມາດນໍາໄປສູ່ການສ້າງຄວາມດຸ່ນດ່ຽງທີ່ດີຂຶ້ນ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຈຸດປະສົງຂອງ ແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX, ລະຫວ່າງຄວາມຈໍາເປັນໃນການເພີ່ມລາຍຮັບ, ການລົງທຶນຂອງພາກລັດໃນຂະແໜງທີ່ສໍາຄັນ, ແລະ ການດຶງດູດນັກລົງທຶນຕ່າງປະເທດ.
ການແກ້ໄຂການເງິນທີ່ຜິດກົດໝາຍ ເພື່ອປັບປຸງຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືດ້ານການລົງທຶນຂອງ ສປປ ລາວ ໃນສາກົນ	<ul style="list-style-type: none"> ▪ ການແກ້ໄຂການເງິນທີ່ຜິດກົດໝາຍສາມາດປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມແລະ ການດຶງດູດດ້ານການດຳເນີນທຸລະກິດ 	ການເງິນທີ່ຜິດກົດໝາຍ ໄດ້ຖືກລະບຸເປັນຂົງເຂດໜຶ່ງທີ່ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ຕື່ມ ໃນກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຄັ້ງທີ 1. ໂດຍອີງໃສ່ຄວາມຄາດຫວັງຂອງ ສປປ ລາວ ໃນການຮັກສາລະດັບຂອງ FDI ໃຫ້ມີແນວໂນ້ມສູງຄືເກົ່າ, ການແກ້ໄຂການເງິນທີ່ຜິດກົດໝາຍສາມາດປັບປຸງພາບພົດດ້ານການລົງທຶນຂອງ ສປປ ລາວ ໂດຍການສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈໃຫ້ແກ່ນັກລົງທຶນກ່ຽວກັບຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືຂອງ ສປປ ລາວ ເປັນປະເທດເປົ້າໝາຍໃນການລົງທຶນ.

<p>ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການໂອນເງິນຈາກຕ່າງປະເທດເພື່ອສະໜັບສະໜູນການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ການບໍລິໂພກແບບຍືນຍົງ</p>	<ul style="list-style-type: none"> ການໂອນເງິນຈາກຕ່າງປະເທດມີບົດບາດສຳຄັນຕໍ່ຊຸມຊົນ 	<p>ເງິນໂອນຈາກຕ່າງປະເທດເປັນແຫຼ່ງທຶນທີ່ສຳຄັນສຳລັບເປົ້າໝາຍການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກຂອງ ສປປ ລາວ. ອີງໃສ່ທຳອ່ຽງໃນໄລຍະການຝຶນຝູ່ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການເດີນທາງສະດວກຂຶ້ນ ແລະ ການຝຶນຝູ່ຂອງການໂອນເງິນຈາກຕ່າງປະເທດ, ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ມີການຄົ້ນຄວ້າການປັບປຸງລະບຽບການ ແລະ ນິຕິກຳ ເພື່ອຊ່ວຍອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການໂອນເງິນ ແລະ ສິ່ງເສີມການບໍລິໂພກໃນຂະແໜງສາທາລະນະສຸກ, ການສຶກສາ ແລະ ການຂະຫຍາຍໂຕສີຂຽວ.</p>
<p>5. ການເງິນຂອງຂະແໜງການ</p>		
<p>ປັບປຸງຄວາມຍືນຍົງໃນການຈັດສັນທຶນໃຫ້ແກ່ຂະແໜງສຶກສາ ແລະ ສາທາ</p>	<ul style="list-style-type: none"> ການຈັດສັນງົບປະມານພາກລັດເຂົ້າໃນຂະແໜງການຕົ້ນຕໍແມ່ນຕໍ່າກວ່າຄາດໝາຍ ຄວາມສຳຄັນຂອງ ODA ໃນຂະແໜງສັງຄົມ 	<p>ຂະແໜງສັງຄົມໄດ້ຍ້າຍຄືນກ່ຽວກັບການຈັດສັນງົບປະມານໃຫ້ຂະແໜງສັງຄົມທີ່ຕໍ່າກວ່າຄາດໝາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເຮັດໃຫ້ບໍ່ສາມາດຮັບປະກັນການບັນລຸບຸລິມະສິດດ້ານການພັດທະນາແຫ່ງຊາດໄດ້. ສະນັ້ນ, ການກຳນົດໂອກາດຕ່າງໆໃນການບັນລຸບຸລິມະສິດດ້ານການພັດທະນາແຫ່ງຊາດໃນຮອບວຽນການວາງແຜນຕໍ່ໄປ, ໄປຄຽງຄູ່ກັບການປັບປຸງຄວາມຍືນຍົງໃນການຈັດສັນທຶນໃຫ້ແກ່ຂະແໜງສາທາລະນະສຸກ ແລະ ສຶກສາ, ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໃນແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX ກ່ຽວກັບການພັດທະນາທຶນມະນຸດ, ແມ່ນສຳຄັນຫຼາຍ.</p>
<p>ການອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການລົງທຶນໃນການພັດທະນາສີຂຽວ ແລະ ການພັດທະນາທີ່ມີການປ່ອຍທາດອາຍເຮືອນແກ້ວໃນລະດັບຕໍ່າ</p>	<ul style="list-style-type: none"> ການເງິນສີຂຽວ ແລະ ການເງິນສຳລັບວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນມີທ່າແຮງທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເຖິງແມ່ນວ່າຖືກກຳນົດເປັນວຽກບຸລິມະສິດໃນແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ IX 	<p>ບົດຄົ້ນຄວ້າໄດ້ລະບຸວ່າ ສປປ ລາວບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນສີຂຽວ ແລະ ການເງິນສຳລັບວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດໄດ້ເທົ່າທີ່ຄວນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ແຫຼ່ງທຶນທີ່ມີທ່າແຮງແຕ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້. ຈຳເປັນຕ້ອງມີການຄົ້ນຄວ້າວິທີແກ້ໄຂບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ຕິດພັນກັບຂີດຄວາມສາມາດແຫ່ງຊາດໃນການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນສຳລັບວຽກງານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ, ຫຼື ການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການເຂົ້າເຖິງການເງິນໃນວຽກງານຊີວະນາໆພັນ, ການຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການປັບຕົວດ້ານການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດໂດຍຜ່ານແຫຼ່ງທຶນແບບດັ້ງເດີມ ແລະ ແບບໃໝ່.</p>
<p>6. ບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍທີ່ພົວພັນກັບຫຼາຍຂະແໜງການ</p>		

<p>ການແກ້ໄຂບັນຫາຊ່ອງຫວ່າງດ້ານຂໍ້ມູນທີ່ສໍາຄັນ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນຍຸດທະສາດການເງິນ</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ ບັນຫາດ້ານຂໍ້ມູນ ໄດ້ຖືກລະບຸເປັນສິ່ງທ້າທາຍໃນທຸກແຫຼ່ງທຶນ ແລະ ໃນທົ່ວຂົງເຂດນະໂຍບາຍດ້ານການເງິນ 	<p>ໄລຍະການວິເຄາະໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງຊ່ອງຫວ່າງດ້ານຂໍ້ມູນຕ່າງໆ ທີ່ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຍຸດທະສາດການເງິນ ໄດ້ອີງໃສ່ຜົນຖານການວິເຄາະທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ເພື່ອກຽມຄວາມພ້ອມໃຫ້ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານຕ່າງໆໄດ້ຢ່າງມີຜົນສໍາເລັດ (ເຊັ່ນ: ຂໍ້ມູນ ODA, ສະພາບແຫຼ່ງທຶນພາກເອກະຊົນ, ການຄາດຄະເນ).</p>
<p>ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການປະສານງານ ແລະ ການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນລະຫວ່າງບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງໝົດ, ລວມທັງພາກເອກະຊົນ</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ ການປະສານງານ ແລະ ການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນ ເປັນບັນຫາໜຶ່ງທີ່ຖືກຍົກຂຶ້ນໂດຍບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນທຸກແຫຼ່ງທຶນ. 	<p>ໄລຍະການວິເຄາະດ້ານການເງິນ ແລະ ກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຂັ້ນວິຊາການໄດ້ເນັ້ນກ່ຽວກັບຄວາມຈໍາເປັນຕ້ອງປັບປຸງກົນໄກການປະສານງານ ແລະ ເຄື່ອງມືໃນການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນ ເພື່ອຊ່ວຍປັບປຸງການຈັດສັນງົບປະມານ ແລະ ອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບບັນຫາຕ່າງໆໃນໄລຍະສັ້ນ ທີ່ອີງໃສ່ຂໍ້ມູນຮອບດ້ານ ແລະ ອີງໃສ່ຫຼັກຖານຫຼາຍຂຶ້ນ.</p>

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 1 – ຖາມ ແລະ ຕອບ

ບໍລິບົດ

D. ການເງິນເພື່ອການພັດທະນາ ແມ່ນຫຍັງ ແລະ ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຄວນໃສ່ໃຈ?

ການເງິນເພື່ອການພັດທະນາ ແມ່ນການຮັບປະກັນໃຫ້ມີຊັບພະຍາກອນດ້ານການເງິນ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນຄວາມປາຖະໜາລວມເພື່ອກ້າວໄປສູ່ອະນາຄົດທີ່ມີຄວາມທົນທານ, ກວມລວມ, ສະເໝີພາບ ແລະ ຍືນຍົງ.

ການເງິນເພື່ອການພັດທະນາ ແມ່ນສຸມໃສ່ການລະດົມທຶນ ແລະ ການນໍາໃຊ້ຊັບພະຍາກອນຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ [ເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ \(SDGs\)](#) ແລະ ຍັງເປັນຂົງເຂດໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ສຸມໃສ່ພາຍໃຕ້ [ເປົ້າໝາຍທີ 17 ກ່ຽວກັບການເປັນຄູ່ຮ່ວມມືເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ](#). ການລົງທຶນໃນຫຼາຍຂົງເຂດທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນ ເປັນສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ທົ່ວໂລກ ແລະ ໂດຍສະເພາະບັນດາປະເທດສະມາຊິກອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ສາມາດບັນລຸ [ວາລະ 2030 ເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ](#) ທີ່ໄດ້ຖືກຮັບຮອງໃນປີ 2015.

ມາຮອດກາງປີ 2021, ດັ່ງທີ່ໄດ້ຮັບຊາບໃນ [ກອາປະຊຸມສະພາເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ ວ່າດ້ວຍການເງິນເພື່ອການພັດທະນາ ປີ 2021](#), ສະຖານະການແມ່ນຢູ່ໃນຂັ້ນທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ: ການລະບາດຂອງພະຍາດໂຄວິດ-19 ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສະພາບການສະໜອງທຶນໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ SDGs ທີ່ບໍ່ພຽງພໍແບບຊໍ້າເຮື້ອນັ້ນ ເພີ່ມຄວາມຮຸນແຮງຫຼາຍຂຶ້ນ ເຊິ່ງອາດຈະເຮັດໃຫ້ບັນດາເປົ້າໝາຍທີ່ມີຜົນຕໍ່ຫຼາຍຮຸ້ນຄົນ ດັ່ງກ່າວ ເຊັ່ນ: ການປົກປ້ອງໂລກຂອງພວກເຮົາ, ການລຶບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ໄພອິດທິວ ແລະ ການປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ ບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້.

E. ການລະບາດຂອງພະຍາດໂຄວິດ-19 ໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການສະໜອງທຶນເພື່ອການພັດທະນາ ຄືແນວໃດ?

ພະຍາດໂຄວິດ-19 ໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການເງິນພາກລັດ ທີ່ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເພີ່ມເຕີມດ້ານສາທາລະນະສຸກ ແລະ ການຝື້ນຕົວ ແລະ ການຫຼຸດລົງຂອງລາຍຮັບ; ພາກເອກະຊົນ ໂດຍຜ່ານມາດຕະການລ່ອຍກວາວ ແລະ ການຢຸດສະຫຼັງກໍານານຄ້າ; ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ໂດຍມີທ່າອ່ຽງຫຼຸດລົງຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ.

ການລະບາດຂອງພະຍາດໂຄວິດ-19 ໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມເດືອດຮ້ອນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໃນ [ທົ່ວໂລກ](#), [ພາກຝື້ນ](#), ແລະ [ສປປ ລາວ](#). ຂອບເຂດຂອງຜົນກະທົບຕໍ່ [ຊີວິດການເປັນຢູ່](#) ຂອງປະຊາຊົນ ແມ່ນກວ້າງ ເຊິ່ງມີທັງການສູນເສຍຊີວິດ, ການປ່ຽນແປງຂອງຮູບແບບການຈະເລີນຜັນ, ຜົນສະທ້ອນຕໍ່ສຸຂະພາບທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ [ຈິດໃຈ](#) ແລະ

ຈິດຕະວິທະຍາໃນໄລຍະຍາວ ໂດຍສະເພາະໃນກຸ່ມຄົນທີ່ມີຄວາມສ່ຽງທີ່ສຸດ, ການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການສຸຂະພາບຂັ້ນພື້ນຖານຖືກຢຸດສະຫຼັກ, ແລະ ລະບົບການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມອ່ອນແອລົງ. ໃນດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ມາດຕະການລ່ອກດາວເພື່ອປ້ອງກັນ, ການຢຸດສະຫຼັກດ້ານການຄ້າ ແລະ ການເດີນທາງ, ເຖິງແມ່ນວ່າເປັນສິ່ງຈຳເປັນ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການລະບາດຂອງພະຍາດ-19, ແຕ່ກໍໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດການເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນຂອງອັດຕາຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ເພີ່ມຄວາມບອບບາງໃຫ້ສູງຂຶ້ນ. ໃນເວລາທີ່ ການຈັດບຸລິມະສິດຄືນໃໝ່ ແລະ ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງການໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບການພັດທະນາເພື່ອຮອງຮັບຜົນກະທົບເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ການພື້ນຕົວເທື່ອລະກ້າວຈາກການລະບາດຂອງພະຍາດໂຄວິດ-19 ຄຽງຄູ່ໄປພ້ອມກັບການສ້າງຄວາມຄືບໜ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປົ້າໝາຍ SDGs ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຫຼີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້, ການສະໜອງທຶນໃນທົ່ວໂລກ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ແມ່ນໄດ້ຫຼຸດນ້ອຍຖອຍລົງ.

ຊ່ອງຫວ່າງທາງດ້ານການເງິນກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນ, ພາກລັດຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍເພີ່ມຂຶ້ນ ໃນຂະນະດຽວກັນກໍຕ້ອງຄຸ້ມຄອງບັນຫາການຫຼຸດລົງຂອງລາຍຮັບຈາກອາກອນ, ພາກເອກະຊົນມີຄວາມກົດດັນໃນລະດັບສູງ, ແລະ ທ່າອ່ຽງຫຼຸດລົງຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ (ODA) ແລະ ປະຊາຊົນມີເງິນໃຊ້ໜ້ອຍລົງ. ພະຍາດໂຄວິດ-19 ໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບທາງລົບຕໍ່ໂອກາດຂອງພວກເຮົາໃນການບັນລຸບຸລິມະສິດຂອງການພັດທະນາ.

ເງິນໂອນຈາກຕ່າງປະເທດ ເຖິງແມ່ນວ່າເປັນການສົ່ງເງິນແບບສ່ວນບຸກຄົນ ກໍເປັນຮູບແບບໜຶ່ງຂອງການສະໜອງທຶນເພື່ອການພັດທະນາ ທີ່ສະໜັບສະໜູນກິດຈະກຳທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ກະຕຸ້ນການຜະລິດ ແລະ ການຄ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເກີດການຈ້າງງານທັງແບບຢູ່ໃນລະບົບ ແລະ ນອກລະບົບ. ເນື່ອງຈາກມີພະຍາດໂຄວິດ-19, ແຮງງານເຄື່ອນຍ້າຍຫຼາຍຄົນ ແລະ ຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ ເຊິ່ງມີ ເງິນໂອນຈາກຕ່າງປະເທດທີ່ກວມເອົາປະມານ 1-2% ຂອງ GDP ໃນແຕ່ລະປີ ໃນໄລຍະກ່ອນການລະບາດຂອງພະຍາດໂຄວິດ-19 ກໍໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການລະບາດຂອງພະຍາດດັ່ງກ່າວ. ເງິນໂອນຈາກຕ່າງປະເທດ ໄດ້ຫຼຸດລົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນປີ 2020 (-0.7% ຂອງ GDP).

F. ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ໄດ້ສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມຄືແນວໃດ ສຳລັບການເງິນເພື່ອການພັດທະນາ ແລະ ຂອບວຽກການເງິນແຫ່ງຊາດແບບເຊື່ອມສານ?

ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ໃຫ້ຄວາມຊັດເຈນຕໍ່ກັບຈຸດປະສົງຂອງເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ (SDGs) ໃນຮູບແບບຂອບວຽກລວມ, ໃນຂະນະດຽວກັນ ກໍສະໜັບສະໜູນວິທີການແບບກວມລວມ ແລະ ເຊື່ອມສານ ໃນການສະໜອງທຶນເພື່ອສ້າງຄວາມຄືບໜ້າຂອງການບັນລຸຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ໂດຍການສົ່ງເສີມການລະດົມທຸກແຫຼ່ງທຶນ ລວມມີພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ, ພາຍໃນ ແລະ ສາກົນ ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງໝົດ.

ດັ່ງທີ່ເລຂາທິການໃຫຍ່ຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ຢູ່ໃນ ຍຸດທະສາດວ່າດ້ວຍການສະໜອງທຶນ ສຳລັບວາລະປີ 2030 ເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ, ວາລະປີ 2030 ເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ມີເປົ້າໝາຍໃນການຫັນປ່ຽນຜືນຖານຂອງສັງຄົມ ແລະ ຮູບແບບການຜະລິດ ແລະ ການຊົມໃຊ້ຂອງສັງຄົມ. ດັ່ງນັ້ນ, ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ຈຶ່ງໄດ້ກຳນົດຂອບເຂດລວມສຳລັບທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບບັນດາຍຸດທະສາດແຫ່ງຊາດ ແລະ ຂະແໜງການສະເພາະ. ນອກຈາກນີ້, ໂດຍການສະໜອງການອະທິບາຍກ່ຽວກັບບົດບາດຂອງການເງິນ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນຈຸດປະສົງຮ່ວມກັນນີ້, ອົງການ ສປປ ໄດ້ໃຫ້ແນວທາງລວມ ແລະ ແບບເຊື່ອມສານ ເຊິ່ງເອີ້ນວ່າ ຂອບວຽກການເງິນແຫ່ງຊາດແບບເຊື່ອມສານ (INFF), ເຊິ່ງຜູ້ຈາລະນະເຖິງ:

- 4 ແຫຼ່ງທຶນ (ພາກລັດ/ເອກະຊົນ ແລະ ພາຍໃນ/ສາກົນ) ແລະ ການປະກອບສ່ວນຂອງແຫຼ່ງທຶນເຫຼົ່ານີ້ ເຂົ້າໃນການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ພ້ອມກັບການຊຸກຍູ້ທີ່ສຳຄັນ ເພື່ອໃຫ້ມີການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກເອກະຊົນ;
- ຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງເຄື່ອງມື: ການປະຕິຮູບອາກອນ ລວມທັງການຮັບຮອງເອົາຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕົວຈິງສຳລັບການຜະລິດ ແລະ ການຊົມໃຊ້, ການລະດົມຊັບພະຍາກອນ, ການປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມຂອງການດຳເນີນທຸລະກິດ, ການປ່ຽນແປງທາງດ້ານລະບຽບການ ແລະ ກົດໝາຍ ເພື່ອເປັນການສ້າງສິ່ງຈູງໃຈໃຫ້ເກີດການລົງທຶນໃນຂະແໜງການສະເພາະ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາກະແສການເງິນທີ່ຜິດກົດໝາຍ ແລະ ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ;
- ການປັບປຸງເພີ່ມເຕີມທີ່ຈຳເປັນທາງດ້ານຄຸນນະພາບຂອງຂໍ້ມູນ, ຄວາມໂປ່ງໃສ, ສະຖິຕິ, ແລະ ການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດຂອງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທີ່ສຳຄັນ.

ນອກຈາກນີ້, ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ໂດຍການນຳໃຊ້ໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃນການເປັນຜູ້ປະສານງານ ແລະ ຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກ ສຳລັບການປ່ຽນແປງຢ່າງເປັນລະບົບ ພ້ອມທັງສະໜັບສະໜູນການປຶກສາຫາລືທາງດ້ານວິຊາການ ແລະ ການເມືອງທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອໃຫ້ເກີດການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປ່ຽນແປງຢ່າງມີຄວາມໝາຍກ້າວໄປສູ່ການສິ່ງເສີມກະແສການເງິນ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນ SDGs.

ແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ ສຳລັບ ສປປ ລາວ

A. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງສ້າງແຜນຍຸດທະສາດດ້ານການເງິນເພື່ອສະໜັບສະໜູນແຜນພັດທະນາແຫ່ງຊາດ ຢູ່ ສປປ ລາວ?

ຖ້າຫາກບໍ່ມີແຜນທີ່ຊັດເຈນ, ປະຕິບັດໄດ້ ແລະ ແທດເໝາະກັບຄວາມເປັນຈິງ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານການເງິນຢ່າງຮີບດ່ວນ ແລະ ການຈັດສັນຊັບພະຍາກອນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຈຸດປະສົງເປົ້າໝາຍ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຄູ່ຮ່ວມ ແລະ ຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ສປປ ລາວ ຈະປະເຊີນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ໃນການບັນລຸບູລິມະສິດຂອງການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ ທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ຄັ້ງທີ 9 ແລະ ເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ (SDGs).

ສປປ ລາວ ກຳລັງຢູ່ໃນໄລຍະຂ້າມຜ່ານ. ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ຄັ້ງທີ 9 (9th NSEDP) ໄດ້ກຳນົດເປົ້າໝາຍ ແລະ ແຜນວຽກຈຸດສຸມທີ່ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມສູງ ແລະ ມີຄວາມຊັດເຈນ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບ SDGs. ປັດຈຸບັນນີ້ ແຜນດັ່ງກ່າວໄດ້ສ້າງສຳເລັດແລ້ວ ແລະ ຈະເປັນທິດທາງໃນ 5 ປີຕໍ່ໜ້າ ກ່ອນການສິ້ນສຸດກຳນົດເວລາໃນ ປີ 2030 ຂອງວາລະສາກົນ ວ່າດ້ວຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ແລະ ຍັບເຂົ້າໄກ້ກຳນົດເວລາທີ່ຄາດວ່າຈະໄດ້ຫຼຸດຜົນອອກຈາກສະຖານະພາບປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ (LDC) ໃນປີ 2026.

ອີງໃສ່ຄວາມຕ້ອງການດ້ານການລົງທຶນເພີ່ມເຕີມທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກ [ທ່າແຮງໄດ້ປຽບດ້ານປະຊາກອນໜຸ່ມ](#), ແກ້ໄຂບັນຫາການປ່ຽນແປງຂອງດິນຟ້າອາກາດ ແລະ ການເສື່ອມໂຊມຂອງສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການຜິດຕ້ອງຈາກການລະບາດຂອງພະຍາດໂຄວິດ-19, ປັດຈຸບັນ ວາລະແຫ່ງຊາດແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍບັນດາວຽກງານບຸລິມະສິດທີ່ມີຜົນຕໍ່ຫຼາຍຮຸ້ນຄົນ ແລະ ກໍ່ໃຫ້ເກີດການປ່ຽນແປງ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ຄວາມພ້ອມຂອງແຫຼ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາ ແມ່ນຖືກຈຳກັດ, [ມີໜີ້ສິນໃນລະດັບສູງ](#), [ການເກັບລາຍຮັບບໍ່ໄດ້ຕາມຄາດໝາຍທີ່ກຳນົດໄວ້](#), ແລະ [ການປະກອບສ່ວນຈາກພາກເອກະຊົນ ຕໍ່ກັບບຸລິມະສິດຂອງການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ ທີ່ຈຳກັດ](#).

ມີຄວາມຈຳເປັນຢ່າງຮີບດ່ວນ ທີ່ຈະຕ້ອງແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທາງດ້ານການເງິນໃນປັດຈຸບັນ ເຊິ່ງເປັນໄພຂົ່ມຂູ່ຕໍ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປົ້າໝາຍແຫ່ງຊາດ ດ້ວຍການສ້າງແຜນຍຸດທະສາດທີ່ເນັ້ນທິດທາງ ແລະ ການຕັດສິນໃຈດ້ານນະໂຍບາຍທີ່ຈຳເປັນ. ການດຳເນີນວຽກງານດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າ ສປປ ລາວ ສາມາດນຳໃຊ້ທຶນສຳລັບການພັດທະນາທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນໃຫ້ເກີດຜົນປະໂຫຍດສຸດສູງ ແລະ ສາມາດມາດລະດົມຊັບພະຍາກອນເພີ່ມເຕີມ ພ້ອມທັງແກ້ໄຂບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍຕ່າງໆຢ່າງຍືນຍົງ ເພື່ອໃຫ້ເສດຖະກິດມະຫາພາກມີຄວາມໝັ້ນຄົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນ ທີ່ຈະສ້າງຄວາມຄົບໜ້າ ເພື່ອກ້າວໄປສູ່ຄວາມຍືນຍົງ, ຄວາມສົມບູນພູນສຸກ ແລະ ຊີວິດການເປັນຢູ່ທີ່ດີຂອງທຸກຄົນ.

B. ສປປ ລາວ ຈະສ້າງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ ຄືແນວໃດ? ມີພາກສ່ວນໃດແຕ່ເຂົ້າຮ່ວມ?

ການສ້າງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ ແມ່ນການປະຕິບັດວຽກງານທາງດ້ານວິຊາການ ກໍຄື ດ້ານການຄຸ້ມຄອງ: ທາງເລືອກດ້ານນະໂຍບາຍ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການເງິນທີ່ຍືນຍົງໃຫ້ແກ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປົ້າໝາຍການພັດທະນາ ຕ້ອງອີງໃສ່ຫຼັກຖານ, ຄວາມຖືກຕ້ອງທາງດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ການວິເຄາະທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ ໂດຍການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນການປຶກສາຫາລືດ້ານນະໂຍບາຍທີ່ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນ.

ການສ້າງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ ແມ່ນອີງໃສ່ [3 ໄລຍະຕົ້ນຕໍ](#) ແລະ ຄາດວ່າຈະສຳເລັດໃນທ້າຍປີ 2021, ຫຼັງຈາກການເຮັດວຽກເປັນເວລາ 1 ປີ:

- **ໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນ** ແມ່ນນຳສະເໜີແນວທາງ INFF (ເບິ່ງຂ້າງເທິງ): ກອງປະຊຸມເລີ່ມຕົ້ນໄດ້ຈັດຂຶ້ນໃນຕົ້ນເດືອນເມສາ ທີ່ວັງວຽງ.
- **ໄລຍະທີ 2** ແນໃສ່ການໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີເປັນເອກະພາບກ່ຽວກັບສະພາບແຫຼ່ງທຶນໃນປະຈຸບັນ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການດ້ານການລົງທຶນ ເພື່ອບັນລຸບຸລິມະສິດຂອງການຜັດທະນາ. ໄລຍະວິເຄາະນີ້ ແມ່ນການເຮັດວຽກໃນລະດັບວິຊາການ ແລະ ການປຶກສາຫາລື, ແລະ ມີການຕົກລົງກ່ຽວກັບຂໍ້ສະຫຼຸບທີ່ສຳຄັນ ເຊິ່ງຈະເປັນພື້ນຖານສຳຄັນໃນການສ້າງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ.
- **ໄລຍະທີ 3** ແມ່ນໄລຍະການຈັດກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືທາງດ້ານຍຸດທະສາດ ເພື່ອຕີຄວາມໝາຍ ແລະ ຜັນຂະຫຍາຍການວິເຄາະເບື້ອງຕົ້ນໃຫ້ເປັນທາງເລືອກນະໂຍບາຍທີ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ ແລະ ເໝາະສົມກັບຄວາມເປັນຈິງ.

ໂດຍຜ່ານ 2 ໄລຍະທີ່ຜ່ານມາ, ການສ້າງຍຸດທະສາດດັ່ງກ່າວ ແມ່ນໄດ້ເຮັດແບບກວມລວມ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ແນໃສ່ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ສາມາດປະກອບສ່ວນ ແລະ ສະແດງຄວາມຄິດເຫັນ ເພື່ອເປັນຄຳແນະນຳທາງນະໂຍບາຍ. ໜ່ວຍງານວິຊາການກ່ຽວກັບວຽກງານນີ້ ໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍການເຫັນດີຂອງຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ຕາມຄຳແນະນຳຂອງລັດຖະມົນຕີກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ໃນຕົ້ນປີ 2021 ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການລະດົມພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາຮອດທ້າຍເດືອນສິງຫາ ປີ 2021, ໄລຍະການວິເຄາະ ແມ່ນໃກ້ຈະສຳເລັດແລ້ວ ແລະ ກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລື ເພື່ອກວດກາຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງການປະເມີນຕົ້ນຕໍ ແມ່ນຕາມແຜນເບື້ອງຕົ້ນຈະໄດ້ຈັດຂຶ້ນໃນເດືອນກັນຍາ. ການສ້າງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ ແມ່ນດຳເນີນການພາຍໃຕ້ການນຳພາໂດຍກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ (ກົມແຜນການ) ໂດຍການສະໜັບສະໜູນຈາກ ແລະ ການປຶກສາຫາລືກັບກະຊວງການເງິນ, ທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ, ແລະ ບັນດາກະຊວງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ແລະ ການສະໜັບສະໜູນຈາກອົງການສະຫະປະຊາຊາດ (ໂດຍຜ່ານແຜນງານຮ່ວມສຳລັບວຽກງານນີ້, ເບິ່ງລາຍລະອຽດລຸ່ມນີ້) ແລະ ສະຖາບັນການເງິນສາກົນ (IFIs) ແລະ ຄູ່ຮ່ວມມືອື່ນໆ. ເມື່ອແຜນຍຸດທະສາດການເງິນໄດ້ຮັບການສ້າງສຳເລັດແລ້ວ, ການປະເມີນຜົນສຳເລັດຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດດັ່ງກ່າວ ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ ເພື່ອສະໜອງຂໍ້ມູນໃຫ້ແກ່ການຕັດສິນໃຈທາງດ້ານງົບປະມານ: ເຂົ້າສູ່ [ໄລຍະການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ](#).

C. ສິ່ງທ້າທາຍຕົ້ນຕໍໃນການສ້າງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ ແມ່ນຫຍັງ?

ສິ່ງທ້າທາຍລວມມີ 3 ດ້ານຄື: ດ້ານວິຊາການ, ເນື່ອງຈາກມີຂໍ້ມູນທີ່ຈຳກັດ ເຊິ່ງຈຳກັດການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງການວິເຄາະ, ແລະ ດ້ານການເມືອງ ແລະ ດ້ານສະຖາບັນ, ໂດຍພິຈາລະນາເຖິງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການເຕົ້າໂຮມພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກເຫຼົ່ານີ້ ສາມາດຜ່ານພື້ນໄປໄດ້ໂດຍຜ່ານການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນຂອງທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ການສື່ສານທີ່ຊັດເຈນ, ແລະ ການຊຸກຍູ້ທາງດ້ານການເມືອງຈາກລັດຖະບານ.

ການສ້າງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນທີ່ກວມລວມ ໂດຍການພິຈາລະນາທຸກແຫຼ່ງທຶນ
 ທີ່ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງທ້າທາຍ. ຄວາມໜ້າເຊື່ອຖື,
 ຄວາມຖືກຕ້ອງທາງດ້ານວິຊາການ, ການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານການເມືອງ, ແລະ ການສື່ສານ ເປັນສິ່ງສໍາຄັນ
 ໃນຂະບວນການທີ່ມີລັກສະນະທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ດ້ານວິຊາການ ເຊິ່ງເປັນໜ້າວຽກທີ່ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມສູງ.
 ໃນທາງວິຊາການ, ສິ່ງທ້າທາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຢູ່ໃນໄລຍະການວິເຄາະ (ເບິ່ງຂ້າງເທິງ). ຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານຂໍ້ມູນ ແລະ
 ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຕີຄວາມໝາຍຂໍ້ມູນທາງເສດຖະກິດ ແລະ ການເງິນ ພ້ອມກັນກັບ ຄວາມບໍ່ແນ່ນອນຂອງງົບປະມານ ແລະ
 ການພະຍາກອນເສດຖະກິດມະຫາພາກ ໃນໄລຍະເວລາທີ່ບໍ່ແນ່ນອນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ນັກວິເຄາະຕ້ອງໄດ້ຮັບຮອງເອົາວິທີການຄົ້ນຄວ້າ
 ຢ່າງລະມັດລະວັງ, ແລະ ກຳນົດຂໍ້ສົມມຸດຖານຢ່າງຈະແຈ້ງ (ຕົວຢ່າງ:
 ສາມາດມີຫຼາຍຂໍ້ສົມມຸດຖານກ່ຽວກັບການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດ ໃນການຄາດຄະເນ) ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດ (ຕົວຢ່າງ:
 ບາງຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບງົບປະມານແຫ່ງລັດບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍຕໍ່ສາທາລະນະ). ເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນ ທີ່ຈະຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າ ການວິເຄາະ
 ເຊິ່ງມີເປົ້າໝາຍເພື່ອໃຫ້ເຫັນພາບລວມທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານການເງິນຂອງ ສປປ ລາວ ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ
 ຢ່າງມີຄວາມຮອບຄອບທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ ເພື່ອສ້າງຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືໃຫ້ໄດ້ສູງສຸດ.
 ການສ້າງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນນີ້ແມ່ນມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັບການຕັດສິນໃຈທາງດ້ານນະໂຍບາຍທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍທຽບເທົ່າກັບ,
 ຖ້າບໍ່ຫຼາຍກວ່າ, ການປະຕິບັດໃນທາງວິຊາການ. ຄວາມຈິງແລ້ວ, ດັ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ,
 ການລະບຸທາງເລືອກຕ່າງໆທີ່ເປັນນະໂຍບາຍກ່ຽວກັບ 4 ແຫຼ່ງທຶນ
 ສະແດງເຖິງການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງທ້າວຫັນຂອງບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ: ລັດຖະບານ, ຄູ່ຮ່ວມມືສອງຝ່າຍ,
 ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາດັ້ງເດີມ, ພາກເອກະຊົນ, ລວມທັງຂະແໜງການເງິນ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈຈາກສັງຄົມ
 ພ້ອມທັງຄວາມໂປ່ງໃສໃນການດໍາເນີນການ.

ໃນສະພາບການນີ້, ຄວາມຊັດເຈນຂອງຂະບວນການ, ລວມທັງລຳດັບຂອງການຈັດກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລື, ແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນ.
 ການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານການເມືອງຈາກຜູ້ຕັດສິນໃຈໃນລະດັບສູງສຸດໃນປະເທດ ເພື່ອເອົາບັນຫາການສະໜອງທຶນ
 ເພື່ອການພັດທະນາເປັນຫົວຂໍ້ສໍາຄັນໜຶ່ງໃນວາລະແຫ່ງຊາດ ສາມາດຍົກລະດັບຄວາມຮັບຮູ້ ແລະ ສ້າງແຮງຝັກດັນໃຫ້ແກ່
 ວຽກງານການສະໜອງທຶນ ເພື່ອການພັດທະນາ. ນອກຈາກນີ້, ການສື່ສານທີ່ຜຽງຜິ, ຄວາມສາມາດໃນການຕັດປັບເນື້ອໃນທາງວິຊາການໃຫ້ເປັນຂໍ້ມູນທີ່ເຂົ້າໃຈງ່າຍ ແລະ ເຖິງຜູ້ຮັບທີ່ຫຼາກຫຼາຍ,
 ການສົ່ງຕໍ່ຂໍ້ມູນທີ່ທັນການ, ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງການແປ ແລະ ແປລ່າມໃນກອງປະຊຸມ
 ເພື່ອຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການເຕົ້າໂຮມ ແລະ ການສ້າງການສົນທະນາຢ່າງມີຄວາມໝາຍ
 ລະຫວ່າງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ທັງໝົດນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍຕໍ່ຂະບວນການສ້າງຍຸດທະສາດດັ່ງກ່າວ.

ແຜນງານຮ່ວມຂອງອົງການ ສປຊ ວ່າດ້ວຍການເພີ່ມທະວີປະສິດທິພາບດ້ານການເງິນ

A. ແຜນງານຮ່ວມຂອງອົງການ ສປຊ ວ່າດ້ວຍການເພີ່ມປະສິດທິພາບດ້ານການເງິນ ມີພາລະບົດບາດຄືແນວໃດ?

ແຜນງານຮ່ວມຂອງອົງການ ສປຊ ມີຈຸດປະສົງເພື່ອສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານວິຊາການ ແລະ ການປະສານງານ ໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານແຫ່ງ ສປປ ລາວ ໃນ 3 ໄລຍະວຽກສໍາຄັນຂອງວິທີການຂອບວຽກການເງິນແຫ່ງຊາດແບບເຊື່ອມສານ (INFF): ການວິເຄາະຂໍ້ຈໍາກັດທາງດ້ານການເງິນຂອງປະເທດ, ການສ້າງທາງເລືອກທີ່ເປັນນະໂຍບາຍໃຫ້ມີຄວາມໜ້າເຊື່ອຖື ແລະ ແທດເໝາະກັບຄວາມເປັນຈິງ, ແລະ ການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນຄວາມຄືບໜ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວິທີການແບບກວມລວມ ແລະ ມີຄາດໝາຍສູງໃນການສະໜອງທຶນເພື່ອການພັດທະນາ.

ແຜນງານຮ່ວມ ວ່າດ້ວຍການເພີ່ມທະວີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນຂອງງົບປະມານແຫ່ງລັດ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ດ້ວຍການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາແຫ່ງຊາດ ເປັນແຜນງານທີ່ເຮັດວຽກເພື່ອສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງລະດັບຊາດໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການຈັດສັນງົບປະມານເພື່ອການພັດທະນາ ເພື່ອນໍາໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທີ່ມີຢູ່ໃຫ້ມີປະສິດພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນສູງສຸດ ແລະ ການລະດົມທຶນຈາກແຫຼ່ງທຶນອື່ນໆ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາບຸລິມະສິດແຫ່ງຊາດ ແລະ ວາລະ ປີ 2030.

ໃນຖານະເປັນພາກສະໜັບສະໜູນ ການສ້າງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ ສໍາລັບ NSEDP ຄັ້ງທີ 9, ແຜນງານດັ່ງກ່າວ ແມ່ນມີການປະສານງານໂດຍ ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ກົມຮ່ວມມືສາກົນ (DIC), ແລະ ຫ້ອງການຜູ້ປະສານງານອົງການສະຫະປະຊາຊາດ (UNRCO), ແລະ ການປະສານສົມທົບລະຫວ່າງ ກະຊວງການເງິນ (MoF), ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ (MPI), ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ (MoH), UNFPA, UNCDF, ແລະ UNDP ເຊິ່ງເປັນອົງການນໍາພາທາງດ້ານວິຊາການຈາກທຶນອົງການ ສປຊ ປະຈໍາ ສປປ ລາວ.

ມີ 3 ຂະບວນການເຮັດວຽກຕົ້ນຕໍ ທີ່ດໍາເນີນການໄປແບບຄຽງຄູ່ກັນ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບ 3 ໄລຍະສໍາຄັນຂອງການສ້າງ INFF, ເຊິ່ງມີການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານ ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການປະສານງານ ຕະຫຼອດໄລຍະການເຮັດວຽກ. ການປະເມີນ ແລະ ການວິເຄາະ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ ແມ່ນໄດ້ຮັບການນໍາພາໂດຍກົມແຜນການ ຂອງກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ດ້ວຍການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານວິຊາການຈາກ UNDP, ມີການລະບຸແຫຼ່ງທຶນທີ່ມີຢູ່ທັງໝົດ ເພື່ອສະໜອງທຶນສໍາລັບການພັດທະນາ ແລະ ການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານການລົງທຶນ ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງການພັດທະນາຮ່ວມກັນ (ເບິ່ງ ຂໍ້ມູນລຸ່ມນີ້). ການສ້າງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ ສໍາລັບການພັດທະນາ ແມ່ນໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກ UNDP ເປັນຫຼັກ ເຊິ່ງໄດ້ສະໜອງການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານວິຊາການ ແລະ ການປະສານງານ ໃຫ້ແກ່ MPI ເພື່ອສ້າງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນທີ່ປະຕິບັດໄດ້ ສໍາລັບ NSEDP ຄັ້ງທີ 9, ໂດຍຜ່ານການຈັດກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລື ກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. UNFPA ໂດຍພາຍໃຕ້ການຊີ້ນໍາທາງຍຸດທະສາດຂອງກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ແລະ ການພິຈາລະນາເຖິງພາລະໜ້າທີ່ ແລະ ຄວາມຊໍານິຊໍານານສະເພາະຂອງຕົນ ໃນຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ໄດ້ປະກອບສ່ວນທີ່ສໍາຄັນຕໍ່ກັບການປະເມີນ, ການກໍານົດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສໍາລັບວຽກງານບຸລິມະສິດຂອງຂະແໜງສາທາລະນະສຸກ, ແລະ ການສ້າງນະໂຍບາຍ, ການລະບຸກິດຈະກຳການຊ່ວຍເຫຼືອວຽກງານສາທາລະນະສຸກທີ່ໃຫ້ຜົນໄດ້ຮັບສູງສຸດ ໃນທໍາມະກາງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມີຄວາມຈໍາກັດທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນ. ສໍາລັບການຕິດຕາມ ແລະ ການທົບທວນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ, ແມ່ນໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກ UNCDF ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນໍາທາງຍຸດທະສາດຈາກ ກະຊວງການເງິນ

ເຊິ່ງໄດ້ໃຊ້ຄວາມຊຳນິຊຳນານຂອງຕົນໃນການສ້າງວິທີການແບບມີນະວັດນະກຳໃໝ່
ຂອງບັນດາວຽກງານບຸລິມະສິດດ້ານການພັດທະນາ.

ໃນການຕິດຕາມລາຍຈ່າຍ

B. ການປະເມີນດ້ານການເງິນເພື່ອການພັດທະນາ ແມ່ນຫຍັງ (DFA)?

DFA ເປັນພື້ນຖານສຳຄັນຂອງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ: ນຳສະເໜີພາບລວມກ່ຽວກັບຊັບພະຍາກອນທາງການເງິນຂອງ ສປປ
ລາວ ເພື່ອເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບ ການປະກອບສ່ວນຂອງແຕ່ລະແຫຼ່ງທຶນທີ່ຜ່ານມາ ແລະ
ແຫຼ່ງທຶນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາແບບຍືນຍົງຄືແນວໃດ.

ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບ DFA ທີ່ສ້າງຂຶ້ນໂດຍ UNDP ສະເໜີລາຍລະອຽດຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບບົດບາດຂອງເຄື່ອງມືວິເຄາະນີ້ ແລະ
ທີ່ຕັ້ງພາລະບົດບາດຂອງມັນໃນຮອບວຽນຂອງ INFF. ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບ DFA ນີ້ ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຫຼື
ກຳລັງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ເກືອບ 50 ປະເທດ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນໄລຍະການວິເຄາະ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, DFA
ເປັນພື້ນຖານທາງດ້ານການວິເຄາະທີ່ສຳຄັນຂອງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ. ໂດຍການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການປະກອບສ່ວນຂອງ 4
ແຫຼ່ງທຶນ ໃນດ້ານເສດຖະກິດ – ງົບປະມານພາກລັດ, ພາກເອກະຊົນພາຍໃນ, ພາກເອກະຊົນຕ່າງປະເທດ ແລະ
ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ (ODA) – DFA ຈະສະໜອງຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຜົນການຄົ້ນພົບ ແລະ
ທິດທາງໃຫ້ແກ່ຜູ້ວາງນະໂຍບາຍ ໃນໄລຍະການສ້າງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, DFA ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນບົດວິເຄາະເທົ່ານັ້ນ. ໃນ ສປປ ລາວ ແລະ ປະເທດອື່ນໆ, DFA
ຍັງເປັນເຄື່ອງມືສຳລັບການປະສານງານກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທີ່ສຸດ ແລະ
ສາມາດອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການສ້າງຄວາມເປັນເອກະພາບກ່ຽວກັບສະພາບລວມຂອງແຫຼ່ງທຶນສຳລັບການພັດທະນາ.
ການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງທົ່ວເຖິງຂອງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງໝົດແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນຂະບວນການ
ລວມທັງໃນໄລຍະການເຮັດວຽກວິຊາການ ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ. ຜົນການຄົ້ນພົບທີ່ສຳຄັນຂອງ DFA ໂດຍການນຳພາຂອງ MPI
ແລະ ການສະໜັບສະໜູນຈາກ UNDP ຈະຖືກນຳສະເໜີໃນກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລື ຄັ້ງທີ 1
ເຊິ່ງຄາດວ່າຈະຈັດຂຶ້ນໃນເດືອນກັນຍາ 2021.

C. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງສຸມໃສ່ຂະແໜງສາທາລະນະສຸກ

ພາຍໃຕ້ແຜນງານຮ່ວມ

ວ່າດ້ວຍການການເພີ່ມປະສິດທິພາບດ້ານການເງິນການພັດທະນາ?

ການພັດທະນາຕົວແບບທົດລອງການກຳນົດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນຂະແໜງສາທາ
ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນການສະໜັບສະໜູນການລະບຸແຜນກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທີ່ສຸດສຳລັບຂະແໜງການທີ່ມີຄວາມສຳຄັນ ສຳລັບ ສປປ
ລາວ ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງສະແດງເຖິງຄວາມປາຖະໜາໃນການສ້າງມາດຕະຖານສຳລັບການວາງນະໂຍບາຍທີ່ອີງໃສ່ຂໍ້ມູນຫຼັກຖານ
ໂດຍສົມທົບກັບການວິເຄາະຄາດຄະເນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍການພັດທະນາຂະແໜງສາທາທີ່ເຂັ້ມແຂງ
ເພື່ອຊ່ວຍໃນການຈັດບຸລິມະສິດຂອງການພັດທະນາ.

ວຽກງານນີ້, ໂດຍພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນຈາກ UNFPA, ມີ 2 ຈຸດປະສົງຄື: ເພື່ອກຳນົດວຽກງານທີ່ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ມີປະສິດທິພາບທີ່ສຸດໃນຂະແໜງສາທາ ແລະ ເພື່ອສ້າງຕົວແບບດ້ານການວາງນະໂຍບາຍທີ່ອີງໃສ່ຂໍ້ມູນຫຼັກຖານ. ການຄັດເລືອກເອົາຂະແໜງສາທາ ແມ່ນອີງໃສ່ບົດບາດການປັບປຸງໜາກຜົນຂອງການພັດທະນາໃນຂະແໜງການສາທາ ເຊິ່ງປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການບັນລຸບຸລິມະສິດການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ (ອີງໃສ່ບຸລິມະສິດໃນການລົງທຶນເຂົ້າໃນການພັດທະນາທຶນມະນຸດທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນແຜນ NSEDP ຄັ້ງທີ 9), ວາລະບີ 2030 ສຳລັບການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ, ແລະ ການຫຼຸດຜົນອອກຈາກສະຖານະພາບປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ. ໃນດ້ານສາທາລະນະສຸກ, ໂຄງການດັ່ງກ່າວມີ 2 ຈຸດປະສົງ ໃນລະດັບຊາດ ແລະ ລະດັບແຂວງ ເຊິ່ງປະກອບມີ (1) ເພື່ອຄາດຄະເນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ, ຜົນກະທົບດ້ານສຸຂະພາບ ແລະ ຜົນກະທົບທາງດ້ານເສດຖະກິດ ຂອງການຂະຫຍາຍມາດຕະການດ້ານສາທາ, ແລະ (2) ເພື່ອສ້າງຍຸດທະສາດການຈັດບຸລິມະສິດ. ບົດບາດຂອງໂຄງການນີ້ ໃນການສ້າງມາດຕະຖານດ້ານການວາງນະໂຍບາຍທີ່ອີງໃສ່ຂໍ້ມູນຫຼັກຖານ ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນເຊັ່ນດຽວກັນ. ໂຄງການດັ່ງກ່າວ ໂດຍສຸມໃສ່ຂະແໜງການສະເພາະ ແມ່ນໄດ້ດຳເນີນຕາມຂັ້ນຕອນດຽວກັນກັບຂອບ INFF ເຊັ່ນ ການວິເຄາະເບື້ອງຕົ້ນ ໃນການຄິດໄລ່ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບວຽກງານຂະແໜງສາທາ ແລະ ວັດແທກຜົນໄດ້ຮັບຂອງການພັດທະນາ, ຕາມດ້ວຍໄລຍະການສ້າງເປັນນະໂຍບາຍ ເຊິ່ງຈະມີການຈັດບຸລິມະສິດຂອງກິດຈະກຳ. ມີຄວາມຄາດຫວັງວ່າ ບົດຮຽນທີ່ຖອດຖອນໄດ້ຈາກໂຄງການນີ້ ຈະຊ່ວຍສະໜັບສະໜູນການປະຕິຮູບໃນຫຼາຍດ້ານທີ່ກຳລັງດຳການເນີນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ພາຍໃຕ້ການສະໜັບສະໜູນຂອງສາກົນ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງການເງິນພາກລັດ (PFM) ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນພາກລັດ ເພື່ອຮັບປະກັນການນຳໃຊ້ທຶນສຳລັບການພັດທະນາທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນໃຫ້ມີປະສິດທິພາບສູງສຸດ ແລະ ຖືກເປົ້າໝາຍທີ່ສຸດ.

D. ຈຸດປະສົງຂອງການຕິດຕາມການໃຊ້ຈ່າຍງົບປະມານແຫ່ງຊາດ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບບຸລິມະສິດແຫ່ງຊາດ ແລະ ເປົ້າໝາຍ SDGs ແມ່ນຫຍັງ?

ການຈັດຕັ້ງລະບົບຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຄວາມຄືບໜ້າໃນການຈັດຕັ້ງແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ ຄື: ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ໄດ້ວ່າ, ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຊັບພະຍາກອນມີຈຳກັດ, ການລົງທຶນໃດໄດ້ປະກອບສ່ວນຊຸກຍູ້ແບບໃດ ເຊິ່ງຈະຊ່ວຍໃນການປັບປຸງການຈັດສັນງົບປະມານຄືນໃໝ່ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງການວາງແຜນ ແລະ ການສະໜອງທຶນ.

ມີໜ້ອຍປະເທດທີ່ກຳລັງເຮັດວຽກ ກ່ຽວກັບການເສີມສ້າງການເຊື່ອມໂຍງກັນລະຫວ່າງຂະບວນການດ້ານຈັດຕັ້ງປະຕິບັດງົບປະມານ ແລະ SDGs ແລະ ບຸລິມະສິດແຫ່ງຊາດ. ຢູອາຊີ, ສປປ ລາວ ອາດຈະເປັນຜູ້ລິເລີ່ມ. ວຽກງານດັ່ງກ່າວ ໂດຍພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງ ກະຊວງການເງິນ ແລະ ສະໜັບສະໜູນໂດຍ UNCDF ແມ່ນຢູ່ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງຮອບວຽນ INFF ໃນການສ້າງລະບົບການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ. ການພັດທະນາວິທີການ ເພື່ອຈັດປະເພດການລົງທຶນພາກລັດ ແລະ ຕິດຕາມການໃຊ້ຈ່າຍທຶນ ໂດຍທຽບໃສ່ແຜນບຸລິມະສິດການພັດທະນາແຫ່ງຊາດ ແລະ ຂອບວຽກ SDG

ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈດີຂຶ້ນວ່າ ມີການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນຢູ່ບ່ອນໃດ ແລະ ສຳລັບຫຍັງ, ແລະ ຍັງຊ່ວຍສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງລັດຖະບານຕໍ່ກັບຜົນລະເມືອງຂອງຕົນ.

ການເຊື່ອມສານຂັ້ນຕອນການຕິດຕາມດັ່ງກ່າວເຂົ້າໃນລະບົບງົບປະມານແຫ່ງຊາດໂດຍກົງ ໂດຍຜ່ານຕາຕະລາງບັນຊີ ແລະ ລະບົບຂໍ້ມູນການຄຸ້ມຄອງການເງິນລວມ ຈະຊ່ວຍຮັບປະກັນວ່າ ຜູ້ວາງນະໂຍບາຍເສດຖະກິດສາມາດວາງແຜນການຈັດສັນງົບປະມານ ໂດຍທີ່ຮູ້ໄດ້ວ່າຂະແໜງການໃດ ແລະ ວຽກງານບຸລິມະສິດໃດ ທີ່ກຳລັງຂາດຫິນ. ດັ່ງນັ້ນ, ການຕິດຕາມງົບປະມານສຳລັບ SDG ຈະຊ່ວຍອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການສ້າງແຜນງົບປະມານພາກລັດໃຫ້ມີຄວາມເໝາະສົມທີ່ສຸດ. ເຄື່ອງມືນີ້

ຈະຊ່ວຍສະໜອງຂໍ້ມູນສຳລັບຜູ້ຕັດສິນໃຈ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການປະສານງານຂອງບັນດາກະຊວງ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມ ອົງຕາມຂອບວຽກທີ່ມີເອກະລັກສະເພາະນີ້. ນອກຈາກນີ້, ລະບົບໃໝ່ນີ້

ຈຸດປະສົງແມ່ນເພື່ອວັດແທກຜົນສຳເລັດຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນຍຸດທະສາດການເງິນ ໂດຍສະເພາະງົບປະມານພາກລັດພາຍໃນ.